crime scene 33

George Arion

NECURATUL din COLGA

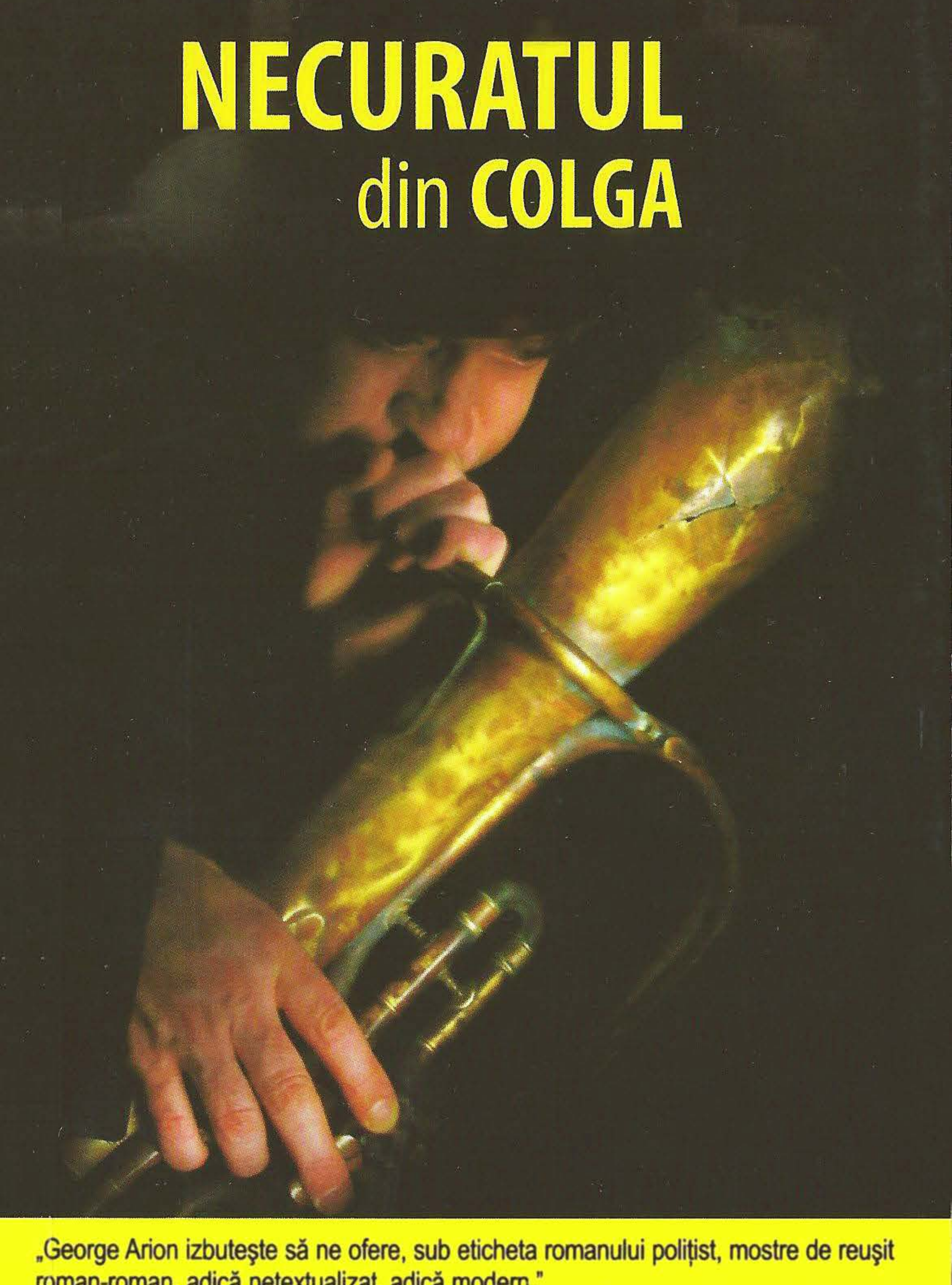

„George Arion izbuteşte să ne ofere, sub eticheta romanului polițist, mostre de reuşit roman-roman, adică netextualizat, adică modern."

Gheorghe Tomozei

George Arion
Necuratul din Colga

Copyright © GEORGE ARION 2004
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION GEORGE
Necuratul din Colga/ George Arion;
Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-8139-67-8

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Comanda nr. 14/octombrie 2010
Bun de tipar: octombrie 2010
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

George Arion

Necuratul din Colga

Ediția a II-a

crime scene

33

GEORGE ARION

S-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

CĂRȚI PUBLICATE:
Interviuri I – 1979; Copiii lăsați singuri (versuri) – 1979; Alexandru Philippide sau drama unicității (eseu) – 1981; Interviuri II – 1982; Atac în bibliotecă (roman) – 1983; Amintiri din cetatea nimănui (versuri) – 1983; Profesionistul (roman) – 1985; Trucaj (roman) – 1986; Dialogul continuă – 1988; Pe ce picior dansați? (roman) – 1990; Crimele din Barintown (povestiri) – 1995; Nesfârșita zi de ieri (roman) – 1997; Traversarea (versuri) – 1997; Viața sub un președinte de regat (publicistică) – 1997; Uite cine nu vorbește! (versuri pentru copii) – 1997; O istorie a societății românești contemporane în interviuri 1975-1999 (vol.I-II) – 1999; Detectiv fără voie (roman) – 2001; Cameleonul (roman) – 2001; Anchetele unui detectiv singur (povestiri) – 2003; Scena crimei (piesă de teatru) – 2003; Liniște! Corupții lucrează pentru noi (publicistică) – 2003; Spioni în arșiță (roman) – 2003; Necuratul din Colga (roman) – 2004; O istorie a societății românești contemporane în interviuri (vol I-II; ediția a II-a) - 2005; Crime sofisticate (roman) – Crime Scene Publishing 2009.

AUTOR AL SCENARIILOR LA FILMELE:
Enigmele se explică în zori (1989); Atac în bibliotecă (1992) și al scenariului la filmul serial tv Detectiv fără voie (2001) – 10 episoade.
Autor al libretului operei În labirint de Liana Alexandra.
Autor al monologului dramatic Autograf – 150 de spectacole pe scena Teatrului Național București.

PREMII, DISTINCȚII:
Premiul revistei Amfiteatru – 1970; Premiul revistei Flacăra – 1982; Premiul Uniunii Scriitorilor – 1985; Premiul revistei Tomis – 1994; Premiul Uniunii Scriitorilor – 1995; Premiul Uniunii Scriitorilor – 1999; Premiul Ministerului de Interne – 1999, 2003.
Cetățean de onoare al orașului Tecuci

Faptele și personajele din paginile care urmează pot întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

Băieților mei,
George și Mihnea

Capitolul 1

Intrarea în decor

A naibii vipie!

Un smintit a dat la maximum instalația de încălzire a planetei și acum își râde într-un dinte văzând cum ne perpelim ca niște potârnichi în frigare. De zile în șir, nici o pală de vânt; iar pe cer – nici o zgaibă de nor. Îți vine să-ți iei câmpii cu busola în mână și să nu te oprești până la Polu' Nord, unde să-ți trânteștí un ditamai igloo pe o banchiză, chiar dacă și-acolo ar fi îmbulzeală din pricina urșilor care sirotează Coca-Cola și-și dau brânci în apă ca să se mai răcorească.

Zău așa: o băutură smulsă dintr-o frapieră în care plutesc niscaiva sloiuri ar fi parfum!

Iar pe mine, tocmai pe zădufu' ăsta m-au trimis în misiune; parcă un altu' cu mai mult potențial și mai rezistent la caniculă n-ar mai fi dibuit!

La radio se transmite un recital Leonard Cohen. Are un sictir pe viață gagiu' ăsta, mai ceva ca al meu.

Intru în orașu' Colga pe la miezu' nopții, după un drum de nouă ore pe șosele ciuruite ca după bombardament; culmea e că, din loc în loc, am citit niște inscripții de ți se-ncing creierii și mai abitir: Aici sunt banii dumneavoastră! Mulțumesc de informație, acu' știu de ce portofelu' mi-e burdușit mai mult cu acte.

Continuă să fie zăpușeală și la ora asta și, chiar dacă am aer condiționat în mașină, merg cu geamu' din stânga lăsat, atent ca nu cumva hârtoapele să mă basculeze afară. Asta mi-ar mai lipsi, să mai alerg prin peisaj și după vehiculu' aflat în dotare!

Străzile orașului sunt pustii și prietenoase ca aleile unui cimitir noaptea. Câteva becuri agățate pe stâlpi împrăștie o lumină pe care un licurici n-ar avea de ce să fie invidios. Cele mai multe case n-au etaj și sunt cufundate în beznă – dacă-ți încordezi auzu', în timpane îți bubuie sforăiturile locuitorilor care habar n-au de sosirea salvatorului lor. Mi-i închipui o clipă, năduși în așternuturile mototolite și în încăperi încinse, și să nu mai fiu eu agent special dacă nu mă simt mai bine rotind covrigu' la dreapta și la stânga, cu grijă să nu dau în vreo gură de canal deschisă prin grija vreunui colecționar de fier vechi.

Observ și o inovație arhitectonică: unele locuințe au ferestrele și ușile baricadate cu scânduri bătute în cuie – „semn indubitabil", cum ar zice fostu' meu prof de tehnologie, că au fost abandonate.

Trec lento prin fața Primăriei – o construcție în dulcele stil vechi. Odinioară, coloanele ei arătau falnic; acu' sunt cariate de vreme și de neglijența noilor stăpâni. Proprietaru' căruia i-a aparținut o fi demult oale și ulcele – mai bine că nu vede ce s-a ales de munculița lui! – în halu' în care a ajuns casa nu s-ar mai obosi să depună actele și s-o revendice. Ajung și în dreptu' sediului Poliției; nu opresc, numai așa, de sanchi, deși ferestrele sunt luminate și dinăuntru răzbate vocea unui crainic de radio, vestind lumii ce zi grozavă a fost azi și ce formidabil va fi mâine. Țin în continuare picioru' apăsat pe accelerație, ușor, ca o părere, doar cât să nu mă-ntreacă vreun melc ieșit sub clar de lună la promenadă. Ați înțeles și singuri, băieți, c-am pătruns într-o ambianță în care orice om cu mintea nu foarte necăjită simte subito dorința imperioasă să se teleporteze într-un alt univers, mai îmbietor. Nu mi s-a făcut frică – da' n-aș jura că am poposit pe pământu' făgăduinței.

Din păcate, recitalu' lui Leonard se încheie, spre dezamăgirea tuturor looserilor care l-au urmărit ca să-și mai ostoiască amaru'. Urmează un grupaj de știri printre care figurează vestea despre un nou atentat la Ierusalim.

Cinci morți, vreo sută de răniți și pagube materiale la greu. Unii au buclarisit-o mai rău decât mine. Astfel de știri îmi dau palpitații și închid radiou'.

De fapt, mi-a intrat un frison în oscioare încă de acu' trei zile, când am fost chemat în fața a trei domni civilescu pe care nu-i mai văzusem niciodată. Trei gașperi cu funcții importante, solemni și țepeni, de parcă i-ar fi supărat adenomu' de prostată, stăpâni totuși pe situație, cu țigări de foi în gură, ceasuri de aur la mâini, bine hrăniți și îmbrăcați la patru ace, în costume negre, ca niște ciocli pricopsiți – tot tacâmu' ca să-ți impună respect și să te simți o anelidă. Numai cu banii pe care îi dăduseră pe cravate, un om cu pretenții rezonabile putea trăi o lună. Nu catadicsiseră să-și spună numele. De fapt, doar unu' dintre sclivisiți dăduse din buze, timp în care ceilalți doi – unu' avea o fastuoasă mustață pe oală – se mulțumiseră să aprobe din cap, încet, ca nu cumva prețioasele lor tărtăcuțe să li se rostogolească de pe umeri și să fie nevoie să le reseteze. Totu' se petrecuse într-o încăpere cu mobile scumpe, cu pereți lambrisați și covoare pe care, dacă scăpai o monedă, se devaloriza până o găseai.

– Ca să rezumăm, misiunea ta e următoarea...

Mă tutuise de la început, de parcă am fi jucat împreună leapșa pe ouate în copilărie.

– Ai fost ales pentru o misiune delicată. Vei merge în orășelul Colga – ai auzit de el? (Dădusem din umeri rușinat – nu, nu auzisem de el.) E undeva, în nordul țării, într-un ținut plin de păduri. Îți plac pădurile? (Dacă aș fi avut coadă, aș fi dat din ea de bucurie.) Sigur, cui nu-i plac? De câteva luni se petrec acolo lucruri ciudate. (Chipu' meu a mimat parșiv curiozitatea.) Într-un răstimp extrem de scurt s-au comis acolo cinci crime abominabile. (De fapt, rostise „a-bo-mi-na-bi-le", pentru a sublinia gravitatea cazului.) Anchetele care s-au întreprins până acum n-au dus la nici un rezultat. Locuitorii sunt de-a dreptul înspăimântați. Unii au și plecat din oraș. Au pornit să circule zvonuri ciudate. (Pauză pentru a spori

efectu'.) Mulți cred că e vorba de fenomene paranormale. Se zice că ucigașul – sau ucigașii – sunt niște ființe de pe altă planetă. Se mai spun și alte baliverne. Localitatea e destul de izolată. Pe-acolo încă mai circulă legende. (Din nou pauză și continuare pe ton răspicat.) Ei, bine, eu nu cred în legende. Nu cred nici în paranormal. Populația trebuie să fie liniștită și vinovatul sau vinovații trebuie prinși și pedepsiți. Evident, ceri orice sprijin din partea poliției locale. Dar ancheta noastră se desfășoară independent de a lor. Nu dai socoteală decât acestei comisii. (Părintește.) Acționează cu prudență. Nu-ți ascundem, e o misiune periculoasă.

După un astfel de logos, cum să mai ai vitalitate maximă?

De-aia sunt aici, cu un chef de viață care l-ar face pe un pustnic să se declare frenetic în comparație cu mine.

Din gândurile mele negre mă smulge o arătare care se bâțâie în mijlocu' drumului. N-am cum să zic „pas" și trebuie să frânez.

Da' nu mă dau jos. Aștept cu interes ca primu' personaj pe care l-am întâlnit în Colga să-și facă număru'. E un vagabond îmbrăcat într-un frac second-hand. În mâini ține o trompetă diformă, de parcă a folosit-o la bătut țăruși.

Mai întâi, individu' încearcă să pună în acord rotația Pământului cu propriile lui rotații. Când, în sfârșit, reușește să obțină un consens, duce trompeta la gură și începe să cânte de mă lasă țuț. Oops! O trâmbiță din cer n-ar suna mai înduioșător.

Ca și cum numai cântatu' i-ar fi asigurat stațiunea bipedă, după ce scoate ultimele sunete începe din nou să se bălăngăne și se apropie cu un pas săltat de portiera din stânga. Are o față descuamată de vreo boală, acoperită pe alocuri cu o barbă rară – unele fire le-o fi smuls cu penseta sau i-or fi crescut invers. E cu dantura în suferință și miroase a băutură proastă. O cârciumă de cartier ar

răspândi o mireasmă mai îmbietoare decât el. Își vâră capu' în mașină și încearcă să mă-mbrățișeze:

– Bun venit în orașul Colga!

În urechi îmi mai răsună jalea din trompeta lui, așa că-l iau cu binișoru':

– Bun găsit, taică!

Individu' pare să se trezească o clipă din aburii beției. Apoi i se blochează din nou circuitele. Abia reușește să îngaime:

– Dacă rămâi aici, ai să-l vezi pe dracu'! Cu coarne și coadă!

Începe să chicotească, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva plăcut:

– Miroase a pucioasă! Împroașcă flăcări pe gură! Și urlă ca un lup!

Încerc s-o dau pe glumă:

– Nu-i dracu' chiar așa de negru!

Se înviorează și începe să danseze cu o parteneră imaginară.

– Ba e negru! Negru ca smoala!

Se apropie din nou de mașină și continuă, de data asta pe un ton scăzut, ca și cum mi-ar dezvălui adresa unui club de striptease unde se intră doar pe bază de convocator:

– Numai cu bătrânul Rucă n-are nimic! Ce să aibă cu mine? Eu sunt Nebunu'! Fără mine orașu' e mort! N-ar mai avea nici un haz.

De parcă și-ar fi adus aminte că are ceva urgent de rezolvat, se îndepărtează de mine cu o agilitate pe care n-aș fi bănuit-o. În câteva clipe se face nevăzut pe una dintre străduțele laterale.

Hai că-i tare!

Mă ciupesc de braț ca să mă conving că nu visez. Sunt treaz de-a binelea! Îmi și închipui cum voi începe raportu' către comisia alcătuită din cei trei ciocli durdulii: „Am intrat în Colga la miezu' nopții. E un orășel liniștit. Ar trebui recondiționate fațadele unor case, însă, în general,

lucrurile stau bine. A, da... Este acolo un bătrân interesant. Cântă la trompetă. Ar putea fi arondat la o formație..."

Zăresc prin parbriz o lună ca o plăcintă – comparația îmi aduce aminte că mi-e foame. Oftez și îmi continui rondu' de noapte pe străzile pietruite de un meșter care n-a fost în toate mințile când s-a apucat de treabă. În curând, o placardă înfiptă pe marginea drumului mă avertizează că sunt așteptat cu drag să revin în Colga. Șoseaua o ia printr-o pădure ai cărei copaci mi se par monstruoși la lumina farurilor. „E imperios necesar", cum ar spune fostu' meu prof de filosofie, să schimb becurile, ca să mă cred într-o feerie.

Nu-s totdeauna un perfecționist, așa că las pe altă dată chestia cu feeria. Întorc în trei timpi și o iau tot agale spre oraș. Nu fac decât vreo treizeci de metri și asupra mea se năpustesc luminile unei mașini care circulă cu faza mare aprinsă. Trag pe dreapta, orbit; cealaltă mașină se oprește și ea blocându-mi drumu'. Asta-mi mai lipsea, să m-atace șuții. Mai mare rușinea, agent special jefuit de niște mârlani din provincie!

De fapt, mașina cealaltă are un țugui care emite o lumină albastră intermitentă. Din ea se extrag cu grația unor elefanți reumatici doi polițiști. N-apuc să respir ușurat; văd în mâinile lor niște pușcoace care l-ar lăsa visător și pe Schwarzenegger. Dintr-odată rămân fără teletext.

– Mâinile pe volan! Și nici o mișcare!

Sunt mai ascultător ca la grădiniță, când doamna educatoare ne punea să cântăm Țăranu' e pe câmp, deși nu-nțelegeam ce naiba căuta el acolo iarna, în loc să stea la gura sobei, bând vin fiert și molfăind covrigei.

Unu' dintre polițiști deschide portiera din stânga, mai s-o smulgă de la locul ei.

– Ușurel, utilaju' nu-i al meu!

– A, recunoști că nu-i mașina ta, derbedeule! Dă-te jos! Și fără mișcări în plus că te zdrobesc!

E mai în vârstă decât mine – are vreo 40 de ani – e uscat de parcă ar fi fost supus unei operațiuni de deshidratare și i se potrivește de minune expresia cu fața de cartofi prăjiți. A devenit deosebit de sprințar. Se pare că n-am făcut nici o mișcare în plus și nu mă face strecurătoare de supă.

– Mâinile pe capotă! Desfă picioarele!

Îmi vine să-i zic: „Măi, băiatule, nu mai fi așa fițos, de ce nu te uiți tu la telenovele și-ți pierzi vremea cu pelicule polițiste?", da' mirosu' de năduşeală care vine din uniforma lui prost croită mă taie la oxigen.

Când îl văd apropiindu-se și pe celălalt – un malac țanțoș – îmi zic c-ar fi bine să-mi pun masca pe figură, ca la întâlnirea cu un sconcs. „Paradoxal", cum ar zice fostu' meu prof de geologie, dolofanu' nu exală nici un miros. Însă din nas îi atârnă niște smocuri de păr care mă fac să-mi întorc privirea în altă parte.

– Nu-mi citești drepturile?

Slabu' se înfurie. Sicuramente i s-a pus pata pe mine.

– N-o face pe șmecheru' cu mine că-ți citește popa drepturile când o să fii pe năsălie! Îți las plozii orfani.

Începe să mă pipăie pe tot cofraju'.

– Uşurel, sunt gâdilicios din fire! Iar kinderi n-am.

De data asta nu-mi mai răspunde. Îl văd însă cum rânjește satisfăcut când îmi descoperă la subsuoară pistolu'. Pergamentu' care îi este aplicat pe obraji nu reușește nicidecum să se întindă.

– Aha! Avem de-a face cu un gașper înarmat!

Îi întinde pistolu' celuilalt și continuă să mă cotrobăiască prin buzunare. În cele din urmă, după ce mi-a palmat pachetu' de țigări, bricheta, cheile de la bârlogu' unde mă adăpostesc și alte fleacuri, dă de portofel. Îl ia cu două degete, ca la o extragere specială, și scoate unu' câte unu' actele pe care le conține.

– Ia te uită! Gagiu' are mai multe cărți de identitate. Și are și mai multe legitimații de serviciu... funcționar la bancă... controlor C.F.R... inspector la Sanepid... revizor-

contabil... Asta zic și eu policalificare! Hai c-am pus mâna pe-o pradă grasă!

– Ați pus mâna pe dracu'!, spun eu încet și încerc să mă întorc spre cei doi. N-apuc. Grasu' mă lovește în gură cu un pumn ca o ghioagă, de-mi schimbă plombele între ele. Un specialist în chirurgie plastică se poate pregăti de operație.

– Lasă muzicuța! Pune-i cătușele!

Slabu' le are deja pregătite, după cum mă anunță vederea mea periferică. Mă las moale, ca și cum barosu' care-i ține Grasului loc de brat m-ar fi amețit. Băieți, se anunță un moment de mortal-kombat. O răsucire spre stânga, o alta spre dreapta, două lovituri de picior cu sprijin în mâini pe capotă și o ultimă răsucire de 180 de grade! Gata! Spectacolu' s-a terminat. Cei doi polițiști stau în fața mea înlănțuiți cu propriile lor brățări, iar pistoalele zac pe jos.

Dacă n-ați înțeles schema, pot s-o repet la ralenti.

Din fala celor doi s-a ales prafu' și pulberea. Le-am tras prețu' de sub picioare. Se uită buimaci când unu' la altu', când la mine. Cu un tipar ca ăsta nu-s obișnuiți în parohia lor. Ce să le fac, ăsta-i modelu' predat acolo de unde vin!

– Cine dracu' ești?

Îmi scutur cșmașa de un fir de praf imaginar, scrâșnesc puțin din măsele ca să-mi pun plombele la loc și cuvântez ceremonios de parcă m-aș afla în ținută de seară la curtea Angliei:

– Silence, please! Dați-mi voie să mă prezint: sunt agent special. Ăsta mi-e jobu'. Pentru voi numele meu e Robert Gal. Am venit ca să scap Colga de Necuratu' care o bântuie. Vă mulțumesc pentru primirea triumfală pe care mi-ați făcut-o. Nu m-așteptam la un covor roșu, da' nici la masaju' facial pe care mi l-ați aplicat. N-am încotro, va trebui să-l menționez în raport.

Aș mai fi cuvântat multă vreme, dacă dinspre pădure nu s-ar fi auzit un urlet înspăimântător. Urletu' unei fiare

încolțite. Ne holbăm unii la alții. Rămân cu gura ca la o recoltare de exudat faringian.

– Repede! Dă cheile!, zice Grasu'.

În doi timpi și trei mișcări gagiii sunt liberi și ne năpustim cu lanternele și pușcoacele în mâini în pădure, spre locu' de unde s-a auzit urletu'. Nu trebuie să căutăm prea mult – doar vreo oră. Tocmai când să zicem Halt!, Grasu' se împiedică de ceva și cade ca fulgerat. Când se ridică, e plin de sânge. La picioarele lui zace în frunziș un trup ciopârțit cu sălbăticie.

– E Ilona, bâiguie Slabu', încercând să-și ascundă tremuru' din voce.

– Ilona?

– O fată de vreo nouăsprezece ani. A dispărut din oraș acu' vreo trei luni. S-a întors nu demult. Părinții n-au aflat pe unde a umblat. A-nșirat o poveste cusută cu ață albă. Ar fi suferit o amnezie, ar fi rătăcit prin locuri de care nu-și mai aduce aminte și a venit înapoi când și-a recăpătat memoria. Basme de adormit copiii! I-au dat o bătută pe cinste, însă n-au scos nimic de la ea. O ținea una și bună – „Dragi părinți, omorâți-mă, faceți ce vreți, eu una într-o zi n-am mai știut de mine". Cine știe cu cine s-o fi înhăitat și după ce ăla i-a făcut rodajul și a părăsit-o, s-a întors ca să-și lingă rănile. Tinerii din ziua de azi!

După ce termină de povestit, Grasu' pufnește cu dispreț.

– Precis c-a dat peste altul care, neavând cum să-i dea kilometrajul înapoi, i-a făcut felul după ce s-a săturat de ea!

Stochez informațiile într-un folder nou.

Tresărim. Printre copaci vedem cum se prelinge o umbră. Sau e doar o vedenie provocată de oboseală? Lângă noi apare, ca o fantasmă, Nebunu'.

– Ce cauți aici?, îl ia din scurt Slabu'.

La lumina lanternei descopăr chipu' transfigurat al vagabondului.

– L-am văzut! L-am văzut!, bâiguie el.

– Pe cine ai văzut?

– L-am văzut pe Necuratu'! Miroase a pucioasă! Și are ochii roșii.

Vrea să se îndepărteze. Grasu' îl apucă de mâneca zdrențuită a fracului.

– Unde pleci?

– Să spun lumii că l-am văzut pe Necuratu'!

Grasu' e însă neînduplecat.

– Nu pleci nicăieri! Te am sub ochi de mai multă vreme. Poate că ești mai puțin nebun decât pari. Ia arată mâinile!

Cu o figură nevinovată, vagabondu' întinde mâinile pe care polițiștii i le luminează cu lanternele. Sunt pline de sânge! De-abia acu' văd că și pe frac are pete întunecate de sânge închegat.

– De ce ai omorât-o?, latră la el Grasu'. Ce ți-a făcut biata fată?

– N-am omorât pe nimeni! Necuratu' a făcut-o! Ca să ne pedepsească pentru păcatele noastre. El are pucioasă și ochii îi ard în cap!

Deși e cald ca la baia comunală, simt un țurțure de gheață lunecându-mi pe șira spinării. Iată-mă ajuns în Colga cu o misiune specială și asasinatele continuă într-o veselie. O fi vreun barem care trebuie depășit?

Mi se pare însă cam subțire punerea Nebunului sub acuzație. Ce dacă e plin de bulion? Grasu' nu s-a împiedicat de cadavru și acu' e numai ketchup din cap până-n picioare? Degeaba îmi cere Rucă din priviri ajutor. N-am nici un chef să-i fiu girant până nu mă dumiresc de felul cum se îmbârligă lucrurile pe-aici. La urma-urmei, faptele s-au petrecut într-un teritoriu aflat sub jurisdicția lui Grasu' și Slabu'. De ce să m-amestec?

– Vii cu noi, hotărăsc oamenii legii, și-l încadrează pe vagabondu' care încearcă să se smulgă din încleștarea lor.

Îl vâră în mașină cu greutate – nu-i așa de plăpând cum se-arată la prima vedere. Între timp, chemați prin stație, sosesc și alți polițai. Încep să facă măsurători,

fotografii. E o îmbulzeală în care eu cam prisosesc. Mai arunc o privire în jur – mijesc zorii – și mă-ndrept spre centru, grijuliu să n-adorm la volan. Ajuns la singuru' hotel din urbe reușesc cu greu să mă fac înțeles că aș dori doar o singlă, nefiind aici pentru a exersa ritualuri de împerechere. Cu un efort demn de cartea recordurilor personale izbutesc să urc cele câteva trepte ale scării care mă duce la etaju' unde se află camera. Drumu' de la ușă la pat îl străbat cu un ultim efort de voință. Nu mai sunt însă capabil să mă și dezbrac. Coșmarurile mă iau în primire înainte de a pune bine capu' pe pernă. În toate îmi apare un drac burduhănos și plin de jeg care cântă la trompetă. Din când în când se oprește și mă ațintește cu ochi din care țâșnesc flăcări. Începe să râdă aiurea-n tramvai, se strâmbă la mine și-mi dă cu tifla:

– N-ai să pui mâna pe mine niciodată! O să te mănânce comisia!

Capitolul 2

În care se întâmplă mai multe decât se petrec de obicei într-un capitol 2

Îmi ridic, mai întâi cu un deget, pleoapa de la ochiu' stâng – parcă ar fi fost sudată. Cade la loc cu zgomot. Repet mișcarea: de data asta nu se mai prăbușește. Izbutesc din prima să rulez jaluzeaua de la ochiu' drept. Noroc că n-am decât două camere de luat vederi – de mai mult efort n-aș fi în stare. M-a luat o sfârșeală încât îmi vine să trag obloanele la loc.

Parcă am dormit într-un tomberon dat de-a dura pe formele de relief ale patriei. Durerea din componentele osoase ale ființei mele e întrecută doar de durerea din învelișu' de carne.

Unde mă aflu?

Din poziția culcat pe dreapta arunc o repede ochire în jur. Deslușesc o fereastră prin care lumina năvălește orbitoare, o noptieră cu o veioză, un televizor pe o măsuță, o altă masă cu două fotolii, un frigider pentru pitici. Spun „unu, doi, trei" și îmi rostogolesc cu viteiie trecătoru' meu trup pe partea stângă. Văd încă o noptieră, un hol de mărimea unui timbru fiscal unde e un cuier de haine fără nimic agățat în el. Mai primesc imagini și de pe un perete pe care e atârnată o reproducere după un tablou de Grigorescu. Acum e clar: sunt într-un hotel fără nici o stea, deși oferă acces la internet.

Îmi activez memoria și-mi aduc aminte cum m-a trimis o comisie specială ca agent special într-o misiune specială în orașu' Colga unde s-au petrecut cinci crime – la a șasea aproape că am asistat, de întâlnirea cu Nebunu'

cântăreț la trompetă, de altercația cu polițiștii și de modu' jalnic în care m-am târât până în chilia asta. Buun! E timpu' să pun în funcțiune și sistemu' locomotor. Mă preling din patu' în care am dormit îmbrăcat și pun de-o excursie la baie. Până acolo fac mai mult decât indică harta turistică pe care o am în dotare. Aprind lumina și dau de o oglindă. La început o cred spartă, fiindcă nu recunosc chipu' reflectat de ea. După oarecare ezitări, accept că fața trasă, ca și cum ar fi avut greutăți atârnate de fălci, îmi aparține. De-abia după ce fac un duș, cu apă caldă datorită zădufului de-afară, mă rad sever, pe alocuri subcutanat, și m-arunc în alte acoperitori, reușesc să închei un pact social cu nou' meu look.

Ies din baie și dau drumu' la televizor. O ia din loc după o partidă de pugilat. Miracol! Prinde mai multe posturi. Toate transmit în reluare talk-show-uri la care oricum nu m-aș fi holbat noaptea trecută. Niște domni foarte sobri dezbat aprig de ce noi nu suntem la fel de sclipitori ca ei.

Le tai sonoru' și să nu mai fiu eu agent special dacă nu știu ce ciripesc și fără să-mi pun în mișcare scărițele și nicovalele din urechi. Dacă sunt posomorâți înseamnă că dau cu papagalu' despre mersu' lent al reformei; dacă gesticulează cu vehemență il s'agit, vorba fostului meu prof de sport în timp ce făcea o demonstrație la calu' cu mânere, de moștenirea grea a trecutului; dacă sunt numai zâmbet e musai vorba despre efectele benefice ale privatizării.

N-are rost să mă mai bunghesc la ei. Dau pe știri – în Ierusalim s-a mai produs un atentat sinucigaș. Oftez și închid televizoru'. Îmi scot laptopu' din husă și mă conectez la sistemu' global de informații. Îmi verific poșta electronică – nici un mesaj. O iau anevoios spre ușă, ca și cum gravitația ar fi crescut. Înainte de a apăsa pe clanță zăresc pe mocheta de o culoare greu de definit un plic pe care nu l-am luat până acum în colimator.

Hai că-i tare! Primesc deja corespondență!

Iau plicu' și-l cercetez cu luare-aminte, ca să nu conțină cumva antrax. Numele destinatarului nu e trecut. Scot fără nici o mustrare de conștiință hârtia împăturită care se află în el. O hârtie gingașă, potrivită pentru o misivă de amor.

O clipă îmi las imaginația să zburde pe tăpșan – agentu' special a făcut o cucerire. O junâ din provincie, cu o pregătire medie, e însetată să-și lege viața de un bărbat cu o viață plină de neprevăzut. Îmi vine să bat step de bucurie.

Revin la realitate după ce termin citania epistolei. Bag mâna în foc că am avut până acum lecturi cu mult mai agreabile. Cu litere decupate dintr-un ziar și lipite pe coala albă e scris numai atât:

„Domnule agent special! Dacă ții la viața ta carăte dracului acasă!" „Cară-te" scris într-un singur cuvânt! E o ofensă adusă autorității pe care o reprezint.

Rămân mai gânditor decât insu' ăla de la Hamangia; nenorocitu' poate o fi primit și el o scrisoare de amenințare, din moment ce se lăsase pe vine, ținându-și capu' în mâini. Să fiu albastru dacă nu se îngroașă gluma!

Arunc o privire plină de invidie spre ciobănașu' din reproducerea de pe perete. Nu-i pasă de nimic. Stă rezemat în bâtă și așteaptă cu seninătate mioritică să reintre în ciclu' elementelor. Mai bine s-ar îngrijora că obiectu' muncii lui nu se vede prin preajmă – oile s-or fi săturat de un baci așa contemplativ sau le-or fi îngurgitat niscaiva lupi hămesiți.

Cobor val-vârtej la recepție unde un tinerel cu o meclă pe care n-are nevoie să dea cu lama de ras ucide muște cu un plici. Are privirea iluminată a unui cântăreț în strană.

– Bună dimineața!

Nu-mi răspunde până nu mai face o victimă pe care o așază cu delicatețe pe tejghea lângă alte vreo zece răposate.

– Bună ziua, că-i amiază!

Înghit în sec – m-a avut!

– Am găsit un plic vârât pe sub ușă. N-ai văzut cine a urcat la mine?

– N-a urcat nimeni.

Hotărât lucru, îi e lene și să deschidă gura.

– Femeia de serviciu unde e?

Iarăși amuțește. Privirea îi e ațintită spre mâna mea stângă pe care am sprijinit-o într-o doară pe tejghea. O retrag la timp, mai înainte ca musca aflată în stare de repaos pe ceasu' meu să-și dea obștescu' sfârșit sub o lovitură năprasnică.

– A plecat, spune el mofluz.

– Cine? Femeia de serviciu?

– Nu. Musca.

Pierdere de vreme. Îl las în plata Domnului și-i urez spor la vânătoare. Dacă rămâne în post până diseară se anunță o hecatombă. Abia acum simt din nou că mă roade foamea. Intru în restaurant. Nici o masă ocupată. Mă așez. Într-o clepsidră de pe o servantă nisipu' se scurge vioi, însă nu se întâmplă nimic altceva. Îmi dreg vocea ostentativ, bat cu o linguriță într-o solniță și, în sfârșit, spre mine se rostogolește o grăsană profund uimită de prezența unui client. Înmulțiți cu doi 90-60-90 și aveți prototipu'.

– Vai, ce surpriză, își freacă ea mâinile. Cu ce vă servim, domnișoru'? Avem o ciorbiță cu cărniță de purceluș, sărmăluțe cu mămăliguță, puișor la ceaunaș cu mujdeiaș...

Ca să înghit ciorba trebuie să închid ochii. Nu-i exclus ca puișoru' să fi avut amintiri și din cel de-al doilea război mondial când a luat, mândru și demn, calea bucătăriei. Spre cinstea lor, clătitele servite la desert pot fi desfăcute după o luptă crâncenă pentru a recolta umplutura de dulceață stafidită.

Când văd nota de plată simt nevoia să închid din nou ochii. În ritmu' ăsta comisia care îmi sponsorizează deplasarea dă cu siguranță faliment.

– V-a plăcut, domnișoru'? Mai poftiți și diseară... Tanti Matilda vă așteaptă... O să fac un spănăcuț și am și o spaghețică...

Nu mai ascult lista de bucate preconizate pentru cină și o iau la picior oprindu-mi în gâtlej un strigăt sălbatic: „Mi-e foame, femeie!" Recepționeru' trece meticulos în revistă stiva de stârvuri.

Să-nceapă jocu'! *Action, please!*

Ies grabnic din hotel, mai să culc la pământ un individ cu o înfățișare de Casanova de periferie.

Da' știu că arde!

O fi fost ieri un zăduf de iad, însă azi jărăgaiu' se revarsă și mai abitir din cer.

Vreau să urc în mașina pe care comisia mi-a pus-o la dispoziție – un Espero alb, ca să ia ochii și să arate ce important sunt – însă dau în marșarier. Toate cauciucurile sunt înțepate.

Bravo, orașu' Colga! Ai lansat un nou concept de mare succes despre ospitalitate! Cu un lay-out beton! Promovare garantată la orice agenție de PR.

N-am încotro și o iau pe jos, mai agale ca un maratonist ajuns la capătu' cursei. Sunt gata-gata să mă ciocnesc de Nebunu' Rucă. Probabil că deșteptilor care l-au arestat azi-noapte le-a venit mintea la cap și l-au lăsat în pace. Fiindcă e clar că nu el a omorât-o pe fătuca aia... Ilona parcă ziceau c-o cheamă. Oricât au răscolit după arma crimei n-au găsit-o asupra lui și nici prin tufișuri.

Da' de unde avea hainele pline de sânge? S-a împiedicat și el de cadavru – altă idee creață nu-mi vine. Și cum de-a ajuns în pădure? Bătrânu' saltă pe trotuar fără să mă vadă. Sub braț își duce ca pe o comoară trompeta.

Zic „stop mașinile" la un atelier de vulcanizare. Îi dau niște lichidități meșterului și el promite că într-o oră pot să-mi urnesc agregatu'.

Încotro s-o apuc? Nu mă simt deloc pe cai mari.

Ar trebui să mă duc glonț la poliție. Sunt acolo un Slab și un Gras pe care aș avea chef să-i trag în niște țepe prost geluite.

Las baltă gându' ăsta și îmi continui rondu' de amiază.

Într-adevăr, cele mai multe case sunt o ruină, însă printre ele se ridică și niște vile cochete, pe care nu le-am zărit din pricina beznei. Arborii prăfuiți se chircesc de căldură. Oamenii trec grăbiți, ca și cum i-ar mâna cineva de la spate, furișându-se, cuprinși parcă de teamă. Din când în când câte o mașină animă ambianța și pune în mișcare un colb negru. Câinii vagabonzi sunt așa de costelivi încât le poți studia osatura fără să faci apel la disecție. Unu' dintre ei, de culoarea mustarului dintr-un borcan uitat deschis, îmi miroase pantalonii spre disperarea mea, însă se îndepărtează pașnic. Oricât de famelic ar fi, astăzi nu servește blugi.

De la o dugheană îmi iau un scăpărici – gazu' din brichetă s-a fâsâit. Cel care mi-l vinde are fața unui pehlivan care ar trișa-o și pe maică-sa la pocher. Primu' băț nu ia foc. Următoarele trei se rup. Citesc furios ce scrie pe cutia cu un aspect respingător: Cumpărând produse străine cumpărați șomaj. Mi-au tras-o bravii producători autohtoni! De la o altă dugheană sunt nevoit să cumpăr șomaj și-mi aprind, în sfârșit, țigara.

Pe o fațadă corodată de intemperii e o inscripție: *Colga democrată*. Ziar independent. Ca fan al democrației, poate ar fi nimerit să dau o raită prin redacție. Cine știe, gazetarii ăștia au tot soiu' de ponturi.

La intrare nu e nimeni. În hol – țipenie. Pe uși sunt indicații utile: Secretariat general, Tehnoredactare, Difuzare... Împing cu aplomb ușa pe care scrie Redactor-șef. În anticameră nu e nici o secretară pe post

de cerber. Dau cu ochii de o mașină de scris, de două telefoane, de un fax... Numai că aparatura zace pe jos dezmembrată și-i poți analiza în voie părțile componente. Aștept ca să nu se mai audă vocea cuiva care vorbește la telefon în încăperea alăturată și pătrund în birou.

Poate am făcut o confuzie și am intrat la șefu' unei publicații musulmane. La o masă lungă, plină de manuscrise, de cărți, ziare și reviste, toate într-o devălmășie greu de realizat, stă un individ cu un turban pe cap. Salam alecum, îmi vine să zic, da' mă opresc la timp. Individu' are capu' înfășurat măiestru în bandaje.

Nu se ridică de pe scaun.

– A... domnul agent special... domnul Robert Gal... Sunt onorat ca una din primele vizite pe care le faceți să fie în șandramaua noastră...

Vorbește poticnit – are nevoie de un logoped? – și cu inflexiuni dureroase în glas.

– Vă salut, domnule...

– Ion Cosmin. Redactorul-șef al nenorocitului ăsta de ziar de-i zice *Colga democrată*.

Îmi arată un filtru de cafea de pe o măsuță.

– Serviți-vă! Eu mă mișc mai greu.

Nu e un îndemn rău. Îmi torn într-o ceașcă din licoarea neagră și sorb cu voluptate – e o cafea adevărată, nu surogatu' cu care mă îmbia coana Matilda ca să mai lungească nota de plată.

– Ia loc, te rog, renunță el la politeturi, după ce-și dă seama că suntem de aceeași vârstă, adică „zi 33".

M-așez în fața lui pe un scaun scăpat întreg. Ia un maldăr de hârtoage și le dă mai la o parte ca să reușim să ne vedem.

E momentu' să fiu interesat de soarta lui.

– Ce-ați pățit? Un accident de mașină?

Ochii lui obosiți se ațintesc asupra mea. E mai ostenit decât unu' care a încercat cu disperare să desprindă dungile de pe blana unui tigru.

– Mai rău... Am luat o bătaie soră cu moartea... Acum câteva zile...

– Cum așa?

Face haz de necaz.

– La miezul nopții, acum o săptămână... Tocmai ieșise ziarul... Mai eram cu doi colegi în redacție... Au năvălit cinci indivizi mascați care ne-au făcut zob... Unul dintre noi mai e încă la spital... Au devastat redacția... Au spart geamuri... Ne-au distrus calculatoarele...

– Da' de ce?

– Cică să ne intre bine în cap democrația. Ne-a intrat.

– V-ați plâns la poliție?

– La poliție?, zăresc eu un zâmbet amar printre porțiunile lăsate libere de bandaje. Au venit, au luat amprente – nu le-au găsit decât pe ale noastre, brutele alea purtau mănuși de latex – și au zis că vor cerceta și că ne vor anunța când îi vor prinde pe făptași. Îi prind la paștele cailor!

Adică nu-i vor prinde niciodată, fac eu rapid retroversiunea în gând.

– Ziarul n-a mai apărut de-o săptămână... Băieții mei sunt înfricoșați... Unii nici nu mai vin la lucru...

– N-aveți nici o bănuială?

– Totul e legat de Necuratul din Colga...

Haida-de! Și ăsta e sărit de pe fix. Iar trebuie s-ascult un spici despre fenomene paranormale!

Îmi citește pe față frământarea.

– Fii liniștit, nu-s sonat. Foaia noastră a încercat să spulbere zvonul despre Necuratul care bântuie pe aici. Am încercat să-i liniștim pe oameni și să-i avertizăm că primejdia care planează asupra orașului e reală și are explicații logice. Criminalul sau criminalii care acționează sunt vii și naturali, nu au coarne și nu scot flăcări pe gură. Dar versiunea noastră deranjează pe cineva.

– Pe cine?

Dă neputincios din umeri.

– Dacă am ști... N-am dat până acum de nici un fir... „Dincolo" însă se înșiră tot soiul de bazaconii care i-au îngrozit pe locuitori.

– Unde „dincolo"?

– La celălalt ziar din oraș. De la prima crimă și până azi înșiră numai baliverne. Iar oamenii le cred. Unii au și început să plece din oraș de frică. Noaptea nu mai circulă nimeni pe străzi.

– În afară de trompetist!

– Săracul Rucă! El a lansat zvonul cu Necuratul. Se jură că l-a văzut. Iar lumea îi dă crezare.

Ușa se deschide și un cap ciufulit își face apariția.

– Ce facem, Șefu'?

– Ce să facem, Tică! Nu apărem nici mâine.

De-abia atunci numitu' Tică mă observă și intră în încăpere.

– A... Avem în vizită celebrități...

Îmi întinde un ziar pe care îl ținea în mână. Arunc o privire pe frontispiciu și-mi pare că intru în plin absurd. Foaia se numește *Colga independentă*. Ziar democrat.

Casc ochii cât o omletă de-a coanei Matilda.

– Alt titlu nu-și puteau găsi?

Tică e nerăbdător.

– Lăsați asta, uitați-vă la ce scriu.

Nu există tigaie în care să încapă o omletă de dimensiunea ochilor pe care îi fac. Pe pagina întâi e o moacă simpatică mie în clipa în care m-am văzut prima oară în oglindă. De-atunci mi-a trecut.

Sub fotografie, cu litere de-o șchioapă, scrie negru pe alb: „Bun venit în orașul Colga agentului special Robert Gal! El a fost însărcinat să-l anihileze pe Necuratul care ne-a transformat viața în coșmar. Destinul nostru e de-acum în mâini sigure. Colgăieni, dormiți liniștiți! Agentul special Robert Gal veghează!"

Pe aceeași pagină e și o poză a Ilonei, pe când mai era în viață, și o alta după ce a fost omorâtă în pădure. O

caricatură mă înfățișează cum răsucesc coarnele unui drac fioros căruia puțin îi pasă de ceea ce i se întâmplă.

De unde naiba au fotografia mea?

O studiez cu atenție și misteru' se lămurește imediat. E de pe una dintre legitimațiile care nu mi-a fost restituită de cei doi forțoși cu care m-am luat la harță.

Auriculele și ventriculele din inima mea sunt cuprinse de neliniște de parcă ar vrea să schimbe locu' între ele. Sângele mi se urcă vijelios la cap și o vână de la tâmplă își mărește periculos diametru'. Adrenalina, bat-o vina! Redactoru-șef mai toarnă și el gaz pe foc după ce aruncă o privire pe fițuica din mâinile mele.

– Grozavă intrare în scenă! Acu' te știe tot orașul.

Iau o înghițitură zdravănă din cafeaua rece și zic cu o stăpânire de sine pe care mi-o impuneam ori de câte ori, la ora de gimnastică, trebuia să sar peste capră cu bătaie la trambulină:

– La urma urmei, nu am venit aici ca să lucrez sub acoperire!

Cei doi mă măsoară din ochi tăcuți – am un metru optzeci și doi, băieți! – și apoi se uită unu' la altu'.

– Ce ți-au făcut seamănă mai mult a batjocură. Te-au făcut de cacao.

– Puțină publicitate pe daiboj nu strică, îi asigur eu. Și unde ziceți că-și au sediu' pușlamalele astea?

– Cum adică? N-ai fost mai întâi la ei?

E rându' meu să-mi arcuiesc sprâncenele cât mai spectaculos.

– Era obligatoriu?

– Nu, da' ei sunt presarii orașului... S-au îmbogățit vânzând minciuni... Intoxică populația cu informații false... La ei vine toată publicitatea... Noi o să murim cu dreptatea de partea noastră.

– Vă doresc ca evenimentu' să se întâmple cât mai târziu.

Mai schimbăm câteva vorbe, le mulțumesc pentru informații, iau un teanc de Colga democrată în care sunt referiri la cele cinci crime și le promit că voi mai reveni dacă o să mai am nevoie de vreun ajutor.

Îmi fac curaj și m-arunc din nou în vipia de afară. În câteva minute sunt leoarcă de transpirație. Noroc că ajung la *Colga independentă*. Un tăntălău de portar nu mă lasă să intru decât după ce-i pun zălog în palmă una dintre legitimațiile pe care o pescuiesc la nimereală din portofel. O duduie cu o minijupă realizată parcă prin tăierea unei fuste lungi cu bomfaieru' mă conduce vizibil aferată până la secretariat. Intru într-o încăpere în care o altă pațachină catadicsește să-și ridice ochii spre mine abia după ce încep să tușesc ca și cum aș avea plămânii îndesați cu zgură.

– Pe cine să anunț?, întreabă ea, deși cu siguranță că m-a recunoscut după fotografia din ziaru' care se află pe birou. Unghiile de la mâini îi sunt acoperite de un strat de ojă de o culoare care ar face orice taur să-și iasă din placiditate. Domnul Gelu Smarandache este foarte ocupat.

– Agentu' special Robert Gal, zic eu cu o voce cavernoasă.

Pe gâsculița cu ifose n-o impresionează nimic. Apasă pe un buton al interfonului și șopotește ca un izvor scăpat de sub control.

– Agentul special Robert Gal dorește să intre la dumneavoastră.

Ușa se deschide imediat și un bărbat care mă depășește cu un cap își face apariția. E așa de slab, încât dacă n-ar fi îmbrăcat probabil că nu l-aș observa.

– Ce plăcere! Ce onoare! Da' poftiți!

Îmi întinde mâna pe care i-o strâng cu senzația că ating pielea unei reptile.

– Să nu ne deranjeze nimeni!, poruncește el și mironosița îl asigură că de ea nu va trece nici musca, de-ar fi nevoie să facă baie de sânge.

Birou' domnului Smarandache e cât redacția vizitată înainte. Ordinea e desăvârșită. Telefoane, interfoane, calculatoare, o bibliotecă în care *Enciclopedia Britanică* e pusă la loc vizibil. Nu pare să se fi umblat prea mult la ea.

– Luați loc. Cu ce vă pot servi? Un whisky? Un gin?

Limba i se plimbă în gură ca un șerpișor neastâmpărat.

– Nu obișnuiesc să beau.

– Nici măcar o apă minerală de la gheață?

– Mulțumesc, nu vreau nimic.

– Înțeleg, regulamentul vă interzice... Eu o să-mi iau un Campari. Însă ce ziceți de ziarul nostru? Nu-i așa c-am fost prompți?

– Poate chiar prea prompți... M-ați dat prea repede pe goarnă...

– Așa sunt gazetarii adevărați... Informați, ca să poată, la rândul lor, să informeze cititorii. Am oprit rotativa numai ca să facem loc în ziar ultimelor știri. Dar cărui fapt îi datorez cinstea acestei vizite?

E numai lapte și miere. Cel care a invitat-o pe Eva la o degustare de ionatane a fost un copilaș pe lângă dulcele domn care vrea să mă îmbrobodească. Din când în când se scarpină pe spate, ca și cum cineva i-ar fi vârât pe sub guler vată de sticlă.

– Am venit aici fiindcă sunt în impas. Nu știu de unde să-mi încep ancheta. M-am gândit că ziaru' dumneavoastră a făcut deja niște investigații...

Noroc că încăperea are plafonu' atât de înalt încât trebuie să te uiți cu luneta ca să-l zărești. Altfel ar fi dat cu țeasta de tavan, așa de sus sare de pe scaun.

– Cum să nu! Ați venit exact unde trebuie. Noi avem deja o părere formată.

În timp ce vorbește, o ia la trap prin încăperea răcorită de instalația de aer condiționat, scărpinându-se mai abitir.

– Văd că aveți sub braț un teanc de *Colga democrată*. Trist! Foarte trist! Buimacii ăia n-au vână. Susțin niște

afirmații nefondate. Noi știm că în orașul nostru au început să se manifeste semne ale răului. Vine sfârșitul lumii! Nu e vorba de un asasin care-și ucide cu sânge rece victimele. Aceste crime țin mai mult de paranormal. Desigur, nu e vorba de Scaraoschi, cum afirmă unii oameni neinstruiți. Dar e cu siguranță vorba de ceva ieșit din comun. O manifestare a supranaturalului. Cea mai bună dovadă – nu există nici o urmă care să incrimineze pe cineva.

De câteva ori simt nevoia să-i întrerup trapu' și să-l întreb dacă a făcut vreodată un consult psihiatric. Oare chiar e convins de ceea ce spune? Sau e doar o găselniță pentru a spori tirajul ziarului?

Trapu' mai continuă o jumătate de oră. La sfârșit, îi mulțumesc, mă ridic, iau sub celălalt braț un teanc și din *Colga independentă*, fapt care m-ajută să nu-i întind mâna. Marea preoteasă care oficiază în secretariat o cheamă prin interfon pe minijupistă – între timp, parcă și-a mai tăiat din fustă cu aceeași uneltă. Asta mă conduce alene până la portaru' capsoman. Acesta îmi restituie legitimația ca și cum mi-ar întinde o grenadă de mână căreia i s-a scos cuiu'. N-am încotro, sunt silit să-i strecor printre dinți:

– E vreun psihiatru prin oraș? Cineva din redacție are nevoie sigur de-un tratament de durată.

Îl las să răsucească pe toate părțile înțelesu' vorbelor mele și ies din nou în stradă. După răcoarea din redacție, în contact cu aeru' fierbinte mă ia cu leșin. Îndes teancu' de *Colga independentă* în primu' coș de gunoi. Vreau s-o iau spre sediu' Poliției; în ultima clipă fac cale-ntoarsă spre hotel. Îmi găsesc mașina gata de drum. Ar fi o cioacă să mă-ntorc la București, să mă prezint în fața comisiei și să le spun celor trei domni civilescu: „Domnilor, gata cu giumbușlucurile! Eu n-am făcut instrucție ca să mă bat cu Necuratu'". Iar ei să-mi surâdă înțelegători și să mă lase să plec. Evident, numai până la ușă, unde câțiva satrapi m-ar aștepta ca să mă bumbăcească pentru neexecutarea

de ordin și apoi m-ar trimite pachet să dirijez circulația în Frecăței..

Fuck! – adică La naiba!, potrivit traducerii pudibonde din filmele de la televizor.

La recepție, mormanu' de muște nu e chiar cât Everestu'. Urc în vizuina mea, hotărât să citesc ziarele pe care le-am păstrat.

Un gând însă nu-mi dă pace, suind treptele ca un alpinist cu alpenstocku' fărâmat: dacă în povestea cu Necuratu' e un sâmbure de adevăr?

Capitolul 3

Şase cadavre în căutarea unui asasin

Seara se furişează în urbe cu paşi catifelaţi. Păsările ciripesc vesele în căutarea unor culcuşuri pentru noapte. Vântul adie leneş şi stârneşte o ploaie de miresme. Prin parcuri îndrăgostiţii rătăcesc îmbătaţi de vraja lunii. Departe se aude un zvon dulce de ghitară.

Cam aşa ar descrie decoru' un autor idilic.

De fapt, din camera de hotel care mi-e adăpost individual se aude croncănitu' rău-prevestitor al unor minorităţi cu aripi. Olfactivu' e jenat de nişte miasme ucigătoare. Pe străzi se clatină câţiva beţivi care şi-au dat drumu' la muzicuţă – şi un afon ar vedea infraroşu ascultându-i. Căldura deshidratează nemilos trupurile. Luna arată ca o lasagna uitată în cuptor. Iar haita de maidanezi s-a oprit sub geamu' meu şi latră vehement, stârnită de amintirea vreunui hingher feroce.

Gândesc negativ şi nu e bine.

La televizor, pe un canal comercial, o nimfă pedalează duios pe o bicicletă ergonomică, visând să mai dea jos din osânză. Poartă un dres de o mărime cum n-am mai văzut. Convertită în curent electric, energia pe care o depune gazela ar ilumina un cartier.

Iar colac peste pupăză, am o durere groaznică şi în hard-disk.

Iau totuşi teancu' de Colga democrată, îmi aprind o ţigară şi încep să citesc despre morţile misterioase din oraş.

Prima din şiru' de victime este Mirela Stanciu, 30 de ani, vânzătoare la un amărât de butic, divorţată şi

recăsătorită, fără copii. Dintr-o fotografie făcută cu puțin timp înainte de-a trece în lumea celor drepți zâmbește un chip drăgălaș care probabil a băgat în păcat multe firi slabe. De altfel, în articolele care îi sunt consacrate, răsar aluzii vagi despre o existență aventuroasă, într-o obște unde oferta de nuri este destul de precară. Cine ce-a avut cu o carnație atât de atrăgătoare? Dacă stelele s-ar fi aliniat într-o altă poziție la nașterea ei, ar fi ajuns un manechin celebru sau o actriță adorată. I-a fost însă hărăzit să trăiască șters, cu bucurii mici, și doar moartea brutală a scos-o din anonimat. O altă fotografie îl prezintă și pe văduvu' neconsolat – un ins cu priviri zănatece, ca și cum n-ar ști încotro s-o apuce. La urma urmei, e și de înțeles: să fii chemat să identifici cadavru' ciopârțit al consoartei nu e spectacolu' cel mai agreabil, oricât s-ar fi hrănit ea cu zilele tale. Așa cum arată în poză, nu-i dau mulți sorți de izbândă domnului Stanciu să-și refacă viața după încercarea prin care a trecut. Mi-l închipui îmbătrânind cu povara unor amintiri imposibil de dat uitării, întrebându-se necontenit: „Ce naiba căuta muierea mea noaptea în pădure?" Nu urmă de viol, nu urmă de jaf. Doar plăgi multiple prin înjunghiere. Iar arma crimei – nicăieri.

Arunc o privire la televizor – nimfa și-a accelerat mișcările; nu pare să fi pierdut vreun gram din greutate. De-abia acu' îi observ și celulita care o supără.

A doua victimă e un băiețandru de vreo 14 ani, cunoscut în gașca lui sub numele de Gușă. Un aurolac care bântuia pe străzi și aspira cu nesaț dintr-o pungă de plastic drogu' ieftin, provocator de iluzii, oprea trecătorii și le cerea bani sau haine. Ca și ceilalți prietenari ai lui, nu făcea nici un rău, nu fura, nu-i lua la mardeală pe țâncii norocoși care aveau un acoperiș și niște genitori gata să le pună la picioare orice le-ar fi stat în puteri. Fusese găsit în pădure la trei zile după ce nu-l mai zărise nimeni prin preajmă – fârtații lui îl socoteau deja scăpat în locuri mai pricopsite. Și moartea lui era opera unui dement: pe tot corpu' prezenta împunsături de cuțit, ca și cum asasinu'

ar fi vrut să fie sigur că i-a alungat orice fărâmă de viață. Ce i-o fi căşunat pe bietu' copil?

Sunt cuprins şi de milă şi de revoltă. Ca să uit de sărmanu' aurolac, mai trag cu ochiu' la sânziana nădușită de pe roți. N-are nici o șansă să facă vreodată topless fără să-i alunge pe toți de pe plajă. Pedalează așa de vijelios încât mă mir că nu smulge podeaua pe care e fixat velocipedu'. În dreptu' ferestrei mele, în locu' lighioanelor iubite de B.B. a apărut o procesiune de cotoi care miorlăie a jale şi a pustiu. Dacă în clipa asta aş pune mâna pe criminal, ar avea parte de aceeaşi soartă ca şi a celor omorâți în pădure, oricâte finețuri ar recomanda statutu' de reprezentant al legii.

Continui să-mi introduc date în scufiță şi ajung şi la cazu' măruntului funcționar de la banca din oraş care expirase şi el înainte de termen, tot în foresta de la marginea orașului.

E cel puțin straniu ca un sexagenar să se aventureze șturlubatic noaptea în codru unde să-şi dea întâlnire cu mândra cu coasa. Mai avea două luni şi ieşea la pensie; n-ar mai fi avut altă grijă decât aceea de a-şi drăgăli nepoții pe care îi zăresc pe genunchii lui într-o fotografie făcută când, cu siguranță, nu-şi imagina în ce mod barbar se va petrece despărțirea lui de planeta asta.

O fi fost ceva putred în Danemarca, de, țară şcolită, da-mi vine să cred că în Colga într-adevăr şi-a vârât Necuratu' coada până la noadă. Cum fredona vagabondu' în frac? Zvârle flăcări şi miroase a pucioasă. Mintenaş îi dau crezare.

Cea de-a patra victimă e un şofer, Petre Iftode, un camionagiu care poposea din când în când în oraş. Nu se ştia de unde vine şi nici încotro se ducea. Încercarea de a-i da de urmă familiei fusese zadarnică – datele din registru' hotelului nu erau cele reale. Camionu' lui stătea şi acum abandonat într-o parcare. Nimeni nu plânsese după el. Sub prelata vehiculului nu fusese găsită nici o marfă.

Omu' își făcuse rost de un loc de veci și de o îngropăciune creștinească pe spezele primăriei.

Și mai straniu e cazu' Necunoscutului al cărui nume nici măcar nu se cunoaște, fie el și fals. Sosise în Colga într-o zi pe la amiază, își lăsase valiza la hotel amânând să completeze formularul de cazare, se plimbase puțin prin oraș, revenise, plecase din nou și în zori fusese găsit țeapăn într-o baltă de sânge, tot în pădure, fără nici un act asupra lui. Un Necurat care aruncă flăcări și miroase a pucioasă – mai treacă-meargă; da' într-unu' care colecționează legitimații și cărți de identitate îmi vine greu să cred.

Despre Ilona, a șasea victimă, *Colga democrată* n-avea cum să scrie, din moment ce, în urma devastării redacției de autori anonimi, ziaru' n-a mai apărut.

Las maldăru' de ziare și mă extrag din fotoliu' în care am înțepenit. Sting televizoru' – nimfa e la fel de grăsălană, așa că n-am să pun ban peste ban ca să-mi sporesc averea cu un biciclu fixat în podea. Câteva genuflexiuni îmi readuc flexibilitatea de tub de pexal. Mă plimb încolo și-ncoace prin postața în care nădușesc, ca să-mi dezmorțesc și mai mult arsenalu' osos, și dau bice la meninge ca să scapere un gând mai ca lumea.

Aiurea-n tramvai! O duducă de 30 de ani, un funcționar de bancă, un aurolac, un șofer, un Necunoscut, o fetișcană... Cine a avut interes să-i omoare? Ce legătură poate fi între ei? Și cine vrea cu tot dinadinsu' să instaureze în citadelă frica și teroarea?

Și totuși, ceva leagă aceste crime. Da' ce anume?

Sub fereastră, câinii de pripas au făcut joncțiunea cu procesiunea de cotoi. Stau la oarecșce distanță unii de alții, își caută punctele slabe, se stropșesc și se scuipă; apoi, la un semnal dat de căpetenii, începe o bătălie pe viață și pe moarte. Nu mai pricepi unde începe un patruped și unde se sfârșește. E un uriaș bulgăre de trupuri care, în cele din urmă, se rostogolește în zare.

De-abia după ce arunc la *trash* imaginea asta, se lasă liniștea și aud telefonu' de existența căruia habar n-aveam. După o căutare anevoioasă îl descopăr după un fotoliu – femeia de serviciu l-a pus la adăpost, grijulie cu bugetu' clienților. Smulg receptoru' din furcă de parcă ar fi o ganteră și-l duc la urechiușă. Ce-aud nu-mi provoacă voluptăți estetice – un glas hodorogit, pe care nu-l am în cartotecă.

– Alo? Domnu' agent special? Ți-am zis să te faci strigoi! Vrei să fii adunat cu fărașu' ca ălălalt?

Pun gânditor receptoru' la loc: la celălalt capăt al firului nu mai e nimeni care să debiteze propoziții încurajatoare.

Ce-a vrut să zică? Cine-i „ălălalt"?

O clipă simt nevoia să mă pierd în zare ca și cotoii și câinii încăierați dintr-un rezon greu de priceput, dat fiind faptu' că n-am fost invitat la împărțirea pe genuri și specii.

Să fie un criminal în serie? Un tip sărit de pe fix care-și bate joc de tot orașu' și le introduce cetățenilor frica în oase? Or fi mai mulți implicați? Cu ce interes?

În cutia mea ucraineană continuă să fie beznă.

Pe palier se aude zgomot de pași. Cineva face haltă în dreptu' camerei mele. Îmi atrage atenția și un râcâit de parcă s-ar freca o spatulă pe tocu' ușii.

E o livrare la domiciliu? Sau nu cumva au venit să-mi ia și mie wassermanu' pe junghier?

Pe căldura asta mi-e greu să fac rost de ceva sânge rece. Totuși schițez subito un plan de bătaie. Descui încetișor cu cheia, apăs ușurel pe clanță și, cu fieru' din dotare în mână, dau iute ușa de perete.

Pe covorașu' de la intrare se întinde lat un ins pe care îl recunosc după claia de păr ciufulit care-i acoperă creștetu'. E Tică, jurnalistu' de la Colga democrată, care probabil stătea sprijinit de ușă. De-abia acum îi observ cei câțiva pistrui de pe față, ca niște picături de cerneală.

Se ridică bosumflat de pe jos, fără să ia în seamă ranga de ajutor pe care i-o întind. Ce i s-a întâmplat ar fi un gag reușit într-un film.

– Ciudat mod de a primi un oaspete...

– Ce să zic... parcă voi, colgăienii, cum vă purtați? De când am venit aici am parte numai de încăierări, de scrisori de amenințare, de telefoane care m-anunță c-o s-ajung pe catafalc. De-o hărțuire sexuală nu-i nimeni în stare?

Închid ușa după el și-l poftesc să se așeze într-un fotoliu. Se uită țintă la pistol și nu ia loc până nu camuflez armamentu'. Ce target are vizita lui?

– Te-au amenințat? Asta-i bine!

– Bine pe dracu', îmi ies eu din matcă.

– Asta înseamnă că le e frică. N-ai ceva potabil?

– Frică? De ce? Plutesc într-o ceață ca la începutu' lumii. Habar n-am de unde să-mi pornesc ancheta, oricât de hârșit în meserie aș fi. Iar de băut n-am decât apă de la chiuvetă, dac-o fi curgând la ora asta.

Lipsa unui carburant îl dezamăgește.

– Simpla ta prezență inspiră frică. Le strici jocurile. E un loc în care n-ai ce căuta.

– Pe cine calc pe coadă?

– Dacă aș ști...

– De ce ești așa de convins că stric schema cuiva? Totu' mi se pare o abureală.

Încearcă să fie serios, însă fața lui refuză cu încăpățânare o astfel de mină. Are un cap de copil înfipt pe un trup de matur. O ia pe departe.

– Ți-ai format o părere?

– Nu practic divinația. Știu eu ce să zic? Poate fi un criminal în serie.

– Ar fi prea simplu să fie așa, zice el enigmatic.

– Atunci ce să fie? Niște sectanți care aduc jertfe omenești? Există așa ceva pe aici?

– Cum să nu! Ai citit ziarele?

– Da. Nu m-am familiarizat însă decât cu victimele și cu împrejurările în care au dat colțu'.

– E foarte bine, repetă el bucuros. Naspa!

– Nu știu ce bine vezi.

– La ziar, eu conduc ancheta privind asasinatele din Colga. Unele lucruri însă nu le-am publicat. Există amănunte care ne fac să credem că nu e vorba de un criminal obișnuit.

– Dă-mi voie: care îi e scopu'?

– Așa trebuie pusă problema. Scopul nu e jaful, nu e violul – în cazul femeilor. Și numai în aparență victimele sunt întâmplătoare, pixelul ei de viață!

– Și nu-s întâmplătoare?

– Există, cu siguranță, o legătură între ele pe care acum n-o dibuim. Și e vorba de un profesionist, de un meseriaș, chiar dacă par niște crime alandala, ca și cum cineva ar mânui cuțitașul la întâmplare.

– Nu-s mai mulți?

– Unul singur. Loviturile sunt aplicate în același mod. E vorba de un individ care ar fi putut cu ușurință să însceneze ca mobil jaful. Dar n-a făcut-o.

– De ce?

– Interesul lui e altul.

– Zău?

– E însă ceva foarte curios: prima victimă n-a fost ucisă de cel care a comis următoarele crime.

– Cum așa?

– Medicii legiști sunt categorici: asasinul e stângaci. Doar în primul caz e vorba de un dreptaci. Și chiar n-ai nimic de băut?

– N-am. Da' n-ați scris despre chestia asta cu stângaciu' și dreptaciu'!

– Am aflat mai târziu.

– Și voi ce credeți de fapt?

– E ceva perfect organizat, regizat de o minte diabolică și nu e decât o parte dintr-o încrengătură complicată. Parcă asistăm la o luptă pentru putere. Ițele duc mai sus

decât îndrăznești să gândești. Vorbesc în cunoștință de cauză – dovadă că ne-au devastat redacția.

– Și de ce nu scrieți asta?

– N-am decât dovezi indirecte. Și nu vrem să tulburăm apele. Totuși, nu pot să cred că n-ai pitit într-un cotlon măcar un șip cu ceva buvabil. În frigiderul ăla ce ții?

– Aer de Colga.

– Grea viață mai duceți și voi, băieții buni...

– De fapt, de ce ai venit?

– Am venit ca să te avertizez încă o dată: povestea cu Necuratul e o gogoriță de adormit bebelușii. O laie. Nu te lăsa ademenit de ea. Cazi în capcană și le faci jocul. Cineva profită de o legendă de prin locurile astea. În apropiere de oraș sunt ruinele cetății Bata. Povestea spune că Necuratul a dărâmat-o în urmă cu secole și s-a ascuns sub pietroaiele alea de unde va ieși să se răzbune pentru că lumea nu-l ia în seamă. Mai multe nu-ți spun; nu vreau să te influențez. Dar s-ar putea ca, la un moment dat, să descoperi ceva de-o să ți se facă părul măciucă. Și, chiar dacă n-ai milă de-un biet gazetar în viață – oho, și-ncă-n ce viață! – și nu-l miluiești măcar cu un gât de licoare, îți mai spun ceva: să n-ai încredere în nimeni!

– Nici în tine?

– Mai ales în mine, răspunde el râzând, se smulge din fotoliu și se repede la ușă, apucă de clanță vârtos și trage ca s-o deschidă. Înainte de-a apuca să-i spun că-i închisă cu cheia, mâna îi alunecă pe clanță și îl văd din nou întins pe covoraș.

– Văd că-ți place să faci pluta pe uscat, mai apuc eu să-i zic, și-i dau pașaportu'.

Vizita lui Tică mi-a învălmășit și mai mult cortexu'. Ce-a clămpănit? Jocuri? Luptă pentru putere? Totu' sfidează logica. Aș trage pe dreapta, cu motoarele stinse, însă foamea îmi dă ghes să-mi iau inima în dinți ca pe-o frunză și să pogor la coana Matilda ca să văd ce e cu spaghetica promisă.

Muștele pot să zboare neglijent – pokemonu' cu pliciu' de la recepție s-a dus la dormeză. În locul lui e o duduie să-ți pierzi mințile și mai multe nu – Savina, după cum scrie pe ecusonu' prins pe bluză. Stă la o parolă cu un tip delicat ca o tuberoză, vizibil căzut în freză după ea.

Restaurantu' e full și fum de-l poți decupa în calupuri și vinde ca mostre de atmosferă poluată. Matilda eliberează o masă pe care un individ și-a ales-o drept pernă.

Înainte de-a apuca să-mi înșire ce-mi poate pune în blidu' din față, i-o retez scurt:

– De haleală. Orice. Și mult.

Bucatele dispar cu iuțeală, fără să le mai simt gustu' și-mi trag suflarea ca să mai fac loc unui pahar cu apă minerală care parcă a fost ținută sub calota polară. N-apuc să-mi ascult instinctu' și să-mi urmez setea. O matahală îmi întunecă și mai mult orizontu'. Poartă pantaloni din piele vârâți în niște cizme cu toc înalt și cu multe ținte. De la brâu în sus are o vestă tot din piele, descheiată la nasturi, astfel încât i se vede vegetația de pe piept în care nu-i exclus să fie și viețuitoare. Lângă el sunt alți doi urâți, de dimensiuni mai puțin impozante, da' care l-ar fi scos din pâine pe călău' din Stambul. Sunt în aceeași ținută de gală și nu-l au deloc pe vino-ncoa, fiind mai nimeriți să bată cuie în sicrie. N-ai vrea să te întâlnești cu ei nici pe internet.

Tocmai atunci, orchestra de pe podium iese din pauza de o pătrime și atacă o romanță duioasă de mă seacă la pipotă.

– Bă, pișpirică, n-aveți slobod decât la apă chioară?

Hohotește încântat, ca și cum ar fi spus ceva demn de premiu' cetățeanului Nobel.

Îl las cu gura căscată fiindcă încep să râd și eu în hohote.

– Da, domnule, n-avem voie să bem decât apă chioară. Nici la dame n-avem liber să mergem decât cu aprobare și cu analizele făcute. Mâncăm la ore fixe. Cu somnu' e la

fel de-al dracului. La zece se dă stingerea și la șase suntem în picioare. Asta nu e viață, domnule – scuzați expresia, poate n-o înțelegeți – ăsta e calvar!

Borțomega își lipește burta de masa mea. O burtă imensă, de lehuză inseminată artificial. Iar ce urmează e numai pentru adulți. Fiindcă nu suport să fiu călcat pe sistem.

– Faci mișto de mine?

– Da, domnule, fac mișto de dumneavoastră, fiindcă – scuzați-mi expresia, pe asta poate o înțelegeți – sunteți un burdihan fără creier. Între urechi n-aveți nimic.

Atât îi trebuie. Apucă un scaun, îl înalță ca pe un fulg și-l coboară năprasnic spre capu' meu.

Numai că în clipa aceea eu sunt la parter și scaunu' se face fărâme în contact cu masa. De sub ea, la fel de politicos, mai alimentez puțin pârjolu'.

- Sâc! Nu m-ați nimerit!

Răsar din imersie în toată splendoarea mea.

Lui Borțomega îi ies ochii din orbite ca în filmele de pe *Cartoon*. Își repede barosu' care-i ține loc de pumn spre falca mea. Rezultatu' e catastrofal pentru unu' dintre măcelarii lui, pe care, răsucindu-l cu măiestrie, îl folosesc drept paravan. Individu' se întinde moale ca o cârpă bună de șters pe jos, mai ales că e și umedă de sânge. Celălalt gușter sare în ajutoru' lu' Borțomega. Își ia însă un avânt cam mare și nu se poate opri când mă dau la o parte din dreptu' coloanei lângă care mă aflu. Impactul produce un tremur ușor al întregii infrastructuri. Insu' se prelinge pe parchet cu o expresie de mulțumire pe chip și face nani fără vreo suzetă în gură. Pe ăsta l-am vindecat de spondiloză dacă suferea de așa ceva. Orchestra bagă și mai mult sentiment în interpretarea romanței. V-am mai spus – mă unge la ficați.

– Te omor!, se agită Borțomega și încearcă să pună mâna pe mine.

– Exclus! Scuzați-mi expresia – o godzilă n-are cum să învingă o ființă inteligentă. Prietenii știu de ce.

Zarva a adus-o din cambuză pe coana Matilda care ține un platou cu o mămăligă fierbinte pe el. I-l smulg din mână și, la inspirație, zic cu un glas vesel, de cintezoi în călduri:

– A! Bună seara, domnule ministru!

Și mă uit în spatele lui Borțomega care își întoarce și el capu' uimit, ca la zăngănitu' unor pepite de aur. Evident, în cercu' nostru strâmt nu e nici un ministru. La ora asta miniștrii sunt la recepții simandicoase sau fac culcuță osteniți de cât au trudit pentru noi. Furios la culme c-a fost păcălit, Borțomega se întoarce cu fața la mine hotărât să tranșeze în favoarea lui încăierarea. În clipa aceea îi aplic pe muianu' lui buhăit de băutură mămăliga fierbinte. Finis coronat opus, cum zicea profu' meu de psihologie. Gata. Faza s-a răcit.

Un zbierăt pune la grea încercare urechile auditoriului. Baboiu' se zvârcolește pe jos, ca unu' căruia o urechelniță i-a sfredelit timpanu'.

– Dacă vrei un duplicat, știi unde mă găsești, îi zic eu lui Borțomega. Îmi pare însă că nu m-aude nici pe mine și nici languroasa cântare.

Asistența a înmărmurit. Coana Matilda nu știe ce să facă – să mă admire? să mă compătimească?

– Rău ai făcut, domnișoru'... Ăștia e oameni răi. E gărzi de corp ale lui...

N-apucă să-mi spună ale cui anume. În sală a intrat Nebunu'. E în același frac de pe care a șters petele de sânge. Nu vede harababura din jur. Vine glonț la mine.

– Necuratul... Necuratul a pus mâna pe noi... Nu mai e nici o scăpare... Aruncă flăcări... Miroase a pucioasă...

Rând pe rând, mușteriii se dezmeticesc și o zbughesc din crâșmă. Ies și eu printre ultimii, deși orchestra dă semne clare de virtuozitate. În sală mai rămâne individu' de care era să mă ciocnesc la intrarea în hotel. Casanova are păru' dat cu gel și descântă pașnic o băutură, de parcă în preajma lui nu s-ar fi întâmplat nimic. Ține în mâna stângă o pipă.

Recepționera și cu Tuberoza sunt mână în mână. Vreau să trec pe lângă ei, apoi mă răzgândesc și le întrerup giugiuleala de porumbei voiajori.

– Duduie Savina, nu cumva valiza Necunoscutului care a fost omorât mai e încă aici?

Mi-o aduce fără nici o vorbă și-și ia din nou de mână Tuberoza. E o valiză obișnuită, din piele galbenă, de mărime potrivită și nu prea grea. O trambalez pe scări până la habitaclu' meu și o iau la cercetare.

Bulendrele oarecare ale unui călător. Ce dracu' caut? Cum spunea Tică? Pixelu' ei de viață!

Dau s-o închid după ce pun lucrurile la loc, da' le scot iarăși. Ceva nu se pupă. Pare mai puțin încăpătoare decât o arată dimensiunile. Dintr-un motiv simplu: are fund dublu.

Ridic capacu' fals și în ascunzătoare dau de ceva care, dacă n-aș avea bun-simț, m-ar face să urlu mai tare ca Borțomega la stilu' mămăliga pe figură. De fapt, e un simplu dosar. Nici n-am nevoie să-l deschid; știu ce conține. E un dosar cum am și eu asupra mea, dat de comisia care m-a trimis în Colga și în care sunt prezentate rezultatele de până atunci ale anchetei întreprinse în legătură cu asasinatele de aici.

Ca și mine, Necunoscutu' a fost agent special. El e „ălălalt". Iar mie comisia nu mi-a suflat nici o vorbă de existența lui.

Mă apropii de fereastră mai gânditor decât un patagonez care citește *Sein und Zeit* în original. În parcarea din fața hotelului, Casanova stă într-un Volkswagen și răsfoiește placid o revistă la lumina unui felinar chior.

Capitolul 4

Fuga prin pădure

Deșteptarea mi-o dă același gând cu care m-am culcat: de ce indivizii care m-au ejectat în Colga nu mi-au spus nimic despre agentu' special pe care l-au trimis înaintea mea și a mierlit-o incognito?

Vreau să pun mâna pe telefon și să dau o sârmă la București; las receptoru' mai departe în furcă – dacă am ascultătoare prin cameră? Mai bine sun de pe mobil, cu o altă ocazie.

Sar peste micu' dejun și ies din hotel, nebăgat în seamă de ciudatu' care și-a reluat locu' la recepție și se răfuiește cu mușchii, mânuind cu dexteritate pliciu'. Verzii ar putea fi îngrijorați – o specie de insecte e pe cale de dispariție. În parking mașina are din nou cauciucurile dezumflate; o pornesc pe jos până la atelieru' de vulcanizare. Meșteru' mă întâmpină cu veselie și mă sfătuiește să-mi iau abonament la el.

– Ieși mai ieftin, Șefu'!

Mormăi ceva de dulce și mă mai ușurez de ceva cash. E timpu' să iau contact cu poliția.

Comandantu' e un grăunte pântecos cu o scamă sub nas care-i ține loc de mustață. Domnu' Carvase își face de lucru cu o pilă de unghii. Din când în când își contemplă mâinile cu încântare – niște săpăligi grăsuțe cărora le e greu să ridice și un caiet dictando. După propriile lui spuse, nu merită să te omori ca să schimbi curgerea molcomă a clipelor. Îmi cercetează cu dezinteres actele pe care i le prezint, îmi pune la dispoziție dosarele celor șase crime misterioase din oraș și-mi sugerează să nu-l calc pe

bătături fiindcă n-o să fac mulți purici prin spațiu' pe care e dator să-l ocrotească.

– Avem oamenii noștri care se ocupă de cazurile astea. Nu-i nevoie să ne trimită pe cineva de la centru pe cap. Mai mult ar încurca. Deja te-ai încăierat cu oamenii mei. Arșice te-ar fi făcut dacă și-ar fi pus mintea cu tine.

În ciuda toropelii de care e cuprins, clămpăne cu viteza insului care face reclamă la *Pagini aurii*. Cu un gest de senior scăpătat îmi dă de înțeles că m-a văzut prea mult. Rămâne singur în birou, printre vrafuri de documente în dezordine și-și fasonează în continuare excrescențele cornoase.

Iau sub aripă dosarele murdare și m-așez la o masă dintr-o încăpere unde e un du-te-vino continuu. Zumzetu' dintr-un stup în care se așteaptă startu' de roire ar fi mai odihnitor. O clipă regret că dimineața mi-am scos cu niște bețișoare ceara din urechi. Aș fi mai ecranat de zgomot, ca să fie citania mai spornică.

Rapoarte ale unor polițiști, constatările medicului legist, depozițiile celor care au descoperit cadavrele, fotografii ale victimelor – unele au apărut în ziarele pe care le-am răsfoit ieri. Uneori e consemnată și prezența vagabondului cu trompeta și povestea lui cu Necuratu' zvârlind flăcări pe gură și nări și mirosind a pucioasă. O anchetă condusă cu mai puțin profesionalism n-am mai întâlnit până acum. Un fâs!

Ceva îmi atrage atenția: de fapt, prima victimă, în afară de semnele de pumnal sau cuțit, mai prezintă și urme de sugrumare. O fi ceva cu schepsis în asta? În dosarele din fața mea nu i se acordă nici o importanță.

În ambient își fac apariția cei doi polițiști cu care m-am luat la sfadă în prima noapte petrecută în Colga. Escortează fără prea multă convingere niște parașute. Una dintre ele e violent fardată și cu o tonă de ruj pe buze – cea de jos e așa de încărcată încât mă mir că nu-i atârnă – și își arată bunurile fără sfială. Poartă pe facies vestigiile unei

meserii din care nu se intră în șomaj. Câțiva polițiști le urmăresc pofticioși. Grasu' și Slabu' n-au nici o apăsare. Îmi zâmbesc șăgalnic, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi pe șosea.

Cu piesele pe care le am mi-e imposibil să alcătuiesc un puzzle inteligibil. Las hârțoagele și m-arunc vitejește în clocotu' de afară. În ceruri, niște zurlii bagă întruna cărbuni în focu' din soare.

Un gând ca un ghimpe nu-mi dă pace: de ce a fost eliminat așa rapid agentu' trimis înaintea mea? Cum de-a călcat pe bec? Înseamnă c-a descoperit ceva din primele clipe ale sosirii lui în urbe.

O clipă sunt invidios pe abilitatea lui; pe urmă, nu mai sunt așa invidios, luând în calcul faptu' c-a primit drept premiu o grădiniță pe piept.

Potrivit consemnului pe care îl avem, ar fi trebuit totuși să lase ceva care să indice o pistă de urmat. Un semn vizibil cu ochiu' liber și, totuși, ascuns celor neavizați. Dacă e, unde naiba o fi? Sau n-a mai apucat să-l lase?

Îmi iau mașina care e din nou încălțată corespunzător și o pornesc spre pădurea unde au avut loc crimele.

Toate cadavrele au fost descoperite la poalele unui stejar unde mai potrivit ar fi fost să se organizeze un picnic sindical decât o carmangerie. Inspectez locu' fără mari speranțe de a găsi ceva mai acătării. Nici măcar un botanist n-ar exulta la vederea vegetației de aici. Copaci, flori ale căror nume n-am să-l știu în veci, iarbă călcată în picioare, un zmeuriș, tufe de scaieți durdulii, ciuperci bune pentru un meniu alcătuit de tipa aia din formația Borgia... Și cu fauna se stă destul de rău – doar fluturi multicolori bat zadarnic din aripioare ca să alunge arșița, iar pe jos zăresc un mușuroi de cârtițe, niște vaci ale Domnului pornite în pelerinaj și o nouă promoție de acarieni.

M-avânt cutezător într-un desiș și nu peste mult timp nasu' mi se sprijină de un gard de sârmă ghimpată, înalt

de vreo trei metri. Dincolo de el – doar iarbă puternic odorată. O fi vreo rezervație naturală? O crescătorie de animale de rasă? Nu se vede nici o mișcare.

Fac cale-ntoarsă și ies în șosea, unde mi-am lăsat mașina. Intru în oraș pe la amiază. Încotro s-apuc?

Opresc în dreptu' Primăriei. Deși e sâmbătă, poate dau de vreun suflet însetat să adune ore suplimentare.

N-aș putea explica de ce, da' cum îl văd pe primar îmi și devine simpatic. Are un chip atrăgător, e înalt, cu mâini mari și cu un zâmbet amar în colțul gurii. Îmi retez iute orice transfer afectiv – am mai luat plasă cu inși care la prima întâlnire păreau pâinea lui Dumnezeu și până la urmă invocam pronia divină ca să mă scape de ei.

Domnu' Ilie Dancu e singur în toată hardughia.

– Grea misiune aveți!, oftează el și-mi strânge mâna cu amiciție.

– Mda, zic eu în doi peri.

– Nu vreau să vă montez mai mult, însă e greu de făcut lumină în legătură cu crimele astea. E ceva la care m-am gândit mult, însă nu-i dau deloc de capăt. E ceva murdar, care scapă înțelegerii obișnuite. E și un loc blestemat.

– Ce să zic, încurajatoare vorbe!

– Vedeți, cam de multă vreme se petrec aici lucruri ciudate.

– Vă referiți la Necuratu' din Colga?

Începe să râdă în hohote. Râsu' unui om sănătos și întreg la minte. Aș da orice să mă molipsesc de hazu' lui.

– Chestia cu Necuratul a pornit de la Nebun. El a scornit bazaconia asta.

– Unii o cred. Mai ales că e și o legendă.

– Iar altora le convine de minune basmul ăsta de adormit copiii, răspunde el cu tâlc.

Ciulesc urechile mai ceva ca un iepure încolțit de un ogar performant.

– Cui anume?

Dă din umeri neputincios. Dintr-o dată veselia i se șterge de pe față.

– Am eu niște bănuieli, dar nu-i momentul să le fac publice. Există niște interese. Iar eu sunt prea mic și prea singur ca să le dau de cap.

– Cum singur? N-aveți consilieri?

– Au migrat în alte partide. Nu mai am încredere în nimeni.

Face o pauză și apoi se corectează.

– Aproape în nimeni.

S-a gârbovit și parcă materialu' din care e alcătuit a intrat la apă.

Nu pot să las lucrurile în ceață și insist:

– De fapt, ce se întâmplă în oraș de sunteți așa de cătrănit? În afară de crimele astea mai este ceva?

Se uită la mine scrutător, mă cântărește din ochi – la urma urmei sunt un necunoscut pentru el. În cele din urmă se hotărăște să vorbească.

– Cu toată amărăciunea, trebuie să recunosc că lucrurile mi-au scăpat de sub control. Am avut mai multe proiecte de dezvoltare a orașului, ca să ieșim din mizeria în care ne zbatem. S-ar fi găsit și bani pentru ele. Toate s-au dus de râpă. A înflorit în schimb un joc de întrajutorare care i-a ruinat pe cei mai mulți și i-a îmbogățit pe câțiva. Nu mai vorbesc de droguri și prostituție – astea-s floare la ureche, de aurolacii a căror situație n-o rezolvă nimeni și mâine copiii ăștia or să ne dea în cap ziua în amiaza mare. Aici e raiul afacerilor necurate, al corupției care-l mânjește până pe cel mai mic funcționar. Separarea puterilor în stat? Ce glumă bună! Dacă ați ști cum e aglutinată puterea în urbea asta! Un simplu telefon la bancă de la cine trebuie – și gata un împrumut, fără nici o garanție. Judecătorul face dreptate după cum îi pică peșcheșul. Un plocon la poliție – și permisul unui șofer care a condus beat mort e dat înapoi. Mi-e prea lehamite să mai înșir și altele. Pur și simplu îmi vine să-mi iau câmpii. De altfel,

plasa de intrigi țesute în jurul meu asta vizează. Vor s-ajung la capătul răbdării.

– Cum așa?

– E o luptă pentru putere. Cei care stăpânesc din umbră orașul vor să mă înlăture și să-și pună unealta lor în loc. Turbează fiindcă n-au reușit să mă convingă să le fac jocul.

– Cine anume?

Râde din nou, de data asta fără nici un chef.

– E destul să te plimbi pe străzi și să vezi printre cocioabele din orașul ăsta uitat de Dumnezeu o casă mai răsărită și poți să fii convins că proprietarul ei n-a ridicat-o din bani câștigați cinstit. Culmea e că mulțimea se lasă prostită. Doamne! Cât de ușor poate fi prostită o mulțime! E de-ajuns să-i arunci câteva sloganuri despre mândria de a fi cetățean al acestei urbe, să înfierezi relele pe care chipurile le aduce Occidentul și toți sunt ca pe jăratec. Uită că n-au nimic de pus în blidele de-acasă și urlă ca apucații că rânduielile sunt strâmbe și că din pricina primarului trăiesc prost și urât.

Dacă așa stau lucrurile, omul din fața mea n-are o viață prea roză. Mai bine și-ar lua jucăriile și ar pleca.

– Și cine e cel care îi instigă?

Se uită la mine compătimitor.

– Cum? N-ați aflat?

– Nu.

– Ce e mâine? Duminică?

– Da, zic eu cu nedumerire.

– Ei, bine, mâine are loc o întrunire organizată de Partidul Românilor Adevărați. Ar fi instructiv să participați. Oricărui om cu bun-simț i se urcă tensiunea după câteva minute. Mai ales că va veni în oraș și liderul acestui partid.

– Da' e vorba de un partid fără mulți membri. De-abia a prins un loc în Parlament.

– Stați să vedeți la alegerile care urmează. Vorbim după aceea. Dac-o să mai poată careva scoate o vorbă.

Brusc îmi dau seama că eu sunt în oraș pentru a elucida șase crime și nu pentru a face politică. O fi având primaru' dreptate, însă n-am venit aici să-i plâng pe umăr, chiar dacă mi-e agreabil ca prezență scenică. Îl readuc pe pârtia care mă interesează.

– Printre cei omorâți e și un ins a cărui identitate nu a fost aflată.

– Da, știu...

– Ați vorbit cumva cu el?

– Nu.

– Nu l-ați întâlnit deloc?

– Nu, zice el tot mai surprins.

O clipă sunt tentat să-i spun adevăru'. Îmi aduc însă aminte de vorba lui Tică: „Și, mai ales, să n-ai încredere în nimeni!", așa că-mi mușc limba ca să nu zic vreo nerozie.

L-am făcut curios la culme.

– Ce-i cu el?

– A, nimic... Întrebam doar așa, din curiozitate...

E cazu' să-mi iau valea. Nu înainte de a-l întreba într-o doară:

– Am dat în pădure de un gard de sârmă ghimpată. Ce-i dincolo de el?

– Habar n-am. E ceva neimportant. O tabără a unor trăsniți care experimentează traiul în condiții de izolare. Life in forest parcă-i zice proiectului lor.

Nu mă dau bătut.

– Cum adică?

– Dacă vă spun că nu știu... Ne-am pomenit cu ei în pădure în urmă cu vreun an. Nu au însă nici o legătură cu orașul. Nici măcar aprovizionarea nu și-o fac de la noi.

– Mda... Ei, s-auzim de bine!

Îmi vine să mai adaug: Zoe, fii bărbată!, da' mă opresc la timp. Îmi iau rămas bun de la primaru' care socotește pe degete câte zile mai are ca să se hotărască să-și dea

demisia și să se ducă liniștit să dea la pește sau să se-apuce de lipit abțibilduri și iată-mă din nou înfruntând vipia, cu aplombu' unui cruciat în fața hoardelor păgâne.

De-abia acum observ afișele lipite pe zidurile caselor, pe stâlpi, pe garduri invitând a doua zi cetățenii la o întâlnire cu lideru' Partidului Românilor Adevărați – „Salvatorul neamului". Din loc în loc sunt și poze ale „Salvatorului" îmbrăcat într-o vestimentație sobră care aduce mai mult a tunică militară.

Împins de foame intru într-un restaurant care arată mai aspectuos. M-așez la o masă și înfulec o pereche de crenvurști, după care mai cer una cu mușțaru' aferent. Stropesc totu' cu apă minerală. Clientela e tânără – de unde or fi având pițule să-și achite potolu' și udătura? Prețurile sunt piperate, însă patronu' nu dă semne de îngrijorare că-și va pierde vremea numărând singur sticlele cu etichete în limbi străine de la bar. Toți șușotesc și se benoclează la mine – am ajuns un vip, ce mai tura-vura!

– Nu te fac o potecuță?

Mai întâi zic că n-o am în chitanțier; apoi mi-aduc aminte unde am mai văzut-o – la poliție. E duduia cu vagonu' de ruj pe ea. I s-a dat din nou drumu' în peisaj. Cuiva de-acolo i s-or fi promis niște nopți fierbinți de-a făcut-o scăpată.

– Nu, îi răspund eu politicos. Și mai adaug în șoaptă, cu un tremolo în glas, rușinat ca o absolventă de la ASE din pricina căreia a căzut bila de pe facultate:

– Am alergie la ruj.

– Îl pot da jos. Și nu numai rujul.

– În două cuvinte: Ex-clus!

Fără să se sinchisească de refuz se duce cu un mers provocator printre alte câteva breslașe de-ale ei în căutarea unui potentat cu monetar din belșug. Chicotesc și m-arată cu degetu'.

Mă doare-n cot – groaznică durere! – și rămân la masa mea în *silenzio stampa* până aproape de miezu' nopții, ca să-mi pun la punct un plan de atac.

Tare mult mă intrigă sârma aceea ghimpată!

... Ajung în pădure după ora unu. Parcă sunt un silvicultor îngrijorat și noaptea de soarta copacilor. O lună obeză îmi luminează lugubru calea. Bine măcar că astru' ăsta nu emană căldură!

De data asta am asupra mea un clește cu fălci ca ale godzilei căreia i-am aplicat corecția în restaurantu' de la hotel și alte câteva unelte luate din mașină.

Cranț! cranț! și mă strecor dincolo ca un șarpe dolofan. Nu mă ridic în picioare. Ceva îmi spune că e mai bine să mă târăsc pe coate și pe genunchi, așa cum am învățat la ordinele instructorului meu.

O vreme nu se întâmplă nimic. Rămân în stand-by.

Deodată, aud voci și pe lângă mine trec doi inși. Stăpâna nopții mă ajută să le deslușesc combinezoanele negre în care sunt îmbrăcați și pistoalele-mitralieră atârnate la spate.

Uau! O patrulă!

Unu' dintre indivizi narează cu însuflețire:

– ... și atunci juvetele zice: pe de trei!, iar eu îi plătesc sec și-i zic: arată la mandea biblioteca. Avea caré de decari. Iar eu de așî! L-am lăsat fără aer. L-am curățat. I-am dat de milă bani de tramvai.

Îi aștept să se îndepărteze, blestemând un smoc de iarbă care mi-a gâdilat o nară și de-abia m-abțin să nu strănut. Continui să mă târăsc mai departe. Peste vreo câteva minute mă opresc: în fața mea se profilează două clădiri paralelipipedice, fără etaj, și o alta mai mică. Pe platou' din fața lor stau aliniate frumos două camioane cu prelată – nu au însă culorile armatei. La colțurile clădirilor, santinele înarmate își schimbă greutatea de pe un picior pe altu'.

Focusez decoru'.

În mijlocu' platoului e un catarg pe care ziua probabil flutură vreun steag. La baza lui e ceva curios – e legat un om! E în pielea goală și are capu' căzut pe un umăr.

Stranie tabără! Te-apucă tremuriciu' ca la un film horror.

Nu îndrăznesc să m-apropii mai mult. Și așa cred c-am avut o inspirație proastă intrând fraudulos pe acest domeniu. Mai bine mă-ntorc. Mai ales că de undeva se aude lătratu' deloc binevoitor al unor câini.

Am feștelit-o! Treaba e cotoioasă! Mai degrabă, câinoasă!

De după una dintre clădiri își face apariția triumfală o altă patrulă. E formată tot din două combinezoane negre. Însă de data asta fiecare ține câte un câine în lesă. Animalele se zbat cu furie. Mazetele încearcă să le potolească. Binișor, băieți, dați-le un tranchilizant, altfel mă fac arșice javrele astea. Javre am zis? Niște namile cât niște viței înțărcați.

Glisez înapoi spre gardu' de sârmă ghimpată cu toată iuțeala pe care mi-o îngăduie modu' de propulsie folosit.

Cei doi pricep în sfârșit – totuși, prea devreme, după modesta mea părere! – că nu o mâță a stârnit potăile. Le dau drumu' din lesă ca să pornească în căutarea dușmanului nevăzut.

E momentu' să renunț la orice urmă de sfială și să o iau la sănătoasa cu hăitașii după mine. A sosit clipa mult visată în care trebuie să-mi dobor recordu' de viteză și să mă calific direct în finală. Operațiunea „Lovește și fugi" poate să înceapă. Motor!

Mai sunt câțiva metri până la gard și-mi dau seama că n-am nici o șansă să scap nebetegit. Mă opresc dintr-odată și mă-ntorc cu fața spre primu' atacator. Când sare la mine îi ofer ca pradă sacoșa de pânză în care sunt sculele. Mușcă din ea cu lăcomie. Se aude un zgomot de măsele sparte și un urlet care pe mine personal nu mă îndu-

ioșează deloc. Dihania se dă de-a berbeleacu' de durere. Pe ăsta l-am trimis la stomatologie pentru o lună.

Nedumerită, a doua fiară se oprește din elanu' criminal și se uită la colegu' lui care nu suferă deloc în tăcere. Atât îmi e de-ajuns. Îmi iau din nou picioarele la spinare și gâfâind de efort – a se citi „spaimă"! – mă strecor prin ochiu' de sârmă pe care l-am marcat cu o batistă albă, ca nu cumva să nu mai știu pe unde am intrat. Iar de-acolo, mă pierd în pădure, într-un allegro sostenuto. Crosu' i-ar smulge unui fost prof de-al meu exclamațiile care mi-au întunecat copilăria: Citius! Altius! Fortius!, neînțelegându-le rostu' la o oră de chimie.

Capitolul 5

Viagra stimulează podagra

Duminică. Zi în care s-a odihnit și Domnu'.

Numai eu n-am astâmpăr, ca o prigorie în bătaia unei pușți care trage foc cu foc.

Mai întâi, m-am conectat la internet și am căutat pe yahoo informații despre *Life in forest*. Mi-am prins și mai mult urechile.

O etichetă ar fi prea mare pentru a transcrie pe ea ce-am aflat. E vorba despre inițiativa unor loviți de filoxeră care experimentează pe propria lor piele ce efecte au condițiile de trai într-o izolare deplină. Multe bazaconii le mai dau unora prin tărtăcuță atunci când n-au ce face! La sfârșitu' experimentului vor să țină o comunicare. Îi conduce un nărod cu numele Carl Langa. E și o fotografie a lui – omu' parcă a crescut într-o pubelă. E slab la față și are craniu' ras. Privirea îi e dură. Nu-i pot aprecia vârsta. Chiar și monstru' lui Frankenstein ar trece pe trotuaru' celălalt dacă l-ar întâlni. Noroc că nu vine prin oraș.

Experimentu' ca experimentu', mai treacă-meargă. De ce au însă nevoie de arme? O fi vreo tabără secretă a armatei? Ce-i însă cu amărâtu' legat de catarg? Din câte știu, în armata noastră nu se mai aplică pedepse corporale. Prea multe bucăți lipsesc din mozaicu' pe care vreau să-l compun.

Am ieșit de pe internet și apoi am coborât în stradă. După ce am răsuflat ușurat văzându-mi cauciucurile de la mașină în bună stare, am pornit-o cătinel spre piața din centru' orașului unde trebuie să aibă loc întâlnirea cu lideru' Partidului Românilor Adevărați. M-am uitat de câteva ori în urmă și n-am zărit nici o codiță. Și mai multe ziduri

de case sunt tapetate în dimineața asta cu afișe care îl înfățișează pe Salvatoru' neamului în diverse ipostaze: la masa de lucru, atât de încruntat încât te face să crezi că gânditu' îl doare, strângând tovărășește mâini, îmbrăcat într-o pufoaică imaculată și vorbind unor țărani care țin mâna la gură – săracii, de unde să mai fi văzut ei un ins așa de schimonosit de furie, de parcă o forță ocultă ar încerca să-i smulgă laringele? Pe străzi trec jafuri de Dacii din care indivizi cu portavoce invită imperativ cetățenii din Colga să nu absenteze de la marele eveniment. Către orele zece, cam o mie de fanatici sunt în piață – numită Ferdinand între cele două războaie, apoi Stalin, apoi Gheorghiu-Dej, ca astăzi să se cheme din nou Ferdinand, potrivit succesiunii capricioase a ocârmuirilor. Agită portrete ale liderului iubit, placarde, lozinci, steaguri.

– PRA! PRA! PRA!, strigă unii.

– Miu! Miu! Miu!, răspund alții.

Din când în când, intonează cu toții *Noi suntem români*. După primele versuri se poticnesc și se lasă o tăcere stânjenitoare. Imediat se aud glasurile răgușite de urlet ale animatorilor care trebuie să țină mulțimea în priză:

– PRA! PRA! Miu! Miu!

– PRA! PRA! Miu! Miu!, răspunde gloata disciplinată.

Mulți gură-cască se înșiruie pe trotuare, păstrându-se la distanță, în ciuda îndemnurilor de a se alătura celor care își decalibrează corzile vocale. Pe fețele lor se poate citi, la o examinare severă, spaima.

– Veniți, acum, cât nu e prea târziu... Luați aminte, o să vă ținem minte!

Și, într-adevăr, câte unu', ca hipnotizat, se avântă în piață, unde se metamorfozează subit: pensionaru' plăpând devine un vajnic insurgent, flăcăiașu' care se sfiește să facă o declarație de dragoste colegei de serviciu își bombează pieptu' dintr-o dată și, la adăpostu' ocrotitor al mulțimii, pornește să zbiere ca și cum i s-ar fi defectat un cip.

Sunt și reprezentanți ai unor televiziuni autohtone și străine și gazetari pe care îi recunosc după ecusoanele de pe piept și după reportofoane. Forțele de ordine sunt destul de anemice și numai ca decor. Nu e nici o figură din banca mea de date. La o adică, ar da primii bir cu fugiții.

Fix la ora zece, pe strada principală își face apariția un convoi de limuzine și de jeep-uri având în față o mașină a poliției cu sirena stoarsă de toți decibelii și cu girofaru' în funcțiune. Alaiu' se oprește lângă o tribună improvizată, acoperită cu pânză roșie și încadrată de drapele. În clipa în care dintr-o mașină lungă și albă, ca o râmă decolorată, coboară un grăsan într-un costum alb având păru' și barba ca neaua, izbucnesc urale și aplauze. E încadrat imediat de doi gabori care într-o gospodărie de la sat ar fi un dar divin, înlocuind forța de muncă a zece persoane. Se urcă greoi la tribună împreună cu alți câțiva indivizi spilcuiți, în mod vizibil căzuți în freză după el.

– Miu! Miu!

O piticanie cu ochelari lasă zarva din piață să conteneasc de la sine și de-abia după aceea începe să șopocăiască la microfon.

– Români adevărați! Avem bucuria ca printre noi să se afle domnul Miu Trocan Drovelidu, în care tot mai mulți vedem o întruchipare a Binelui ce va să vină peste scumpa noastră țară. Să-i ascultăm cuvântul!

Salvatoru' neamului aproape că-i smulge microfonu' din mână, parcă nemulțumit fiindcă a vorbit cineva înaintea lui. Până când ovațiile mulțimii se potolesc, își așază mai bine o șuviță de păr care îi cade pe frunte, cu un gest probabil îndelung studiat în fața oglinzii. Mai întâi, aruncă o privire în zare, ca și cum de-acolo ar veni cu viteza maximă admisă de lege cohorte de români adevărați care să-i sporească auditoriu' și să-i soarbă cu evlavie spusele. De-abia pe urmă îi descoperă pe cei în fața cărora se găsește de fapt. Își începe discursu' aproape

în șoaptă. Pe măsură ce vorbește se ambalează și dă la maximum butonu' de volum – megafoanele la care i se aude glasul fac să vibreze geamurile clădirilor din preajmă.

– Români adevărați! Patria noastră a fost deseori în primejdie grozavă... Împotriva noastră nu mai vin hoardele tătarilor sau oștirile turcilor. Nu. Acum vin investitorii din Occident. Avem cea mai frumoasă țară din lume. Avem cei mai harnici muncitori și cei mai harnici țărani. Ce nevoie avem noi de Occidentul care nu visează decât să ne fure bogățiile? Mândrul nostru popor să-l mulgă străinii?

– Nuuu!, se tălăzuie mulțimea.

– Câtă vreme îmi va bate inima în piept n-am să las acest popor la cheremul acaparatorilor de peste graniță!

Privesc cu atenție în jur – nici o ambulanță. Băiatu' ăsta e mai sărit de pe șine decât am crezut văzându-l de câteva ori la televizor. Păcat de el, n-are mai mult de cincizeci de ani! Însă o cămașă de forță XXL i-ar fi mai necesară decât costumu' în care nădușește. Miorițele îl ascultă însă în extaz. Din când în când îl întrerup cu aplauze și urale care îi sporesc accentele demențiale din voce:

– Noi știm ce vrem și le vom arăta, la vremea potrivită, tuturor, că noi avem dreptate. Voi strivi șarpele care ne-a otrăvit viețile...

– Miu! Miu! Miu!, urlă turma tot mai înfierbântată.

N-am încotro și recunosc că mă trec fiori. Nu-i lucru de șagă. A mai fost un zărghit de care lumea râdea ca la circ și până la urmă din mulți a făcut săpun.

– Pe ăsta l-a aruncat nașu-su de două ori în sus și nu l-a prins decât o dată!, murmură o voce lângă mine. Ăsta promite Viagra pe pâine și tonții se uită fermecați în gura lui. Habar n-au că Viagra stimulează podagra.

Vocea îi aparține unui tip ciolănos, corect îmbrăcat, care ține în mână o servietă din piele roasă. Îl citesc imediat: un cărturar.

Tac ca să-mi păstrez echidistanța – eu sunt cu alte marafeturi în oraș.

– Nu sunteți de aceeași părere, domnule Robert Gal?

Hotărât lucru, am ajuns să fiu cunoscut ca un cal breaz!

– Știu și eu?, răspund în doi peri.

Nu se dă bătut. Își mută servieta grea în cealaltă mână și continuă să mă ia la bani mărunți. O fi vreun provocator?

– Sunteți un om subțire; doar n-o să-mi spuneți că vibrați la aiurelile unui dement?

– Eu nu vibrez, însă geamurile de la case amenință să se facă fărâme de urale... Orișicâtuși de puțin, contează enorm de ce simpatie se bucură în urbe.

Ciolănosu' zâmbește amar.

– O masă de manevră; niște necăjiți care pot fi duși de nas de oricine zbiară mai tare și le promite marea cu sarea. Când se vor dezmetici or să vadă că marea e o baltă puturoasă, iar sarea trebuie scoasă tot din ocnă.

– Mai e până atunci...

– Credeți? A, da, trebuie să treacă douăzeci de ani... Poate și mai mult...

Bate cu palma peste servieta burdușită.

– Mai bine mă duc să pun în ordine testele pe care o să le dau elevilor după vacanță; ce se petrece în oraș e un spectacol dezgustător. Ei, la revedere. Mi-a părut bine.

Se recomandă ceremonios:

– Profesor de istorie Paul Stratulat. Poate aveți timp într-o zi și treceți pe la școală să mai stăm de vorbă.

Ciolănosu' își ia tălpășița cu un pas săltat. Câteva țațe îmbujorate de bucuria întâlnirii cu Salvatorul neamului strigă în urma lui cu dispreț:

– Intelectualule! Huo!

Ceilalți le țistuie, avizi să audă mai departe discursu'. Dacă i-ai lua la sentiment, nici unu' n-ar fi în stare să explice de ce e fascinat de orator.

Ciulesc urechea – acum s-a ajuns și la Necuratu' din Colga. Poate spune ceva interesant, care să m-ajute în ancheta mea.

– În orașul vostru au fost comise șase crime. Dar au fost ele cu adevărat crime? N-a fost cumva o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru relele de care ne-am lăsat cuprinși? Nu e o dovadă a rătăcirii noastre?

E vremea să spăl și eu putina – nu mai reușesc să mă concentrez la logoreea insului care ar avea o urgentă nevoie să consulte un psihiatru cu solide cunoștințe în materie. Nu mă îndepărtez destul de grabnic și aud un nou val de amenințări cum se revarsă în piață:

– Jigodiile care ne conduc or să-și muște mâinile când voi veni la putere. Fiindcă nu e departe ziua aceea... N-o să mai rămână piatră pe piatră...

Ce barbologie!

Îi văd pe corespondenții străini cum filmează și notează de zor – diseară iar o să uluim Occidentu' care se va holba la televizor și își va goli în tihnă paharu' de băutură fină, crucindu-se de ce-a ieșit din întâlnirea romanilor cu dacii.

Încotro s-apuc?

Mai întâi sun la București de pe telefonu' mobil; tare aș vrea să aflu rapid un răspuns la o întrebare chinuitoare: ce tabără se află lângă orașu' Colga? Mormăitu' pe care-l apelez îmi promite morocănos că va afla despre ce-i vorba și mă va scoate din beznă.

O iau la trap, da' fac cale-ntoarsă fiindcă zgomotu' din piață a degenerat într-un vacarm asurzitor.

Cohorta de mașini printre care se află și râma albă o pornește în trombă în direcția de unde a venit. Din câte am aflat, notabilitățile dau un banchet în cinstea lui Țăcănilă. În urmă, aplaudacii sunt tot mai agitați. S-au băgat mici și bere, ca un semn al prosperității care va domni dacă Miu va fi ales. Bucatele se termină repede – mulți au îndesat și în sacoșe. O clipă domnesc confuzia și nehotărârea. Apoi toți se îndreaptă spre Primăria care e în

apropiere. În frunte e piticania care a luat primu' cuvântu' la miting. Păşeşte caraghios tocmai din pricină că vrea să pară energic şi sigur pe el.

– Cine e?, îl întreb pe profesor, care a revenit şi el în piaţă, atras de gălăgia infernală.

– Cum? Nu ştiţi? E liderul muncitorilor de la Fabrica de ţigări – Fabrica de împachetat fum, cum îi spun localnicii. Un descreierat care are pe lună mai mult decât câştigăm noi doi într-un an. Învârte tot soiul de afaceri necurate. E putred de bogat. Iar nenorociţii ăştia care îl urmează parcă sunt orbi – îl ascultă ca pe un stăpân. El le fixează salariile, el le dă prime, el îi angajează, el îi dă afară, dacă ies din porunca lui. Nişte *yes-men*-i de duzină care îi ţin trena.

Mulţimea începe să strige tot mai deslușit:

– Demisia! Demisia!

Câţiva gardieni publici le barează fără prea mult zel accesu' în clădire. Poliţiştii şi jandarmii s-au roit. Da' lideru' gloatei deraiate nu are de gând să împingă lucrurile prea departe. Mi-l închipui pe primar care mai mult ca sigur e în biroul lui şi-şi smulge părul din cap pentru că a acceptat o funcţie într-un oraş unde certamente bântuie Necuratu' şi se întreabă dacă n-ar trebui să-şi scrie singur ferparu'. De data asta scapă doar cu geamurile sparte de bolovanii pe care mulţimea îi smulge din pavaj.

– Doamne! Ce lighioane sălbatice pot să devină oamenii!, filosofează profu', ca un savant care vede cum foşgăie pe o lamelă nişte formaţiuni organice ciudate.

Lamentaţia lui sterilă mă face să-mi ies din matcă. Mă potolesc însă când îl văd cât de finuţ se fereşte de un bolovan aruncat la întâmplare.

– Plecaţi, domnule profesor! N-aveţi ce căuta aici.

Se îndepărtează şchiopătând – o piatră totuşi i-a atins femuru'. O clipă mi se face milă de el, ca şi cum aş vedea o marmotă fugărită cu făcăleţu'. Pe lângă ziduri de case, fără să bage de seamă la meteoriţii care pică din cer, se prelinge Nebunu'. E trist sau e doar o părere? La sub-

suoară își ține trompeta – nu l-am mai auzit de mult cântând. Când o să am un time-out trebuie să-l pun să-mi povestească pe îndelete ce e cu Necuratu' din Colga. Cine știe, poate e un pospai de adevăr în aiureala lui.

Îmi vine să intru în primărie și să-i susțin moralu' celui care ar trebui să fie *number one* în oraș. Las baltă intenția umanitară – am alte treburi și o răzmeriță nu trebuie să m-abată de la îndeplinirea misiunii. Cum spunea profu' meu de mate? Primum vivere, deinde philosophare – un adagiu care se potrivește ca nuca-n perete în situația de-acum, așa că nu știu de ce mi l-am adus aminte.

Am o adresă și un nume – Anton Stanciu. E văduvu' neconsolat al primei victime, Mirela, vânzătoare la un butic. Cu puțină șansă, îl găsesc acasă, dacă nu cumva e la operațiunea de azvârlit bolovani în instituțiile publice, o îndeletnicire de duminică în Colga, așa cum alții se duc la biserică.

Am baftă! E în curtea casei sale și curăță cu o cârpă portbagaju' unei Dacii roșii, un junghi cu vopseaua sărită din loc în loc, care-i dă o culoare interesantă, însă greu omologabilă. Când mă vede intrând pe poartă, trântește la iuțeală capacu' de la portbagaj. Până ajung la el, admir pavilioanele gingașe ale zorelelor cățărate pe gard, straturile îngrijite de petunii, bolta de viță crescută disciplinat, pomii dați cu var. Câteva găini durdulii ciugulesc prin iarba cosită proaspăt. Nici un câine care să-mi aducă aminte de javrele hulpave din noaptea trecută, așa că înaintez spornic pe o cărăruie până la hamicu' gospodar.

Renunț la finețuri și, după ce mă recomand, trec direct la subiect și predicat.

– Nu bănuiți cine v-a omorât soția?

L-am băgat în corzi prea brusc – capătă privirea rătăcită din fotografia pe care i-am zărit-o publicată în ziar.

– Nu, bâiguie el, alb la față.

Pare blajin, însă mi-e greu să pricep cum pe frumoasa Mirela n-o apucau pandaliile când îl vedea. Fiindcă, vorba profului meu de biologie, sireacu':

Oglinda când ți-o arăta
Întreagă frumusețea ta –
Atunci și tu, ca mine,
Te-ai speria de tine.

Evident, el se adresa astfel unor microorganisme pe care le studia la microscop.

– Doamna Mirela Stanciu a fost o femeie atrăgătoare?

– Atrăgătoare? O cadră!

E ca o fiară hăituită de un vânător sadic și care îi trage glonte după glonte numai în coadă.

– Și – scuzați-mă – era curtată?

Îi sare mustaru'.

– Ce vă pasă?

Nu-i iau în seamă furia.

– Oare cum se face că până nu demult nu s-a pomenit în oraș nici o crimă și deodată s-au comis, într-un interval foarte scurt, șase asasinate? În aparență, fără nici o legătură între ele. Iar prima victimă e soția dumitale!

– De unde să știu eu? E treaba poliției.

E timpu' să fiu mai precaut cu întrebările mele.

– Îmi puteți da un pahar cu apă? La radio au zis că azi vremea va fi predominant frumoasă. Auzi expresie! Meteorologu' de serviciu nu-i sănătos – pe capota mașinii poți face floricele, iar el zice că vremea e predominant frumoasă!

N-are chef de glumă, da' am mai detensionat puțin relația.

– Poftiți în casă!

Firește, înăuntru e mai răcoare – în geamuri e pusă hârtie albastră. Din hol intrăm în camera de zi – o ușă e deschisă și văd și dormitoru'. Mobile simple, ieftine, multe fotografii ale răposatei – ce altceva mă așteptam să găsesc la unu' care lucrează la fabrica de țigări ca muncitor?

Îmi beau paharu' cu apă rece de la frigider – are un gust cam dubios. Nu mă prind decât după ce îl golesc.

– Cum se face că nu sunteți la mitingu' din piață?

– Am fost la început. Am plecat când întâlnirea s-a transformat în chermeză.

Tocmai atunci țârâie celularu'. Tresar când văd număru' care îmi apare pe ecran și răspund iute, privit cu evidentă curiozitate.

– Da. Eu.

E un telefon de la București. Mormăitu' de la sute de kilometri distanță mă anunță rece că tabăra de lângă Colga nu are nimic neobișnuit.

– Asta-i culmea!

O tabără păzită mai dihai decât metru' etalon la Sèvres și mie mi se spune că nu e nimic nefiresc în asta.

– Ce e culmea?, se interesează gazda mea.

– Scuze – mă gândeam la altceva.

Și, într-adevăr, mă gândesc la altceva. Doar am văzut cu ochii mei tabăra organizată militărește, insu' legat de catarg, și am trăit pe pielea mea goana cu javrele acelea pe urmele mele. Iar de la București mi se răspunde sec că nu e nimic neobișnuit!

Revin cu picioarele pe pământ și-l iau la per tu.

– Ce părere ai despre Necuratu' din Colga?

Se înviorează sau e numai o părere?

– De, știu și eu ce să zic... Lumea vorbește multe... De mic copil am auzit de duhurile rele din pădure... Poate e pedeapsa lui Dumnezeu...

Nu e prea convins de ce spune. Dă să-și aprindă o țigară – nu găsește cu ce să aprindă. Îi arunc rapid cutia cu chibrituri – o prinde cu dibăcie cu mâna dreaptă.

– Unde te aflai când doamna Mirela a fost omorâtă?

– La fabrică... Lucram în schimbul trei... Acolo am aflat vestea...

– Și te-ai dus la fața locului?

– Nu.

– Am citit în ziar că a trebuit să identifici cadavru'!

Are o privire bănuitoare.

– Și ce-i cu asta?

– Unde ai făcut identificarea?

– A doua zi dimineața. La morga spitalului.

– Aha!

Mai arunc o privire în jur și-mi iau rămas bun. În hol trec pe lângă un cuier de haine și observ un lucru interesant. N-am colecționat în viața mea scaieți, da' văzând câțiva agățați de manșeta unui pantalon, înhață unu' ca suvenir, mai ales că seamănă al naibii de bine după colorit cu cei din pădure. Înainte de a pleca îl întreb din ușă ca un Colombo viclean:

– Ai văzut locu' unde a fost omorâtă doamna Mirela?

– Nu. N-am avut putere.

Izbucnește în plâns.

– Doamne! Era așa frumoasă!

Îl las să dea apă la șoareci și mă-ndrept spre hotel. Străzile s-au golit de oameni. La Primărie îl zăresc doar pe *number one* care evaluează pagubele stând pe trotuar și mulțumește cerului fiindcă nici un cataroi nu i-a deteriorat scăfârlia. Când o să trec cu mașina pe-aici va trebui să fiu cu ochii în patru din pricina gropilor noi care s-au căscat.

Știu de pe-acum cum îmi voi petrece restu' zilei – butonând telecomanda televizorului și încercând să dau peste un film polițist în care detectivii sunt ai naibii de ageri la devlă și îi descoperă pe criminali cât ai clipi din ochi. Eu însă descopăr agățat pe clanța ușii de la camera mea doar un șobolan mort. Iar când dau drumu' la televizor aflu despre un nou atentat. Iar când mă uit pe fereastră îl văd pe Casanova sprijinit de un felinar și fumând din pipă. De-acum înainte o să-l monitorizez cu toată atenția.

Capitolul 6

Prima arestare

Cineva îmi vrea cu tot dinadinsu' pielea. Însă nu și-a găsit omu' căruia să-i bage frica în oase atârnându-i de clanța ușii o rozătoare moartă.

În treacăt fie spus, bietu' animal era cam subnutrit când a expiat.

Oftez zicându-mi că trece și viața asta.

Îmi aduc aminte de anii de antrenament pe care îi am la activ și tot ce pat de când sunt flotant în Colga mi se pare o gingașă telenovelă. Să ai parte de un marș forțat de zece kilometri cu o raniță burdușită de pietre în spinare și încălțat cu niște ghete cu un număr mai mic, să fii aruncat din avion având în spate o parașută fără să știi dacă nu e de unică folosință, să cazi ca un meteorit într-un loc străin, fără haleală și să ingurgitezi doar ce găsești prin natură până la prima așezare omenească, să te bați cu trei gealați care n-au mamă, n-au tată și bușesc cu baroasele lor de-adevăratelea, să tragi la aghioase sub clar de lună cu o scoarță de copac la căpătâi, ăla da Infern. N-o fi Raiu' în urbea unde am adăstat; la poartă poți totuși să pui firmă de Purgatoriu.

Noaptea a trecut fără evenimente deosebite dacă nu pun la avizier o trezire datorată Nebunului care i-a zis o cântare duioasă spre dimineață, un coșmar nasol de tot în care parcă mă afundam într-o mlaștină și Salvatoru' neamului râdea de-și arăta amigdalele vizionând spectacolu' și o giugiuleală de mâțe pe un acoperiș încins ca o plită. Una peste alta, mă prezint destul de vioi la Fabrica

de țigarete unde cer să stau la o parolă cu maistru' lui Anton Stanciu.

E un cetățean care probabil n-a zâmbit niciodată ca să-și menajeze mușchii feței. Îmi strânge mâna ca într-o menghină și, fără să vreau, îmi scapă un „mulțumesc" după ce mi-o eliberează din strânsoare.

– Pentru ce-mi mulțumiți?, întreabă el nedumerit.

Cum să recunosc că sunt fericit fiindcă falangele de la dreapta își revin din amorțeală după presiunea neașteptată la care au fost supuse?

Improvizez ceva la repezeală, ca la școală când trebuia să descriu aparatu' circulator.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați primit.

– E-te-te! Nici n-am știut c-am devenit așa de important. De ce-ați dorit să mă vedeți?

Trebuie să-l iau cu binișoru' ca să nu sperii vânatu'.

– Vă aduceți aminte de noaptea în care a fost ucisă Mirela Stanciu?

– Cum să mi-o aduc aminte? N-a fost nimic neobișnuit în fabrică. Am fost în tura de noapte.

– A lipsit careva din echipă?

– A, asta știu cu siguranță... N-a lipsit nimeni de multă vreme. Ne-au pus și la panou.

Îmi spune asta cu fudulie, își scoate basca de pe cap – abia acum îi văd craniu' care ar putea trimite o rază de soare să aprindă feștila olimpică la mari depărtări, se scarpină în creștet cu voluptate și își pune basca la loc – dintr-odată e mai puțină lumină.

Pentru el o fi rezon de mândrie, mie însă îmi strică pasiența. Totuși, trebuie să-l mai descos nițel, poate varsă ceva mai de Doamne-ajută.

– Nici măcar nu s-a învoit careva?

– Aș!

– Măcar pentru o oră-două.

Glasu' îmi e rugător ca al unei călugărițe însetate să aibă parte de o viziune – am bătut drumu' de pomană până la el dacă îmi răspunde tot cu o negație.

Cade pe gânduri – în clipa asta fața îi e de o și mai mare sobrietate; băiatu' ăla, Buster Keaton, ar părea omu' care râde dacă s-ar afla prin preajmă.

– Ba, dacă stau și mă gândesc bine – chiar Anton Stanciu s-a simțit rău și s-a dus până la cabinetul medical.

Îmi vine să urlu văzând cum îi scot cuvintele limbii materne cu forcepsu'.

– A lipsit mult?

– De, știu eu... Vreo oră, două... Poate mai mult.

– Și?

– Și nimic. S-a întors după aia la treabă.

Discuția se poartă într-o încăpere unde sunt munți de baxuri de țigări. Evident, țigări Colga. Am încercat și eu una – de la primu' fum tras în piept m-a apucat o tuse care mi-a adus aminte de inscripția obligatorie de pe orice pachet de țigări: Tutunu' dăunează grav sănătății. La avertismentu' respectiv eu aș adăuga: Mai ales tutunu' din Colga.

– N-a spus ce-a avut?

– Cică l-a apucat burta. Nu-i de mirare: potolu' în ziua de azi te poate pune la pământ. Bagi în tine aici și o mierlești acasă și nu știi din ce. Numai E-uri.

– Doctoru' i-a dat ceva?

– Nu, că nu l-a găsit... Era pe undeva, prin vreo secție sau la conducere, să bage sub musteți un coniac. Doctor-doctor, da-i place să sugă... Anton al nostru s-a dus într-un vestiar și s-a întins pe-o bancă, până l-au mai lăsat durerile.

– N-a plecat din fabrică?

– Unde dracu' să se ducă? N-am spus c-a rămas în vestiar?

– Da, da...

Oare e cazu' să mă dau bătut? Bietu' om nici nu pricepe ce vreau de la el. Și totuși, feelingu' meu îmi zice să insist.

O dau cotită, ca să mai anim conversația.

– Cu nevasta cum se-mpăca?

– De, ca toată lumea... Se mai ciondăneau, mai cădeau la pace... Știți cum sunt muierile. Mai ales alea arzoaice.

Din fericire – sau din păcate – știu.

– Mai călca pe de lături... Era și a naibii de frumoasă. Iar el era uneori ca apucat. N-a prins-o însă niciodată la lucru străin.

– Interesant... Foarte interesant.

– Interesant pe dracu'! Când ești în cauză îți vine să mănânci nori.

Am întins destul coarda fiindcă devine suspicios.

– De ce mă-ntrebați atâtea despre el? Doar nu-l bănuiți pe blegul ăsta de ceva.

– O, nu... Vroiam doar să-mi fac o părere. Vă mulțumesc.

Îmi întinde un pachet de țigări Colga – îl refuz politicos – și la despărțire vrea să-mi strângă mâna, însă ratează prileju' uitându-mă eu în altă parte.

Ajuns în stradă, cumpăr de la un chioșc de ziare *Colga independentă* și *Colga democrată* – care văd c-a reapărut. Arunc o uitătură la titluri. Primu' zice: „Orașul nostru a fost martor la un eveniment epocal – întâlnirea cu senatorul Miu Trocan Drovelidu". Celălalt relatează parcă despre altceva: „O rușine pentru orașul nostru – întâlnirea cu senatorul Drovelidu". Împăturesc frumos gazetele și le pun pe taraba unui vânzător care vinde fructe. Fără să citească un rând, neinteresat nici măcar de taloanele răzuibile de pe prima pagină, se-apucă să le transforme în pungi. N-am cum s-o pun de-un barter cu el, să m-aleg și eu cu un măr.

Lucrurile încep să se lege, îmi zic eu, și mă instalez la umbră pe terasa unui restaurant și mă tratarisesc cu o cafeluță. Mai aprind și o țigară care, măcar în aparență, e făcută pe alte meridiane.

Deci, domnului Stanciu i s-a făcut rău în noaptea cu pricina. A lipsit de pe firmament o oră, două sau poate mai mult. A stat, chipurile, într-un vestiar unde nu l-a văzut nimeni. Însă la fel de bine ar fi putut să escaladeze

pe furiș gardu' fabricii ca să dea o raită pe acasă. Nu de alta, da' orice om normal care-și știe consoarta cu bâzdâc îi face, din când în când, un control inopinat. Iar dacă la domiciliu a găsit ceva ce nu s-ar fi cuvenit să vadă, i s-a urcat sângele la cap și i-a luat beregata. Câte povești de astea nu se petrec pe lume? Sunt pline ziarele de ele și oricui le citește îi piere orice impuls de a-și mai pune pirostriile. Mă rog, unii care iau gâtu' soțiilor socotesc un divorț mai costisitor și poate mai dezonorant, preferând să tranșeze rapid afacerea. Nu e nevoie nici de martori, nici de avocați și pe deasupra nu se pune problema partajului. Istoria vine de se leagă și din altă pricină: dacă domnu' Stanciu n-a fost în pădure ca să identifice cadavru', atunci de unde acei scaieți fastuoși de pe manșeta pantalonilor lui? I-am examinat atent – sunt la fel ca și aceia din foresta unde a avut loc carnagiu'. Mai e ceva – e dreptaci și, după cum mi-a spus Țică, prima victimă a fost omorâtă de un tip care ținea cuțitașu' în mâna dreaptă. Când i-am aruncat scăpăriciu' ca să-și dea flamă la țigară, l-a prins cu dreapta. Mai întâi a sugrumat-o. Apoi, panicat, i-a dat cep cu cuțitu', pradă furiei, până a făcut-o strecurătoare, a basculat-o în portbagaj, a adus-o în pădure, la adăpostu' nopții, fără să-l vadă nimeni, și-a revenit ca un mielușel nevinovat la lucru. Poate de aceea l-am și văzut în curte cum ștergea de zor portbagaju' – o fi căpătat vreo obsesie și i s-o fi părut că și după ce au trecut atâtea zile mai sunt urme.

Domnu' Stanciu e un candidat serios la scaunu' electric – dacă ar fi pe un alt meridian. Însă ce mă fac cu celelalte victime? Nu prea văd ce legătură ar fi avut cu ele. Și, pe deasupra, ucigașu' lor mai e și stângaci.

După ce-mi beau cafeaua, întorc ceașca și o așez pe farfurioară, așteptând să mi se închege viitoru' în zațu' negru. După un timp, o întorc în poziție normală și mă uit cu interes la ce mi se rezervă în continuare. Mai întâi cred că e vorba de numărul unei oltence fierbinți. Pe urmă bag de seamă că e imaginea unui motan planturos care

face un salt mortal ca să înhațe un guzgan pleoștit. Mulțumesc de informație, da' povestea cu guzganu' ține de trecut.

O albină cu geometrie variabilă îmi dă târcoale îmbiată de dulceața făpturii mele. O îndepărtez cu un gest lenevos, ca să nu-și uite obligația prevăzută în fișa postului de a poleniza și de a da o producție record de miere. Surprinzător, se simte o adiere de vânt mai gingașă ca atingerea unui puf de păpădie. Pe cer sosește chiar și un nor, rătăcit de la vreo furtună de prin alte părți. Câțiva aurolaci traversează strada mișcându-se parcă filmați cu încetinitoru'. Haita de câini vagabonzi îi urmează ca niște slujitori plini de reverență. Întregu' univers e cuprins de toropeală și nu se aude decât o șoaptă murmurată de o altistă de la hot-line: „E bine! E bine!"

Bine pe dracu'! Sunt smuls cu brutalitate din visare de sirenele a două mașini ale poliției care se îndreaptă în trombă spre marginea orașului. Am numai o scurtă ezitare. Imediat însă îmi plătesc cafeaua, plusez la nota de plată pentru cele două imagini apărute în zaț și m-arunc în mașina mea, apt combatant ca întotdeauna.

Locu' e deja știut – e cel luat în locație de gestiune de criminalu' misterios. Spre disperarea polițiștilor care forfotesc în zonă, a mai apărut un cadavru, la fel de puțin atrăgător la vedere ca și cele anterioare. Nici o bancă de organe n-ar mai avea ce face cu el. Cu o dotare minimă, aici s-ar putea deschide un centru de donat sânge. Nu vreau să fac trafic de influență, așa că mă abțin să propun ceva cu glas tare.

De data asta e vorba de cadavru' unui tânăr cam la douăzeci de ani, bine clădit, ca și cum ar fi consumat pe șest steroizi, cu fața însă suptă, ca după o mare oboseală. Printre cei care forfotesc în juru' lui fac figura unui ajutor de băgător de seamă. Nu-mi zice nimeni nimic – sunt numai tolerat, ca un intrus pe care drag ți-ar fi să-l iei la poceală, da' te oprești ca să respecți codu' deontologic.

După ce toți își termină treaba și sunt gata să-și ia calabalâcu' trambalat în astfel de ocazii și s-o ușcheească în alte zări de farmec pline, m-apropii și eu de cadavru' necunoscutului – fiindcă, după spusele înaltelor oficialități prezente, nu pare a fi un băștinaș – și-i dau târcoale ca să-l studiez mai pe-ndelete. La un moment dat îi deschei nasturii de la cămașă – e îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte, a cărei culoare albastră s-a mai dus pe la subsuori din pricina transpirației.

Într-adevăr, acum urmează surpriza telespectatorului! Îmi vine să strig: *touché, pussy cat, touché!*, cum spunea cu încântare profu' meu de engleză când ne învăța numeralele ordinale. Pe trupu' bărbatului se deslușesc cu ochiu' liber niște urme vinețiii, ca și cum ar fi avut, pe când încă mai era în viață, gustul flagelării. Sau ca și cum ar fi fost legat de un catarg în curtea unei așa-zise tabere experimentale. Ultima oară când l-am văzut era gol pușcă și păzit de niște băieți isteți. Și-acum tremură carnea pe mine când mi-aduc aminte de ce hăituială pe cinste am avut parte. Cum a ajuns de-acolo pe un morman de frunze putrede ca terminal? Nu cumva tot băieții ăia isteți i-au făcut felu' și pe urmă l-au aruncat ca pe un hârb nefolositor? Au profitat de legenda țesută în jurul acestui perimetru magic și l-au executat cu sânge rece.

Povestea e din ce în ce mai încâlcită.

Înainte de a-mi lua tălpășița, studiez cu luare-aminte scaieții pentru care simt de la o vreme o atracție irezistibilă – unu' dintre cei prezenți mă observă și le face celorlalți semn – adică, am buba la cap. Așa o fi, fraierilor, da' ce să fac dacă-mi place să-mi lărgesc orizontul de cunoștințe? Nici n-am nevoie să-i compar cu acela pe care îl am deja în buzunar – sunt identici și la fel. Ajuns la această concluzie măreață mă cărăbănesc fără să-i mai aștept pe ceilalți să-și revină din ceața în care i-am băgat.

Nu opresc mașina decât în fața casei lui Anton Stanciu. E tot în curte și curăță cu aceeași fervoare

portbagaju'. Când mă vede, nu-l mai trânteşte la loc. E obosit, încercănat şi palid. Pe deasupra – şi cu capsa pusă.

– Am auzit c-aţi fost la fabrică şi aţi vorbit cu maistrul meu.

– A, da, am schimbat o vorbă cu el.

– Aţi pus nişte întrebări cam ciudate.

– Aş!

– Şi-acum ce mai doriţi? Azi nu mai primesc vizite.

Nu-ţi trebuie un fler deosebit ca să-ţi dai seama că atmosfera e încordată. Şi totuşi, trec la atac.

– În noaptea în care ţi-a fost omorâtă soţia, te-ai simţit rău?

– Mda.

– Şi ai stat în vestiar două-trei ore?

– Îhî.

– Ai vreun martor?

– Asta-i bună, ce martor să am? Toţi erau la lucru.

Scot din buzunar scaietele pe care i l-am luat de pe pantalonii din cuier data trecută. Se uită la mine năuc.

– Ce-i ăsta?

– Exact ce se vede.

– Vezi-ţi, dom'ne, de drum că am treabă.

Mă doare-n cot de furia lui.

– Tot mai susţii că n-ai fost în pădure, la locu' unde s-a găsit cadavru' soţiei dumitale?

– De câte ori să-ţi spun că n-am fost?

– Atunci de unde ai scaieţi pe pantalonii din cuier?

– Or fi de prin curte.

– Exclus! Într-o gospodărie aşa de titirită nu e nici picior de scaiete.

Nu gustă gluma; nici eu n-aş gusta-o dacă aş fi în locu' lui.

– Dracu' ştie de pe unde s-or fi agăţat!

– Eu zic că s-au agăţat în pădure; acolo unde ţi-ai dus nevasta după ce i-ai făcut de petrecanie.

– Cum îndrăzneşti?

– Așa bine; ți-ai prins nevasta cu un amorez și, după ce berbantu' a șters-o, te-ai luat la harță cu femeia, nu te-ai putut stăpâni și i-ai luat zilele.

Se căznește să râdă, da' nu-i râsu' lui.

– O mai mare tâmpenie n-am mai auzit!

– Și asta nu e totu'.

– Adică?

– Ai prins gust să verși sânge și ai început să le vii de hac tuturor celor care crezi că au avut de-a face cu ea.

Acum e râsu' lui. În sinea mea, râd și eu – am plusat cam tare.

– Basme de adormit copiii!

– Basme zici? Până una-alta ești arestat.

N-apucă să facă nici o mișcare și îl garnisesc cu o pereche de brățări de oțel. Începe să se zbată să scape.

– Stai liniștit că naiba te ia!

Îl vâr în mașină și, după un drum parcurs agale, ca omu' să mai vadă lumina soarelui, îl debarc la poliție unde câțiva oameni în uniformă comentează ca pe un meci palpitant recentele evenimente care propulsează Colga printre orașele cu o rată a criminalității demnă de o carte a recordurilor.

Carvase e în birou' lui și când ne facem apariția se uită la noi ca la niște omuleți verzi sosiți de pe altă planetă.

– Ce-i cu ăsta?

– Pune-l la pripon. Și-a omorât nevasta.

Stanciu spumegă de furie. Vinișoarele de la frunte i s-au umflat și amenință să-i plesnească.

– Nu-i adevărat!

– O să ai timp destul ca să recunoști. Au domnii aceștia niște metode foarte rafinate ca să mărturisești și ce n-ai făcut.

În câteva vorbe, îi spun mai-marelui pe ce se întemeiază acuzația mea. Pe măsură ce dau din buze, fața i se luminează și parcă i se și lățește – curând n-o să mai încapă în cameră. Se și închipuie înaintat în grad fiindcă

a dezlegat în sfârșit ce e cu crimele din oraș și a demonstrat ce mână forte e.

Cu un gest domol al mâinii îi fac semn să nu se ambaleze prea tare. Aș comite o gafă dacă i-aș pune în cârcă lui Stanciu mai mult decât poate duce.

– Nu-i vinovat decât de uciderea nevestei lui. În celelalte cazuri a acționat altcineva.

Mai-marele e profund dezamăgit.

– Ești sigur?

– Mai mult ca sigur. Celelalte crime au fost comise de un stângaci.

Sare ca și cum scaunu' pe care stă ar fi fost conectat la rețeaua electrică.

– De unde știi?

– Am și eu antenele mele.

Mârâie în loc să folosească limbaju' articulat și apasă pe butonu' unei sonerii ascunse undeva, sub birou. În încăpere își fac apariția rânjind vechile mele cunoștințe – Grasu' și Slabu'. Chiar au uitat cum i-am umilit cu efectele mele speciale?

– Băgați-l la mititica! Și începeți să-l lucrați. Și-a omorât nevasta.

Cei doi m-ar înșfăca mai degrabă pe mine, după cum citesc în privirile lor pofticioase. Își iau totuși prada cuvenită și dispar ca s-o ciugulească în voie.

– Și cu ceilalți cum rămâne?

– Mai vedem noi.

– Mulțumesc de ajutor. Nu uita însă: e cazul nostru.

Haida-de! Dacă o ținem tot așa, curând o să ne avem ca frații.

Dispar și eu, frământat de o întrebare: oare și-a pierdut pila de unghii, fiindcă nu l-am văzut folosind-o cât am stat la el? Și nu mai are melița din prima zi. Parcă i s-a încleștat gura din pricina unor bomboane fondante.

Afară, noru' rătăcit deasupra orașului Colga a auzit semnalu' de regrupare și s-a făcut nevăzut.

Capitolul 7

Levitația la români

Pe vremea când primii ghiocei își arătau colții anu' ăsta, habar n-aveam de orașu' Colga și nici prin bilă nu-mi trecea de pătăraniile prin care urma să mă implementez. Dacă mi s-ar fi vândut dinainte un pont, cu siguranță că m-aș fi clonat și mi-aș fi trimis duplicatu' în chip de agent special ca să-și bată el bostanu' cu istoria încâlcită în care mă afund pe zi ce trece. Pentru mine, la capătu' tunelului e o eclipsă totală de soare.

Parcă sunt dintotdeauna în urbea asta. Orice turoperator care ar vrea să organizeze excursii aici poate apela direct la mine. Dau peste margini de informații. Am deja în fișier nume de străzi, adrese la care nimeresc legat la ochi și în sistem dublu Nelson, cunosc mulți geanabeți și unora le-am citit și merchezu'.

Fix la ora opt frizeru' Nae saltă oblonu' cu vuiet de butoaie rostogolite pe caldarâm și se înșurubează în prag la racolare de mușterii. Tocilăria Mâine e pe gratis are uvertura ceva mai târziu – din ce-o fi trăind patronu' fiindcă n-am ginit pe careva cuprins de frenezia de a-și ascuți arsenalu? Nici măcar pe ucigașu' care a făcut de petrecanie victimelor a căror extincție trebuie s-o anchetez, deși cred că i s-a uzat binișor briceagu' de atâta întrebuințare. Brutăria funcționează non-stop și cu mare dever – cuptoru' care-o alimentează e ținut de un turc care prosperă într-un mediu de afaceri creștin. Funcționarii de la bancă intră buluc și ies toți pe bază de tabel, ca să fie siguri că n-a rămas vreunu' să tragă un soi în seif, iar noaptea, bântuit de insomnie, să facă vânt pe fereastră

unui purcoi de bănet. Librăria e un muzeu perfect – la prețurile pe care le au, cărțile se contemplă de la distanță. Lectura ziarelor e mai înfloritoare – câte trei cetățeni pun mână de la mână și-și cumpără jurnalu' favorit. Spre seară înalță marele pavoaz pe trotuare și un cârd de puicuțe cățărate pe pantofii-platformă care le ridică în stima contribuabililor. Mare animație e în orașu' ăsta!

Mare animație e și în sala unde are loc adunarea membrilor din secta Adoratorii lui Vruna. Dacă printre cele o sută de fețe palide pe care le trec în revistă ar fi numai cotizanți de vârsta a treia, prezența lor aș explica-o prin nevoia de a-și găsi un reazem sufletesc într-un moment de restriște. Sunt însă și mulți tineri și multe personaje simandicoase, la costum și cravată sau coafate dis-de-dimineață. Întreaga asistență e cuprinsă de un tremurici care mi se transmite și mie. Se vorbește în șoaptă, se transmit mesaje care schimbă așezarea pe scaune, se sting și se aprind lumini. Misterele eleusine se desfășurau cu mai puțină pompă. Și totuși, nimeni nu pare a fi atins de dambla.

Rumoarea încetează când pe scenă își face apariția conducătoru' sectei – un Guru de înălțime medie și cu o anatomie în expansiune. E la bustu' gol, poartă un turban pe cap și cercei în urechi. Șalvarii îi ajung sub o burtă imposibil de realizat cu o hrană bogată în verdețuri. Târlicii din picioare contribuie și ei la crearea unei impresii artistice greu de uitat. Pășește ca în transă, de parcă mișcările i le-ar dirija o forță invizibilă. Doi juni pletoși și cu moace de crupieri versați îl însoțesc cu mâinile aduse la piept. Și ei sunt pe jumătate goi – da' nu au nici pe departe tupeu' să disloce la fel de mult aer ca starostele lor.

O vibrație profundă și inexplicabilă ni se transmite ca de la un centru de comandă situat în afara planetei. Fără nici o introducere din partea cuiva, Guru cel dolofan ni se adresează de la un microfon ajustat la înălțimea sa:

– Frații mei... Iubiții mei frați... Pacea fie cu voi... Vruna vă trimite prin mine toată iubirea lui...

După gustu' meu, Vruna ar fi putut să-și transmită iubirea prin cineva capabil să articuleze mai clar cuvintele. Sau zeii își aleg mesagerii tocmai dintre cei gângavi, ca nu cumva să-i complexeze?

– Iubirea lui Vruna e fără margini...

– Iubire... Iubire..., se extaziază moșneguți, babe, fecioare sfielnice, flăcăiași imberbi.

– Vruna e adevărata credință... În numele lui să ne jertfim... Numele lui să-l slăvim...

– Slavă! Slavă!

Se încolăcește în jurul microfonului ca o liană. Dacă se lasă cu toată greutatea îl face fărâme.

– Pământul e mâncat de răutatea noastră... Pământul o să piară... Flăcări și pucioasă îl vor pârjoli... Scrumul se va alege de toți și de toate...

Flăcări? Pucioasă? Bingo! Interesant, extrem de interesant. Prima oară mi-a vorbit de ele Nebunu' cu trompeta. Unde o fi acu'? Nu-l dibui printre cinstitele fețe cutremurate de vestea apocaliptică.

Urmează o pauză care mă face să mă întreb dacă nu cumva spectacolu' s-a terminat. Guru stă aninat de microfon și pare să fi uitat de noi. Ar trebui ca pletoșii cu mâinile în continuare pe piept să-l zgâlțâie și să-l hotărască să nu mai ardă gazu' de pomană.

– Dar Vruna e bun... El nu vrea pieirea noastră... El vrea salvarea noastră... Să-l urmăm și ne va izbăvi...

Spectatorii scot un suspin de ușurare.

– Izbăvire... Izbăvire...

– În orașul nostru lovește un criminal... Numai Vruna îl știe... El ne va scăpa de frică... În el e speranța...

– Speranța...

Oare sunt mai smintiți cei care urlau la mitingu' Partidului Românilor Adevărați sau ăștia de lângă mine? Până la proba contrarie, cei din urmă par mai inofensivi.

Guru cade într-un delir care face să-i tremure cămurile trandafirii.

– Ascultați-mă, iubiți ai mei!... Noi suntem una, femeie sau bărbat... Noi formăm Marele Tot...

Trasează un cerc larg cu mâna în aer. Exact când m-aștept mai puțin, gângăveala lui ajunge la paroxism.

– Formați lanțul!

Își ia ciracii de mână și coboară de pe scenă. Într-o fracțiune de secundă întreaga asistență se ține de mâini. Eu însumi am stânga înșfăcată de o domniță care miroase puternic a perhidrol, iar dreapta îmi asudă ținută de un babalâc – e greu de explicat cum s-a târât până în sală fără cărucior.

– Simțiți cum circulă iubirea prin voi?

– Daaa..., răspunde mulțimea cu frenezie.

În mine simt cum circulă numai o foame cumplită.

– Simțiți fluxul?

Pe naiba, nu simt nici flux, nici reflux. Iar dacă m-aș smulge din lanțu' viu m-ar aduna firimituri de pe jos.

Gângăveala mai cunoaște totuși un crescendo.

– Simțiți duhul lui Vruna?

– Daaa, se aude răspunsu' și mă mir că marele policandru suspendat de tavan nu pornește să se balanseze.

– Acum e clipa... Acum vă înălțați... Cine crede în Vruna se va înălța...

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi un glas, urmat de altele, comunică în extaz:

– M-am înălțat! M-am înălțat...

Numai eu, necredinciosu', parcă aș avea atârnată de picioare o piatră de moară: n-o apuc spre cer și pace! O fi mai mare gravitația în locu' în care stau. Trebuie să mai arunc din lest.

Vraciu' e fericit și leoarcă de transpirație.

– Ați reușit! Vruna e cu noi!

– Vruna e cu noi!, scandează asistența.

Al naibii Vruna ăsta, cu mine nu vrea să fie. Așa o fi la prima ședință – mai năzuros, fiindcă l-am ignorat până acum.

Toți se așază cuminți pe scaune, storși de vlagă și transfigurați de emoție, de parcă ar fi urmărit cu gura căscată tragerea Loto a mărțișorului.

Guru s-a mai calmat și-și șterge cu un prosop osânza.

– Ați avut dovada puterii lui Vruna! Pentru adorarea lui e însă nevoie de bani ca să-i convertim pe necredincioși.

Cei doi asistenți cu mutre pișichere, c-ar trebui să-ți ferești buzunarele din clipa în care îi vezi, încep să treacă printre rânduri cu niște cutii de tablă în mână. Mulțimea se scotocește cu febrilitate prin buzunare și aruncă tain pentru Vruna. Guru a terminat-o cu prosopitu' și supraveghează cu ochi de șoim derularea operațiunii.

Pentru mine, lucrurile capătă o turnură neplăcută. Dacă mai cotizez și pentru Vruna, n-o să mai am nici de semințe. Pe prafu' ăsta, unica mea soluție e să m-apuc să vând indulgențe. Arunc și eu într-o cutie câteva monede. Nu e destul, din moment ce insu' cu față de cercetat penal, care mi-a vârât cutia sub nas, nu se urnește de lângă mine. N-am încotro, mai arunc și câteva bancnote. Sincer să fiu, mi se pare destul de piperat costul reprezentației, ținând cont de faptu' că nu m-am desprins nici un milimetru de paviment.

Cheta pentru Vruna ia sfârșit. Guru reintră în letargie – contu' zeului adorat s-a rotunjit binișor.

– Iubiților! Săptămâna viitoare ne întâlnim în pădure la locul nostru dintotdeauna. În prima noapte cu lună plină. Cu acel prilej, îl vom implora pe Vruna să ne facă părtași la o altă minune. Plecați în pace!

Mulțimea se împrăștie pe ușile laterale ale sălii. Toți au chipurile inundate de o bucurie fără margini. Există un segment de populație care jubilează când își deșartă buzunarele. Poate de aceea reușesc să se înalțe de la sol cu o asemenea ușurință.

Guru și șulfele sale – acestea par înzestrate să fure și proteze dentare din gura oamenilor – se volatilizează într-un moment în care îi scap din vedere. M-aburc pe

scenă după ei, orbecăi printre niște fotolii și scaune rupte și ajung în fața unei încăperi de unde se aud râsete ca nechezatu' unor cai. Deschid ușa brusc și îi văd pe cei trei cum numără de zor bănetu' pradă unei veselii care m-ar contagia și pe mine dacă aș face monetaru' ca ei.

Când mă văd, le piere orice rază de lumină din privire.

– Pe cine cauți?, mă întreabă cu grosolănie unu' dintre șmecherași.

Arăt cu degetu' spre Guru.

– Aș vrea să stau la o parolă cu dumnealui.

– Maestrul e obosit. Intrarea în transă l-a surmenat. Fluidul pe care ni l-a transmis l-a secătuit de puteri.

– Lasă vrăjeala! Și faceți pași amândoi de aici dacă nu vreți să vă desprindeți de podea și fără ajutoru' lu' taica Vruna.

Maestru' se simte jignit de atâta ignoranță.

– Vruna n-are sex! El e Marele Tot – e și femeie și bărbat.

– Nu-mi cânta mie la mandolină, bă, că nu ține! Spune-le să-și ia bijuteriile și să le numere în altă parte.

Îmi joc puțin pectoralii – ce mult înseamnă să faci zilnic flotări până te-apucă bâțu'! – și, în fața unui argument atât de convingător, pletoșii cu cercei în urechi spală putina cu o viteză care dovedește un bun antrenament pentru a scăpa în astfel de ocazii. Ciulesc urechea s-aud și bangu' sonic.

– S-ar zice c-a fost o recoltă bunuță, constat eu după ce rămân doar cu maestru'.

– Mda, aprobă el în silă. Ce doriți? Din principiu nu dau autografe.

– Numele meu e Robert Gal. Sunt agent special.

– Legitimație?

– Poftim legitimație.

O studiază îndelung, așa că am destul răgaz să mă-ntreb dacă nu cumva nu dă autografe fiindcă nu știe să scrie și nu e fruntaș nici la citire.

Are o licărire de înviorare.

– Am avut aprobare pentru întrunirea de azi.

E-te-te! Domnu' Guru nu mai gângăvește. Doar când o face pe inspiratu', ca să-și capteze auditoriu', își contorsionează limba până la poticnire.

– Mă doare-n cot de întrunirea voastră.

Vrea să pară jignit.

– Nu-i bine să râzi de credința unor oameni.

– Las-o baltă cu credința! Mie să-mi spui altceva: în afară de zornăitori, Vruna ăsta cere și sacrificii umane?

E complet siderat și e pe bune.

– Adică?

– Adică îi aduceți jertfe? Niscai sânge proaspăt?

– Tot nu pricep.

– Folosiți omoru' în ritualurile astea zbanghii ale voastre? Faceți să curgă sânge, ca la pomana porcului?

Dacă plutea, l-am înfipt din nou în parchet.

– A, înțeleg la ce vă referiți... E-adevărat, unele secte practică jertfa umană. Nu și noi. Din contră, noi suntem împotriva violențelor de orice fel. Ordinea universală e stricată tocmai de fărădelegile pe care le fac unii semeni de-ai noștri. A lua viața cuiva, chiar și pe cea a animalelor, e contrar principiilor lui Vruna.

Nu-l las să mă mai badijoneze și-i tai macaroana.

– Să înțeleg că n-aveți nici o legătură cu crimele din oraș? Am auzit c-aveți loc de întâlnire în pădure în apropiere de zona unde au fost găsite cele șapte victime.

Acum șamanu' e de-a dreptu' revoltat.

– Noi? Noi suntem numai iubire!

– Lasă gargara! Cum dovedești?

E din nou în cărți. Mai are puțin și iarăși își ia zboru'.

– E foarte ușor de dovedit: două luni am fost plecat din țară. Am fost în Orient, ca să studiez experiența fraților noștri de-acolo.

– Adică, în schimb de experiență.

– Să-i zicem așa, deși ei au ajuns foarte departe. De două luni n-a mai avut loc nici o întrunire în oraș.

Alibiu' mi se pare solid și lesne de verificat, însă nu vreau să-l las să scape prea ușor.

– Două luni în străinătate? Trebuie să fi costat o grămadă de bani!

Roșește ușor și nu-mi răspunde.

– La urma urmei, ce vrea Vruna ăsta? Credința strămoșească nu-i destulă?

L-am servit la plasă și punctează cu aplomb.

– Credința strămoșească, ziceți? Haida-de! Și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul. Nu mai are putere. Puterea e acum la noi. Acum suntem puțini. O să vedeți însă ce-o să fie peste zece ani. Zece ani, zic? Peste cinci. Salvarea e la noi. Salvarea de mizeria în care ne zbatem. Iar Vruna ne e patronul care va aduce pacea în casă și în inimi.

– Costă cam mult Vruna ăsta, zic eu printre dinți, întrebându-mă dacă mișcarea are într-adevăr un trend pozitiv.

Sare ca ars.

– E doar o mică ofrandă pe care fiecare o face fiindcă așa simte. Nu-i nimeni obligat. Nu-i ca impozitele la stat. Pentru ca numărul prozeliților să crească e nevoie de lămurire. Și cum se face asta? Prin afișe. Prin broșuri. Prin casete video. Prin închirieri de săli. Eu și cu ajutoarele mele nu câștigăm nimic. Ne mulțumim cu puțin. Totul se duce pentru obștea noastră. Pentru discipoli.

Pare chiar convins de ceea ce-mi ciripește.

– Și cu levitația cum e? Eu unu' n-am simțit nimic.

– Credință puțină, frate! Vino și la alte întruniri și te vei cuprinde de harul nostru.

Deschid ușa brusc – cei doi pezevenghi stau cu urechile lipite de ea. Când mă văd, obrajii lor capătă o culoare purpurie, semn de oarecă decență..

– Bine... Până una-alta îngrop securea de război. Fiți însă fără grijă: dacă dau de vreo urmă care să v-arate cu degetu', vi-o îngrop direct în cap.

Am numai o vagă dorință de a-mi recupera mălaiu' aruncat ca ofrandă – îl las cu mărinimie să ajute la

răspândirea credinței lui Vruna și la deplasările în interes de serviciu ale lui nenea Guru.

Se pare însă că l-am supărat rău pe Vruna. De-abia ajung pe trotuaru' din fața clădirii unde a avut loc tentativa de a da cu capu' de stratosferă și mă întâmpină un zgomot de motoare ambalate la maximum. Cinci disperați călare pe motociclete Harley Davidson s-au urcat pe trotuar și-și rotesc agregatele în juru' fragilului meu trup. Indivizii sunt doar în maieuri – pe căldura asta nădușești și dacă ai doar o sfoară la brâu – și agită în mâini niște lanțuri ca de ancoră. O clipă mă rog lui Vruna să i se facă milă de mine și să mă înalțe măcar vreo trei metri ca să nu m-ajungă gârbacele de fier. Slabă nădejde când credința-i puțină – marele maestru mi-a explicat doar, cu lux de amănunte.

E momentu' să-mi arăt talentele și să-i fac din poigné. Îi las să mă scoată de pe trotuar și m-arăt mai înfricoșat decât sunt în realitate de manevrele pe care le fac. Dacă aș avea o ceapă aș face rost și de niște lacrimi ca să impresionez asistența care s-a strâns ca la urs și refuză cu mult curaj să-mi dea o mână de ajutor. Nădejdea e numai în mine și nicidecum în Vruna, așa că fac un salt și-ajung pe locul din spatele unuia dintre motorizați. Îl cuprind strâns de mijloc, de parcă am fi o pereche plecată la un șpațir prenupțial.

O clipă lungă cât veacu' domnește confuzia. Am destul timp ca să-mi basculez parteneru' și să-i iau locul în șa. I-am smuls din mână și lanțu'. Răsucesc maneta de accelerație și o zbughesc ca din pușcă pe strada principală.

După ce-l evită cu destulă greutate pe cel căzut – văd totu' în oglinzile retrovizoare – ceilalți patru se iau după mine, ca niște hăitași de meserie. Am luat însă un avans serios gonind cu o sută la oră. Aproape de marginea orașului pun o frână care e gata să mă dea de-a berbeleacu' peste ghidon, întorc și o pornesc ca un zănatec

drept spre cei care vin în urmărirea mea. Ori la bal, ori la spital! Sincer să fiu, aș opta pentru prima variantă.

Cu coada ochiului observ și decoru'. Frizeru' Nae a ieșit din prăvălie cu un brici în mână. În bancă, hoții ar putea fura și casele de bani – toți funcționarii sunt în stradă. Tocilaru' și-a lăsat baltă singuru' client pe care l-a prins în ultima vreme și se holbează ca fermecat la întreaga scenă. Turcu' de la brutărie și-a uitat pâinile în cuptor. Trecătorii încremenesc care unde se află. O babă își duce mâna la gură – na, era să zic la guru. Așa spectacol live nu s-a mai pomenit. Am un rating de milioane.

Numai la o reluare fotogramă cu fotogramă se poate înțelege ce se petrece în continuare. Mă mai despart cincizeci de metri de motocicliștii care n-au de gând să se ferească din calea mea. Mai sunt patruzeci de metri între noi și fiecare stoarce din motor tot ce poate da. Cei patru înaintează în linie ocupând tot carosabilu'. Nervii tuturor sunt încordați, gata să plesnească. Nimeni nu vrea să cedeze. Treizeci de metri... douăzeci de metri... zece metri... De-abia când înțeleg că un agent special nu e-n toate mințile fiindcă a fost călcat pe bombeu, se hotărăsc să facă frumos pârtie și să mă lase să trec printre ei ca printr-un aluat moale. Doi se trag spre stânga, doi spre dreapta. I-am depășit demult în goana mea turbată când din urmă m-ajunge vacarmu' fiarelor strălucitoare ale căror roți s-au acroșat între ele. În oglinzile retrovizoare îi văd pe cei patru cavaleri catapultați din șa și, după o cădere liberă, aterizând în cap. E cazu' să opresc și eu motociclu' – e păcat să irosesc benzina pe scumpetea asta! Îl împing lângă bordură și mă dau jos de pe el, mai sumeț ca un domnitor care descalecă de pe bidiviu după ce și-a căsăpit toți dușmanii.

– Frumoasă gonetă!, zice un glas lângă mine.

Parcă-l aud pe profu' meu de latină: Trés bien, mon fils!, când făceam lumânarea stând în cap în timp ce el scria la tablă. Îmi întorc privirea cutremurat – iar am călcat strâmb. Lângă mine e însă altcineva.

Capitolul 8

Ce-i în guşă, şi-n căpuşă

– Frumoasă gonetă!, mai cuvântează încă o dată şefu' poliţiei, care a apărut lângă mine fără ca radaru' meu să-i semnaleze sosirea.

Măreţilor, vă mai amintiţi cum vi l-am detaliat: un grăunte de om cu o scamă de mustaţă sub olfactiv. Mitraliază vorbele ca gaşperii care dau pe repede înainte prezentarea unui produs ca să economisească din banii de publicitate ai clientului. E civilescu şi tot cu unghiile geluite impecabil, la standardele unui manechin care prezintă colecţia de vară Dior. E uimitor că nu şi le văcsuieşte cu ojă.

Lângă el sunt Grasu' şi Slabu', prietenarii pe care i-am umilit în încăierarea din prima noapte petrecută în Colga. Freamătă bucuroşi, au în vizor revanşa. Amândoi îmi arată, ca pe nişte lanţuri din vitrina unei bijuterii, o pereche de brăţări de oţel.

– Ei, ia să vedem ce-avem noi aici, se interesează bine dispus Carvase – o fi supt dintr-un biberon în care din greşeală în loc de lapte fusese pusă o altă albitură? Al cui e bidiviul pe care ai călărit?

– Nu ştiu. L-am luat de la o haimana. Nişte guşteri motorizaţi au vrut să-mi ia scalpu'. Le-am dat o lecţie de bună purtare – pentru scalpu' meu se stă la rând cu bon de ordine.

Parcă i-aş vorbi în hotentotă, iar el ar avea ca limbă maternă zulusa.

– Deci, însuşire de bunuri străine... Grav, foarte grav... În plus, tulburare a ordinei publice. Cu fiţele tale

de la zidul morții, ai pus în pericol viața unor cetățeni pașnici.

Grasu' are jar sub tălpici.

– Șefule, la mititica e de trebuință carne proaspătă. Să-l salt?

Știabu' cu accelerator la gură n-are timpan pentru el. Mă descoase ca pe o haină uzată.

– Permis ai?

– De la A până la E, mă sumețesc eu.

I-l pun sub retină; ar trebui unu' de dimensiuni mai mari ca să-l observe. Conversația continuă prin folosirea unor limbaje paralele.

– Mai e și exces de viteză, bagă o ștangă și Slabu', care scrijelește cu mult aplomb într-un carnețel căruia nici un înălbitor din lume nu i-ar reda strălucirea inițială.

Cadrilu' s-a-ncins zdravăn. Toți au pereche – numai eu dansez singur. Zadarnic îmi fac masaj la meninge – nu-i rost să umflu potu' și să mă tirez în surdină, până vine o amnistie. Mă adulmecă.

– Nu-s matol. Dați fiola încoace.

Ori n-au, ori ideea de a prăpădi o fiolă nu-i încântă.

– Nu vă prindeți c-am fost atacat?

Jagardelele care au vrut să-și facă breloc din coroanele mele dentare se apropie de noi cu tupeu. Au prins snagă; și-au scos căștile de pe tărtăcuțe și acum muianele lor sfidătoare mi se oferă unei analize fizionomice în toată splendoarea lor. N-au mai mult de douăzeci de ani, sunt tunși zero și lobii urechilor sunt alungiți de greutatea unor belciuge. Unu' dintre ei are craniu' complet ras – o pregătire pentru electrozii unui scaun electric? În starea lui de-acu' e cam greu – i-a ieșit un girofar deasupra frunții înguste. Mai are un cercel și la arcada ochiului stâng și o groază de tatuaje. Pare a fi bossu'. Când dă din plisc, elimină cuvinte fără legătură între ele – din economie sau din ignoranță?

– Minte! Parcasem corect – vroiam răcoare – pe gât un pepsi. Gașperul ăsta – prospectul nu i-l avem –

a-nhățat o motocicletă – pe-aici ți-e drumul! Noi jefuim? Mai mare râsul! Luat după el. Însul dilimache – dus la balamuc. Era să ne facă arșice!

– Vă zăresc mai întremați. Dar substanța activă din creier tot zero!

Șlefuitului pe cap i se accentuează criza limbajului.

– Mucles, golemă! Tribunal te mănâncă – făcut praf motoarele – agregate fine – mare sculă-basculă! – scoate lovelele – altfel grădiniță pe piept.

– Deci și stricăciuni în dauna sectorului particular... Grav, foarte grav, chițăie cu velocitate șefu' poliției.

O iau și eu pe tarla cu exprimarea.

– Nu-s teferi la mingiucă – văzut tot orașu' – năpustit la mine – nu făcut nimic.

– Cum așa?, se umple de mirare mai marele peste sticleții din zonă. Din senin?

– Din senin.

– Ai martori?

Ca prin farmec, toți au intrat în scorburi – și Nae frizeru', și brutaru' musulman, și funcționarii de la bancă, și insu' cu tocila. N-a mai rămas în decor decât băbuța care își dusese dreapta la gură când m-a văzut cum trec ca meteoritu' tungus pe stradă. E singura mea speranță.

– Nu vă supărați, nu-i așa că mitocanii ăștia m-au luat la poceală? Eu doar m-am apărat!

O vreme băbuța tace dusă pe gânduri. Probabil își prepară o rafală de invective care să-i stigmatizeze colorat pe cei cinci. Chiar mi se face milă de ei gândindu-mă cum vor fi împroșcați cu blesteme gingașe din fondu' ancestral.

Când însă îi aud glasu' cam ruginit, întreaga istorie mi se pare a fi povestită de o străină gură.

– Arză-i-ar focul pe toți veneticii care ne pângăresc orașul! Vin la noi, îi primim cu omenie, iar ei se poartă de-a-mboulea. Nu le ajunge câte blăstămății fac pe-acolo unde i-au plodit mumele lor – mai bine i-ar fi înecat la naștere ca pe niște pisoi, ca să nu mai facă umbră

pământului degeaba. Ce-ai avut cu băietanii ăștia – mânca-i-ar baba de ochioși – de te-ai luat de ei? Ai venit la noi ca să ne furi? Ai venit ca să ne strici obiceiurile? Dom' șef, bagă-l la zdup. Ăsta e din ăia care ne face de greață pe cenene!

Instantaneu îmi activez din banca de date imagini despre noi de pe CNN și Euronews – căruțe cu balaoacheși defilând țanțoși prin centru' orașelor, aurolaci la răspântii de drumuri rânjindu-și fasolele în pungi de plastic, luceferi ai huilei aplicând cu măiestrie lovituri de ciomege pe omoplații unor studenți cu podoaba capilară bogată. Oricât manevrez telecomanda nu izbutesc să mă descopăr printre ei.

Baba exit din cadru' cu multă prestanță. Grangurele din poliție descoperă ceva în neregulă la manichiura sa, își scoate pila de unghii și pornește să robotească harnic.

– Mda... Așa stau lucrurile... De data asta sunt milos: scapi cu amendă. Poți să fii agentul lui pește – legea e lege. Nimeni nu e mai presus de ea. Achiți pe loc sau dublez suma și ieși la interval cu ea mai târziu?

Îl studiez ca pe o minune care n-a intrat încă în circuitu' turistic internațional.

– Cu cine ținеți?

Ghidonează greșit pila de unghii care îi pătrunde în carnea unui deget. Își pierde buna dispoziție. Dacă s-ar afla acum în competiție cu el, personaju' de la *Pagini aurii* ar pierde categoric.

– Cu cine țin? Ți-am spus: cu legea. De-aia sunt ceea ce sunt: ca să veghez ca legea să fie respectată. Ai venit pe capul nostru ca să faci nu știu ce anchetă – parcă nu ne-am descurca singuri. Treaba ta! Dar să nu-mi încalci mie legea că intri în reparații capitale. S-a-nțeles?

Nici eu nu sunt venit cu pluta.

– După cum am avut onoarea să vă informez, sunteți obligat să-mi dați tot concursu'. Așa că vă rog să faceți bine să nu-mi mai puneți bețe în roate.

Degeaba fac lobby pentru imunitatea mea.

– La zdup!, se agită cel ras pe cap. Amenda – prea puțin.

– Lasă de data asta, glăsuie rugător șeful poliției vrând să pună batista pe țambal.

– Greșești – treaba ta – nu-i bine.

Cine e gunoiu' ăsta care-l tutuiește pe cel mai mare șțab din poliția locală? Foarte interesant!

– Ei, ce faci? Plătești loco?

– Nu pupați voi bani de la mine.

– Semnează atunci procesu' ăsta verbal, sâsâie Slabu'.

– Azi nu dau autografe. Iar cu procesu' ăla verbal poți să te ștergi undeva. Deși cred că folosești o hârtie mai aspră – ai fundu' bătucit de șuturile șefilor.

Omu' cu manichiura perfectă își bagă iute pila de unghii într-o teacă de piele și se schimonosește la față. Efectu' lichidului din biberon s-a dus. Scama de mustață îi saltă caraghios, de parcă și-ar cere autonomia.

– Marș din ochii mei până nu șterg trotuarul cu tine! Poate să te trimită și mama comisiilor – eu sunt legea aici și nu-mi suflă nimeni în ciorbă.

Caraliii se urcă toți în mașină – un Ford alb – pun o sirenă dogită în funcțiune și o pornesc în trombă. Cei cinci derbedei stau o clipă pe gânduri dacă să mă ia la cotonogeală sau nu, se chitesc că pe ziua de azi mi-am primit lecția și se cărăbănesc și ei.

După ce ringu' se eliberează, oamenii încep din nou să apară – unii dintre ei îmi aruncă priviri compătimitoare. Ca să mă exprim în limbaju' eliptic asimilat de curând – prea târziu – inutil – sfârșit partida.

Furios pe ei, o pun de-un discurs fără să mă adresez cuiva anume.

– Atâta vreme cât o să vă lăsați călcați în picioare, vă meritați soarta. Atâta vreme cât vă e frică, n-o să mai ieșiți la lumină. Atâta vreme cât o să faceți parte din lumea celor care nu cuvântă, o să vă călărească orice neisprăvit cu gură mare. Încep să înțeleg cum stau pe-aici lucrurile: sunteți ținuți sub teroare și sub teroare o să rămâneți dacă

n-o să aveți curaju' să dați piept cu dușmanu'. Puterea lui se bizuie pe spaima voastră.

Pe măsură ce vorbesc, sunt tot mai revoltat din pricina unor oameni care degeaba or fi ei cumsecade la ei acasă, dacă n-au curaj nici cât o furnică pornită voinicește la traversatul unei străzi. Probabil că mi-am ieșit rău din pepeni și m-am ambalat foarte tare – am rămas din nou singur ca după bombardament.

– Cui vorbești așa de aprins?

S-a făcut nevăzut șefu' poliției – a intrat în scenă ciolănosu' profesor de istorie Stratulat. Poartă resemnat servieta burdușită – mă mir că brațele nu i s-au lungit ca ale lui Paganini cărând o asemenea greutate. Pare mai destins la chip decât ultima oară când l-am văzut la întâlnirea organizată de Partidul Românilor Adevărați.

– M-adresam boborului, îi răspund eu cu năduf.

– Audiența e însă zero.

– Înseamnă că boboru' suveran n-are nevoie să-i pună cineva o oglindă în față. Nu-i convine imaginea pe care ar vedea-o. Îi place mai mult să fie lingușit de senatoru' Miu Trocan Drovelidu. În descrierile lui pare boboru' cel mai grozav care se există pe planetă.

– E o exagerare, nu toată lumea crede așa. Dar nu vreți să stăm la o parolă, la mine la școală? E liniște – doar e vacanță.

Școala se află la doi pași. În curte, câțiva băieți joacă baschet la un panou cu scânduri lipsă. Înăuntru e într-adevăr liniște și zidurile groase, de cetate, țin răcoare. Pe pereții clasei unde intru cu Stratulat sunt atârnate hărți care dovedesc că Europa și-a mutat de multe ori granițele; care-a fost mai iute de mână a rașchetat pământ de pe la vecini. Printre cei care au pierdut zdravăn e și boboru' atât de încântat de el însuși.

Profu' bagă în priză un filtru de cafea hârbuit, pune apă, macină la o râșniță, care a prins și primul război mondial, un pumn de boabe de un negru strălucitor, deșartă în sita aparatului pulberea frumos mirositoare, îi

dă drumul de la un buton roșu, îl apasă din nou peste câteva minute. Toarnă lichidu' fierbinte în niște cești delicate din care au băut mai multe generații. Mișcările lui n-au nimic repezit – parcă ar oficia un ritual accesibil numai unor inițiați.

– Zahăr după voie! Eu nu folosesc.

Arunc în ceașcă o linguriță de zahăr și mestec agale. Apoi sorb – e ultra!

– Ei?, zice profesorul.

– Ei?, zic și eu.

– Înțeleg că ai prins criminalu'.

– L-am prins pe ucigașu' primei victime.

– Cum așa? Ziarele scriu că misterul din Colga a fost rezolvat grație priceperii și zelului de care au dat dovadă polițiștii din oraș.

Îmi întinde jurnalele de azi pe care n-am avut răgaz să le cumpăr. Le parcurg titlurile de pe pagina întâi și pe fața mea se lățește o mirare fără spațiu pe nici una dintre hărțile din dotarea școlii. Și *Colga democrată* și *Colga independentă* relatează cu lux de amănunte episodu' prinderii lui Stanciu care a recunoscut a fi autoru' celor șapte crime. Sunt și poze cu mai-marele poliției și declarații emfatice ale lui. De mine nu se pomenește nici un cuvințel – da' nu asta mă deranjează.

– Totu' e o minciună! O făcătură!

– Minciună? Uită-te la pagina 2 – e o declarație semnată de Stanciu care recunoaște că el e ucigașul.

Sar de pe scaun – în ultima clipă reușesc să nu-mi pun cafeaua pe pantaloni.

– L-au torturat ca să obțină declarația asta!

– L-au torturat? La noi e interzisă tortura.

– Interzisă pe dracu'!, izbucnesc eu.

– Din punctul lor de vedere, cazul e-nchis.

M-apropii de fereastră – un puști a înscris un coș de trei puncte și face tumbe de fericire. Se și vede în NBA.

M-așez din nou pe scaun; un arc rupt, pe care nu l-am simțit de la început, mă proiectează iarăși în mijlocu' încăperii.

– Cazu' nu-i deloc închis! S-ar comite o nedreptate. Adevăratu' asasin se zbenguie liber. E o mașină de ucis!

Acum înțeleg de ce șefu' poliției socotea c-ar fi bine să-mi strâng calabalâcu' și să-mi iau tălpășița, ca și cum mandatu' mi-a expirat înainte de termenu' limită. Însă nu-s câștigat la masa verde.

Profu' îmi face semn să m-așez pe un alt scaun.

– Nu-ți mai face sânge rău de pomană! N-ai cum să te pui cu ei.

– Care „ei"?

Gazda mea e cuprinsă de stânjeneală – parcă i-ar fi adresat vreun elev o întrebare capcană.

– Cei care conduc orașul – unii din umbră, alții pe față.

– Și care ar fi aceia?

– Pe câțiva ți-i pot spune – pe alții nu-i știu nici eu. Plimbă-te într-o zi prin oraș și ai să te dumirești singur. N-ai să dai numai de magherniță și dărăpănături. Din loc în loc, ferite de ochii lumii, se înalță vile luxoase. Întreabă ale cui sunt și ai să-ți dai seama cine conduce orașul.

Sunt născut în zodia Berbecului – insist cu încăpățânare.

– Ale cui sunt?

– Ei, ale șefului poliției, ale directorului băncii, ale directorului de la spital, ale liderului sindical de la Fabrica de țigări. Șeful Partidului Românilor Adevărați are și el o casă aici. Casă zic? Un palat!

– De unde are un lider sindical bani ca să-și ridice o vilă?

– Întreabă-mă să te-ntreb. Toți sunt mână în mână. Și-au împărțit ciolanul și fiecare și-l roade cu discreție. Uneori m-apucă râsul de scandalurile din Capitală. În provincie sunt mulți cu averi uriașe despre care nu se suflă o vorbă. Stau pitiți, nu ies în față și nu-i ia nimeni la întrebări.

– Și lumea cum suportă?

– Unii nu știu, pe alții nu-i interesează. Crimele care s-au comis în oraș i-au ajutat pe cei din fruntea bucatelor să țină lumea și mai mult sub ascultare. Vedeți ce pățiți dacă n-aveți încredere în noi? Noi însă suntem buni și v-am scos încă o dată din găleată. Dar prezența ta îi face să turbeze. Le strici jocurile, te bagi unde nu-ți fierbe oala și vor să te vadă plecat cât mai degrabă.

– Plec când voi primi ordin de la cei care m-au trimis aici.

– Cine știe? Poate chiar o să primești un astfel de ordin.

– Nu mi-am îndeplinit misiunea.

– Cui ce-i pasă? Mai-marii din Colga au multe relații și la București. Pe unul dintre ei l-ai văzut – senatorul Miu. E de-ajuns să se burzuluiască la cine trebuie și o să fii rechemat de urgență.

– Asta n-o mai cred. M-apuc de karaoke dacă se întâmplă așa ceva.

– Fii atent să nu te cotonogească prea rău înainte de-a pleca.

– Asta cam așa e. De când am venit aici am avut parte de niște încăierări care ar putea figura glorios în palmaresu' oricui. Iar bătălia cu flăcăii motorizați mi-a dat de gândit. Cineva dorește să mă jupoaie de viu. Cine însă?

– Dacă stai și te gândești că tipul cu cercel la arcada ochiului e fiul liderului sindical de la Fabrica de țigări, cam pricepi cum stau lucrurile.

Parcă trece pe lângă mine proiectilu' dintr-un lansator de grenade.

– Fiu' liderului sindical? De-aia se purta cu mănuși șefu' poliției?

– Cum? N-ai știut?

– Nu m-au dotat cu pedigree-u' tuturor liderilor sindicali!

– Ai avut, la urma urmei, noroc. Vezi, e greu să ne înțelegi. Aici trăiește o lume săracă. E încă multă beznă în

capetele oamenilor. Pe unii dintre ei îi duci foarte ușor de nas. Așa e bizonul nostru – o muhaia. În loc de informații circulă zvonuri. Se mai crede în legende – dovadă că ideea cu Necuratul din Colga a prins și sunt mulți care se jură că l-au văzut.

– Azvârlind flăcări și mirosind a pucioasă? Haida-de! La bursa mea, un basm ca ăsta n-are cotație prea bună.

– Nu râde, c-așa e. Unii profită din plin și se îmbuibă pe spinarea celorlalți.

Lumina asfințitului colorează în auriu hărțile, încă se mai simte aroma de cafea adevărată, prafu', pe care în vacanță n-are cine să-l șteargă, se răsfață în voie pe cărți, globuri pământești, pe catedră, pe bănci.

– Sincer să fiu, ar trebui să-ți faci bagajele și să pleci. Sunt prea tari pentru dinții tăi.

– Mă dau în vânt după chestii crocante.

N-apuc să rostesc aste vorbe și unul din geamurile de la fereastra laboratorului de istorie se face țăndări. Pe catedră aterizează un cogeamitea pietroi care se rostogolește de câteva ori și cade la picioarele mele. Intifada de la primărie s-a mutat aici? Profu' se repede la fereastră să se zgâiască în curte, iar eu, observând că bolovanu' are atașat de el o bucată de hârtie, îl culeg cu grijă de pe jos – poate e un mesaj din cosmos.

Stratulat revine în mijlocul încăperii.

– Nu-i nimeni în curte. Probabil niște repetenți se răzbună pentru notele proaste.

– Repetenți? N-am nici o legătură cu tagma asta.

Pe bucata de hârtie care era legată cu o sfoară de cataroi se poate citi doar atât: „Robert Gal, ți-ai semnat sentința." Epistola amicală e scrisă tot cu litere decupate dintr-un ziar.

Profu' citește și el bilețelu' și se posomorăște la față – oasele amenință să-i iasă prin pometii obrajilor.

– Vezi că-i timpul s-o ștergi cât mai ești întreg?

– Dimpotrivă, asta mă înfurie și mai rău. De felu' meu sunt blajin. Văd însă roșu dacă mă ia cineva peste picior. Mai am o întrebare: primaru' ce hram poartă?

Oftează cu părere de rău.

– E bun la suflet, inimos și – lucru mare! – cinstit; dar e slab. Nu știe să se impună. De-aceea au și lăsat să fie ales – ca șnapanii să-și vadă nestingheriți de interesele lor și să nu-i întrebe nimeni de sănătate. S-a-nconjurat și de indivizi de belea. De-o vreme a-nceput să se trezească; prea târziu – a scăpat hățurile din mână, nu mai are autoritate. Stă în primărie ca un huhurez și nu știe pe care cale s-apuce. Ce poți să ceri de la un eminent profesor de astronomie? Vede în Lună și nu pricepe ce se petrece la doi pași de el.

Rămâne fiecare cu gândurile lui. Tot eu rup tăcerea care s-a lăsat grea ca o lespede în încăperea unde e din ce în ce mai puțină lumină.

– Și cu tabăra din pădure ce e?

– Am auzit și eu de ea; unii se jură că există, alții afirmă sus și tare că e o născocire, că au căutat-o ziua în amiaza mare și n-au dat de ea. Iată încă un exemplu despre starea lucrurilor din Colga – o încâlceală de evenimente reale cu altele imaginare. Se șoptește pe colțuri de trafic de arme, de negoț subteran cu țigări, de vânzări de copii în străinătate. Însă nimeni n-aduce o dovadă și totul plutește în ceață.

– Mulțumesc pentru cafea. Și pentru informații.

– Ai grijă de tine. Mai ești de trebuință.

Cobor în curtea școlii – oare cum au știut unde sunt, la ce etaj, în ce încăpere? Răspunsu' nu e prea complicat – m-au văzut la fereastră. Ies în stradă, fac câțiva pași pe trotuar și dau nas în nas cu ceata de aurolaci. Ăștia să fi azvârlit cu piatra? Alung rapid bănuiala – cu siguranță nu știu nici să scrie, nici să citească.

Capitolul 9

Într-un paradis artificial

Cum mă ginesc, aurolacii se strâng hulpavi în jurul meu, ca porumbeii într-o piață unde pedestrași cu nostalgii de agricultori le aruncă boabe de grâu pe pavaj. Nici unuia nu-i lipsește din harnașament punga de plastic în care își afundă trompele, la intervale de timp, ca să-și ia rația de nutreț. De foame, unii își fortifică maxilarele mestecând ciunga. Au o orientare aproximativă în spațiu, vocabularu' le poate încăpea cu ușurință pe dosu' unei cărți de vizită și se strofoacă rău când recurg la al doilea sistem de semnalizare. Cei mai mari au 14-15 ani, cei mai mici 6-7 ani; e posibil să mă-nșel – furajarea în regim de austeritate s-ar putea să-i rețină de la o dezvoltare mai amplă. Da' arată în plină formă – niște țânci crescuți în puf n-au aplombu' lor, cu toată speranța de viață mai roză pe care le-o prevestesc statisticile. Se bunghesc la mine, ghicindu-mi disponibilitatea pentru un dialog fructuos și mă asediază fără scăpare. O injecție într-o proteză de lemn ar da mai multe rezultate. La urma urmei, n-ar strica să stau cu ei la taclale.

– Șefu', dă-mi și mie de-o pâine..., psalmodiază cei mari.

– Nene, să-ți fie parbrizul mereu luminat, dă și mie de-un covrig..., scâncesc ciracii lor mai mici.

Cu toată politica severă pe care mi-am impus-o, umblu la tezaur și împart galant mai multe bancnote; le cercetează de parcă s-ar teme că semnătura Guvernatorului Băncii Naționale e falsă. Cu siguranță, nu vor fi convertite nici în pâine, nici în covrigi. Dărnicia mea îi face

circumspecți – de obicei lumea îi ia la trei păzește. Ce-i cu investitoru' ăsta străin? Ce vrea această mare legumă de-aruncă bișțari neimpozabili? Să nu fie la mijloc o mânărie. Nimic nu-i moca în ziua de azi.

Nu-i las să se volatilizeze cu una, cu două – orice sumușoară ejectată din buzunar e musai s-aducă profit într-o economie de piață. Nu sunt o fundație care să dea pe daiboj. Pun iute la punct o strategie de comunicare.

– Ei, care e cioaca?

Cel care le e purtător de cuvânt parcă înghite un băț – chipu' său gălbejit îmi aduce aminte de un mulaj de ghips înfățișând unor învățăcei la medicină oasele feței.

– Ce te-nteresează?

Îmi vine să-l trag de ciufu' lui insolent. E frumușel, cu ochi isteți și ager la bilă. Frecat cu o piatră ponce și vârât în niște țoale mai pricopsite ar crea probleme premianților dintr-o școală parohială, dacă ar fi ținut departe de chimicalele din laboratoare și i s-ar interzice accesu' la pungi de plastic.

– Ciocu' mic! Îmi dai și mie să trag dintr-o pungă de-a voastră?

Îi las cu pliscurile căscate. Tot cel cu ciufu' obraznic își revine primul din corzi. Simțind rost de mălai, iese pe covertă cu o propunere care mi se pare corectă.

– 10 rupii minutul! Asta-i taxa.

Cer de la trezorerie hârtia solicitată și i-o pun în palmă – pictoru' de pe bancnotă își cască ochii de mirare de târgu' pe care îl fac, fără asistență juridică. Iau pungociu', îmi introduc fosele nazale în el și pompez în plămâni gazu' toxic de luptă. În prima fază – canci! – nici o impresie. Însă deodată îmi pare că numărul aurolacilor din jurul meu se dublează, ca și cum ar fi sub lumina unui stroboscop. O sută de votcă ar fi fost mai blândă. Simt nevoia urgentă să mă sprijin de-un gard și mă pune dracu' să mai pompez o dată. Picioarele îmi devin de plastilină și numai cu o încordare supremă a voinței izbutesc să nu mă-ntind lat.

Întind înapoi punga, ca să scap de tentație.

– Nu-i fain?

Cine-a vorbit? Și cu cine? Îmi iau un scurt concediu fără plată ca să-mi golesc plămânii de ozonu' îmbogățit cu o emanație necunoscută mie până acum.

De-abia după ce constat că Pământul și-a revenit la aceeași viteză de rotație pe care o știu de la naștere, strecor printre dinții încă încleștați:

– Fain!

Remarca stârnește un val de solicitări.

– Nene, ia și de la mine, încep să se agite copiii străzii. La mine-i mai bun.

Chiar și fără să mă uit în portofel realizez ce grimasă a făcut pictoru' pozat pe bancnotele rămase. Hemoragia lor trebuie stopată cu strășnicie.

– A se slăbi. Vistieria lui mândel e goală.

Și zău dacă n-am dreptate – în curând ori bat monedă proprie – iar ca persoană fizică nu e posibil, ori trebuie să umblu cu miloaga pe la sponsori.

Mofluzi, vor din nou să apese pe escape – la orizont a apărut o altă pradă, un reprezentant al vârstei a treia care traversează strada la timp, cu o mișcare rectilinie și accelerată pe care n-a mai cunoscut-o demult – m-o fi văzut cum amușin nesățios din pungă? Ca să le torn plumb în picioare, le pun o întrebare directă:

– Ia măcăniți, de ce-a tras la depou Gușă?

Gușă e a doua victimă pe care și-a adjudecat-o în palmares Necuratu' din Colga. Un aurolac în vârstă de 14 ani.

Lideru' grupării e iarăși bănuitor. I-am aflat și porecla – Șogunu.

– Care-i clenciu'? A mierlit-o și gata.

– Și nu vă pasă de el? Mâine e poate rându' vostru să dați în primire.

– Atâta pagubă! Scapă primăria de noi. Nu ne mai construiesc adăpostu' pentru iarnă.

– A fost, totuși, unu' de-al vostru. Nu-i păcat că s-a dus?

– A rămas mai mult tain pentru ăilalți.

Nu mă dau bătut, deși încă îmi mai vâjâie papanașu'.

– Înainte de-a fi făcut strecurătoare de supă n-a ciripit nimic?

Unu' mai înfipt și care, poate în curând îi va lua locu' bossului din actuala legislație, își dă drumu' la meliță. Când mai prinde el o asemenea pleașcă să se dea rotund?

– Am jurat cu toții să mergem pe burtă și să tăcem chitic.

– Mucles!, se stropșește șefu' încă legitim.

Pretendentu' la tron nu-l bagă în seamă.

– Umbla cu vrăjeala că în pădure sunt soldați. Am dat o raită pe acolo – canci soldați, doar un gard de sârmă ghimpată. A luat o doză prea mare și l-a luat de cap rău de tot.

– Și atunci cine i-a dat cep? Tata-mare?

– Vreun vârcolac – la ăia le place sânge de plod, își dă cu presupusu' șefu', ca să mai recupereze din prestigiu' pierdut.

E țâfnos și vrea să se dea grande.

– Ba nu! Necuratul l-a făcut – i-a călcat zona. Și chiar nu mai tragi din pungă? La mine-i mai ieftin – doar cinci zloți minutul.

La figuri impuse nu mai fac față. E timpu' să-mi iau tălpășița – bine-mi șade, la anii mei, să-ncep s-o dau pe droguri? De halucinogene îmi arde mie, de „luat linii", de prizat prafuri albe? Deși, poate ar fi o soluție – uiți de toate când ești narcoman. „În orice paradis artificial" – spunea profu' meu de botanică – „e rost de o șustă!" Totu' e să ai legată o cordeluță de picior – să te poată cineva ține în lesă, ca să n-o iei de tot razna și să fii șuntat pe vecie.

Apărut ca din pământ, Casanova se ține după mine până la hotel. Are aceeași înfățișare de macho de mahala. Nici măcar nu se preface că se plimbă uitându-se la vitrine. Ce mai tura-vura, e un filaj la vedere ca la carte.

Capitolul 10

Răpirea

Așezat în pat, urmăresc pe Discovery o emisiune despre strămoșii noștri. Un antropolog și un criminalist se străduiesc să demonstreze că un ins descoperit într-un ținut mlăștinos din Anglia s-a înălțat la cer după ce a fost rănit de o săgeată și s-a refugiat în niște smârcuri unde dușmanii n-au mai dat de el. Sărmanu' s-a înecat și trupu' perfect conservat s-a păstrat posterității ca să ofere prileju' unor inși să facă o disertație savantă și să mai câștige și ei niște bișțari.

O clipă mi-l închipui pe tânăru' hăituit în urmă cu vreo trei mii de ani. Cine ce-a avut cu el? I-or fi atacat coliba? O fi râvnit la femeia altuia? Nici antropologu', nici criminalistu' nu par interesați de cauza disputei. În orice caz, groaznică moarte!

Am mare noroc că nu trebuie să anchetez o astfel de crimă. Sau poate, cine știe, o fi mai ușor să afli cum a fost omorât un ins în urmă cu trei milenii decât să dai de capăt unor crime petrecute în zilele noastre. Oftez, îmi aprind o țigară și dau pe un alt post. Alt atac terorist. Schimb și canalu' ăsta. Nimeresc peste o crainică pradă unei emoții intense.

„Întrerupem aici emisiunea noastră de divertisment pentru a vă anunța o știre de ultimă oră: senatorul Miu Trocan Drovelidu a dispărut. El era așteptat să ia astăzi cuvântul în Senat pentru a vorbi despre ravagiile pe care le-ar provoca intrarea noastră în UE. Ieri, senatorul a participat la un miting în orașul Colga. După întâlnirea cu simpatizanții săi, cunoscutul om politic a participat la un

banchet dat în onoarea sa, apoi s-a îndreptat spre București. Din acel moment n-a mai fost văzut. Surse care doresc să-și păstreze anonimatul ne-au dezvăluit că nu este exclus ca senatorul să fi fost răpit. Este avansată și ipoteza asasinării lui. În măsura în care vom avea noi informații, o să vă ținem la curent cu evoluția lucrurilor. Urmează o pauză publicitară."

Țigara din care am uitat să trag era cât pe-aci să-mi ardă degetele. O sting într-un hârb de scrumieră. Ce mai e și aiureala asta? Miu Trocan Drovelidu răpit? Ar fi culmea!

Nu-mi mai pierd vremea uitându-mă la reclama unei paste de dinți care îți ia și smalțu', atât de eficientă e, și butonez la întâmplare telecomanda. Dau peste postu' local de televiziune. Ecranu' e ocupat de lideru' de sindicat de la fabrica de împachetat fum. Roșu la față, tună și fulgeră.

„...De neconceput! Un om politic de talie internațională ca Miu Trocan Drovelidu să fie răpit ziua în amiaza mare! E încă o dovadă a incompetenței de care dau dovadă cei care ne conduc țara! E încă o dovadă a disoluției autorității statului! Răpirea – la asasinarea senatorului nici nu vreau să mă gândesc! – a fost pusă la cale de nemernicii care nu vor să se instaureze ordinea și dreptatea în această țară și vor să-și continue jaful din averea publică, vor să se îmbogățească în timp ce noi, oamenii sărmani, să asistăm neputincioși cum ajungem la sapă de lemn. Dar nu vom fi înfrânți! Lupta senatorului Miu va continua!"

Și bla-bla-bla și bla-bla-bla... Închid televizoru' și-mi aprind o altă țigară. Curioasă chestie! Ce se ascunde în spatele acestei răpiri? Să fie vreun vânător de recompense? Să fie vreo încercare a mai-marilor zilei de a-l ține pitit pe Miu până trec alegerile? Creșterea lui în sondaje să-i fi speriat? Li s-o fi făcut teamă de el și au dorit să-l scoată din circuit.

Însă de ce să-l răpească? Dacă au procedat așa, s-au feștelit grav în ochii electoratului și ai străinătății. Ceva nu e în regulă.

Da' de ce să-mi bat capu' cu zăltatu' ăsta? Eu am venit în Colga pentru o altă anchetă. Mai trag un fum din țigară, o sting și o iau din loc.

La recepție, pămpălău' vânător de muște șomează. Nici o muscă nu mai îndrăznește să se aventureze în spațiu' unde el veghează vigilent cu un plici în mână. E bosumflat din pricina asta. Dacă n-o să uit, o să prind câteva muște și o să i le aduc vii ca să-i bucur orele de serviciu.

Pe străzi e animație. Grupuri de inși stau pe trotuare și discută cu aprindere. Nu mi-e greu să ghicesc că subiectu' dezbaterii e dispariția lui Miu. E un subiect gras.

Casanova e în urma mea. E omu' poliției? Sau e un blajin cu niște gusturi pe care eu nu le am în zestrea genetică?

De casa măruntului funcționar de la bancă dau cu mare greutate, după ce întreb în dreapta și în stânga. E o construcție năpădită de verdeață și cu o curte în care abia poți să întorci un cărucior de copii. După ce bat de mai multe ori în portița pe care o descopăr cu greu în gardu' invadat de zorele, în prag își face apariția o femeie mărunțică îmbrăcată în negru.

– Ce doriți? Cine sunteți?

Iată în sfârșit pe cineva care nu știe cu cine are de-a face.

– Sărut mâinile! Numele meu e Robert Gal. Vin de la București. În legătură cu crimele din Colga...

Are o scurtă ezitare, apoi vine și-mi deschide poarta.

E o femeie al cărei chip mă impresionează dintr-odată. Ochi mari și triști, o frunte boltită, păru' încărunțit strâns într-un coc, un glas mângâietor.

– Ce doriți?

Brusc, nu-mi mai arde de bancuri. Mă simt ca în copilărie când învățătoarea mă prindea cu lecția

neînvățată și, în loc să strige la mine, mă trimitea la loc având întipărită pe chip o amărăciune care mă făcea să mă simt ultima creatură de pe pământ.

– Aș dori să vă pun câteva întrebări legate de moartea domnului Dan Velicu. Ați fost soția dânsului, presupun.

Nu se clintește din dreptul porții.

– Dan mi-a fost și îmi va rămâne soț. Iar tot ce-am avut de spus am spus.

Nu se răstește la mine. Nu pare însă dispusă să lege un dialog mai îndelungat.

– Nu vă supărați... Eu fac o anchetă independentă... Aș vrea să stăm totuși puțin de vorbă... Vă rog!

Ceva din glasu' meu o face să mă cântărească din ochi cu mai multă atenție și să se lase înduplecată.

– Poftiți, vă rog!

Casa e construită ca pentru pitici. Chiar dacă nu ating tavanu', țin capu' plecat din teama de a nu mă trezi cu un cucui în scăfârlie. Camera de zi în care sunt invitat să intru are mobilă ieftină. Totu' e bibilit și nu se zărește nici un fir de praf.

M-așez cu fereală într-un fotoliu în care abia încap.

– Vă servesc cu ceva?

– Nu vă deranjați!

Îmi aduce totuși un pahar cu apă minerală rece pe care îl dau pe gât dintr-o suflare.

– Mai doriți unul?

Îi fac semn cu mâna că nu. Pentru prima oară de când sunt în Colga mă simt stânjenit. Femeia asta cu glas blând și cu ochi triști m-a redus la tăcere. Pur și simplu nu știu cu ce să încep.

Arunc o privire în jur. Pe o vitrină în care sunt adăpostite pahare zăresc fotografia domnului Dan Velicu. Un domn distins, cu o frunte înaltă, îmbrăcat într-un costum impecabil călcat.

Doamna Velicu îmi simte stinghereala de care am fost cuprins și încearcă să-mi vină în ajutor.

– După cum v-am spus, am povestit totul polițiștilor locali. Într-o seară – să fi fost ora zece – Dan a primit un telefon de la bancă. A plecat în grabă, spunându-mi că se întoarce repede. De-atunci nu l-am mai văzut în viață.

O alta ar izbucni în lacrimi, și-ar smulge părul din cap, și-ar blestema soarta care a lăsat-o văduvă la șaizeci de ani. Ea însă n-are de gând să-mi ofere un spectacol pe care l-ar socoti sub demnitatea ei. Profu' meu de astronomie, în momentele sale de adâncă meditație, declara ținând un craniu în mâini că „mințile mari suferă în tăcere".

E timpu' să-mi vin în fire și să mă apuc de treabă.

– Avea dușmani?

Mai are puțin și se pornește pe râs.

– Dan să aibă dușmani? Pe cine? De ce?

– Poate că refuzase cuiva un credit...

– Nu se ocupa cu așa ceva. N-avea nici o putere în bancă.

E o umbră de amărăciune în glasu' ei sau e doar o părere?

– Era un om de o corectitudine exemplară. N-avea nimeni ce să-i reproșeze. Își făcea treaba și venea acasă. Aici eram numai noi și ne bucuram unul de altul. Nu primeam vizite, nu ne duceam pe la alții. O singură dată m-a întrebat dacă doresc să fie avansat, să avem mai mulți bani. Pentru asta ar fi trebuit să dea din coate, să închidă ochii la mișmașuri, să intre în cârdășie cu indivizi pe care îi disprețuia.

– Ce i-ați răspuns?

– Nu i-am răspuns nimic – a înțeles totul din privirea mea. N-am mai discutat despre asta niciodată. Nu aștepta decât să iasă mai repede la pensie. Spunea că după aia nu mai pleacă din curte nici până la pâine.

– Presupun că nu intrase în vreo încurcătură...

Glasul ei răsună dintr-odată sever.

– Dan era un om cinstit. N-aș fi stat o clipă lângă el dacă l-aș fi simțit că umblă cu potlogării.

Mai bine îmi muşcam limba decât să fi deschis gura. Mă vede încurcat şi revine la tonul blând de la început.

– E totuşi ceva ce n-am reuşit să înţeleg...

Tresar.

– Ce anume?

Stă o clipă în cumpănă, apoi se hotărăşte să vorbească.

– Cu vreo săptămână înainte de a fi omorât, a început să vină de la bancă îngândurat şi parcă neliniştit. Mânca în grabă şi se ducea glonţ în bibliotecă unde lucra la calculator până noaptea târziu.

– La ce anume?

– Nu ştiu. Zicea că are de predat urgent o lucrare. Altceva nu-mi spunea. Era complet schimbat.

– A predat lucrarea?

– N-a mai apucat.

– Înseamnă că e în calculator?

Dă din umeri a neputinţă.

– Tot ce se poate. Nu mă pricep la calculatoare. Nu ştiu nici să-l deschid. Pentru mine mouse înseamnă şoarece.

Sunt cuprins dintr-odată de o febrilitate ciudată.

– Îmi permiteţi să arunc o privire?

Doamna Velicu e din ce în ce mai intrigată.

– Mi-aţi câştigat încrederea. Nu ştiu dacă mă înşel, dar vă dau voie. Cine ştie? Poate că v-ajută să faceţi lumină în cazul soţului meu.

Mă conduce într-o încăpere alăturată, mult mai mică decât cea în care am stat până acum, şi cu pereţii tapetaţi cu cărţi. Multe volume sunt de specialitate, şi mai multe de literatură, istorie, filosofie. Pe un birou mic se află un calculator.

– Luaţi loc, vă rog!

M-aşez cu grijă pe scaunu' destinat să suporte poveri mai uşoare şi deschid calculatoru'. Nu-mi trebuie multă vreme ca să înţeleg că iarăşi am ajuns într-un punct mort.

Doamna Velicu se uită la mine întrebătoare.

– E ceva?

– Nimic. Absolut nimic. Cineva a șters toate fișierele. Poate chiar soțul dumneavoastră.

– Imposibil! De ce să le fi șters?

– Atunci altcineva. Cine-a mai umblat la calculator?

– Nimeni. Absolut nimeni.

Are o șovăială în glas.

– De fapt, ultimul care a umblat la calculator a fost șeful poliției. El și-a dat seama că Dan îl lăsase deschis în seara aceea când l-au chemat urgent la bancă. Mi-a cerut permisiunea să-l închidă.

– Era singur când l-a închis?

– Parcă mai știu? Eram înnebunită de durere. Tocmai îmi aduseseră vestea morții lui Dan.

– Mai era însoțit de cineva?

– Mai erau vreo doi-trei polițiști. Nu-mi aduc bine aminte ziua aceea.

Nu insist. Mai arunc o privire la calculator și-mi dau seama că e conectat la internet.

– Soțul dumneavoastră purta corespondență prin poșta electronică?

Umbra unui surâs îi apare pe chip.

– Cu cine? V-am spus – trăiam într-o singurătate deplină. N-aveam prieteni și nici măcar nu le simțeam lipsa. Nu mi-a vorbit niciodată despre o astfel de corespondență. Îi plăcea însă navigatul pe net – parcă așa îi spune. Se interesa de noutățile editoriale din lume, de lucrări discografice și de prețurile unor tablouri pe care noi nu le-am fi putut achiziționa cu banii pe care îi aveam nici dacă am mai fi trăit câteva sute de ani. Duceam o existență modestă și eram conștienți de condiția noastră. Eram mulțumiți cu ceea ce ne fusese hărăzit.

Mai mult într-o doară mânuiesc mouse-u', clichez și deschid programu' de e-mail. Nici o misivă electronică primită. Caut și la „Ieșiri". Descopăr că a trimis un mail la o adresă care nu-mi spune nimic doar în primul moment: velicu@bankcolga.ro. Da' nu-i o mare filosofie să mă prind; e propria lui adresă de e-mail de la bancă.

Caut cu înfrigurare când a fost trimisă epistola; chiar în ziua în care domnu' Velicu a dispărut seara de acasă. Dacă doamna Velicu își aduce aminte cu exactitate, cu doar câteva minute înainte de plecare. De ce și-a trimis acel mesaj? Ce conținea el? Pentru că oricâte alte manevre fac cu mouse-u', nu descopăr textu' expediat. Cineva l-a șters – poate chiar expeditoru', cu siguranță chiar el, deoarece nu a mai rămas decât adresa la care a fost trimis. Poate că vroia să-l printeze sau să-l mai revadă și să adauge niște date. Sau poate că vroia să-l ascundă într-un loc unde nu l-ar fi căutat nimeni – sub nasu' tuturor.

– Ați găsit ceva?, întreabă cu speranță în glas doamna Velicu.

– Din păcate, nimic important.

Doamna Velicu mă privește de parcă nu m-ar crede, însă nu zice nimic.

Îmi iau rămas-bun de la ea și pe calea pe care o străbat până la mașină îmi închipui cum vor trece zilele și nopțile pentru această femeie care nu mai are nimic de așteptat de la viață. N-am timp să mă înduioșez și o pornesc în trombă. Pe străzi oamenii sunt și mai mulți și discuțiile pe care le poartă sunt și mai însuflețite. Casanova a dispărut, sau a apelat la o altă tactică și mă pândește mai cu fereală.

Îmi las mașina în centru și fac numai câțiva pași până la sediu' Băncii din Colga. E numai sticlă și aluminiu iar clădirile din jur par niște chichinețe în comparație cu ea. Spre surprinderea mea, directoru' Băncii mă primește imediat. Are aproape doi metri, e numai fibră și costumu' pe care îl poartă nu poate fi decât un Armani.

– Cu ce vă pot fi de folos?, mă întreabă el după ce mă las să cad într-un fotoliu confortabil. De altfel, totu' e destinat confortului în acest birou; proprietaru' lui are la îndemână tot soiu' de butonașe cu ajutoru' cărora își poate chema secretarele – are două –, poate să dea drumu' la un televizor cu ecranu' cât al unei săli de cinematograf

mai modeste, sau aeru' condiționat. Dar mai întâi luați o cafea? Poate merge și un whisky?

Îl refuz categoric. Cosmin Mocanu pare dezamăgit. Doar o clipă, pentru că redevine volubil, probabil ca atunci când prezintă un nou produs bancar.

– Domnule, ce nenorocire! Să-l răpească pe Drovelidu! Mare bărbat! Rar am avut în istorie astfel de bărbați! Nu-i așa?

Mormăi ceva din care nu se înțelege nimic. Mocanu nu pare să se lase descurajat de lipsa unui feed-back.

– Se apropie alegerile, asta e! Li s-a făcut frică de el. L-au răpit ca să nu mai poată candida. Doamne ferește să nu-l fi și omorât!

Mormăiala mea are de data asta efect.

– Deci cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră?

În sfârșit, pot să plasez și eu o vorbă.

– Anchetez crimele care s-au petrecut în acest oraș...

– Știu. Sunteți un agent special trimis de la centru.

– Printre cei uciși se află și un angajat pe care l-ați avut...

Mocanu pleacă ochii ca și cum ar fi gata să plângă.

– Un funcționar model, domnule! Exemplar! N-am întâlnit mulți ca el în toată viața. Ce-o fi căutat în pădure la miezul nopții? Cine l-o fi omorât?

– În ultimele zile de dinainte de a-și găsi sfârșitu' a avut un comportament ciudat?

Se uită la mine cu mai multă atenție decât la începutu' convorbirii.

– Ce vreți să spuneți?

– Era cumva îngrijorat de ceva, părea să-l muncească vreun gând...

Îmi zâmbește cu superioritate.

– Dan Velicu avea o poziție inferioară în ierarhia băncii. Nu-l vedeam prea des. Uneori nu-l întâlneam cu săptămânile. N-am cum să vă răspund la întrebare. Pur și simplu nu știu în ce ape se scălda înainte de a-și găsi tragicul sfârșit.

Încep să nu mă mai simt atât de confortabil în fotoliu. Dintr-un salt sunt în mijlocul încăperii.

Cosmin Mocanu se ridică și el.

– Aș putea să văd și eu birou' domnului Velicu?

– De ce nu?

Apasă pe un buton. În încăpere își face apariția una dintre secretare.

– Margareta! Arată-i domnului unde este biroul lui Dan Velicu. Răspunde-i la orice întrebare.

Apoi îmi zice:

– N-o să găsiți nimic. Nici polițiștii noștri n-au dat de ceva important.

E plin de amabilități – mă și mir că nu-mi strecoară vreun card gratuit.

Străbat câteva coridoare largi, așa cum se cuvine să aibă o instituție care prosperă. În cele din urmă, intrăm într-un birou mic în care nu se află nimeni.

– E pauza de prânz, îmi explică Margareta, pe care o plictisește până să și respire.

– La care calculator lucra domnu' Velicu?

Îmi arată cu un gest molatec calculatoru'. Îmi vine s-o lovesc cu un ciocănel peste genunchi ca să aflu de ce îi sunt așa de încete reacțiile. M-apucă și pe mine picoteala în preajma ei.

– Pot să-l deschid?

Face un alt semn cu mâna.

Calculatoru' nu pornește din prima. Trebuie mai întâi să-l pun în priză. De-abia pe urmă ecranu' i se luminează. Și aici însă toate fișierele cu informații sunt șterse.

– De ce s-au șters fișierele?

Margareta se mută de pe un picior pe altul.

– Domnul Velicu răspundea de lucrări pe care va trebui ca altcineva să le continue. Ce-a fost mai important s-a descărcat în alte calculatoare. Restul s-a șters.

Mi se-aprinde un led. Profit de faptul că fetișcana se află în spatele ecranului și deschid programul de e-mail. Un steguleț îmi arată că e un mesaj nepreluat. În timp ce

vorbesc despre căldura de afară, despre crimele din Colga și alte câte-n lună și-n stele, mut cu mouse-u' săgeata pe receive și îi fac loc mesajului în calculator.

E chiar mesaju' căutat și, deși nu e prea lung, n-am timp să-l citesc. Îi dau un forward la adresa mea.

Deletez totul pe neobservate, îi mulțumesc frumos Margaretei că mi-a ținut companie și ies în stradă unde oamenii discută cu aceeași aprindere despre dispariția lui Drovelidu. E timpu' să bag ceva la jgheab și mă opresc la o bombă dichisită unde se practică niște prețuri mai omenoase.

De-abia când ajung la hotel și-l văd pe recepționer îmi aduc aminte că i-am promis în gând să-i aduc niște mușe. Se pare că în curând o să trebuiască să-și vândă pliciu' fiindcă a devenit inutil. Urc la mine în cameră și îmi deschid laptop-u'. Mesaju' pe care mi l-am trimis e la locu' lui. Textu' e o informare din care reiese că un important fond al Uniunii Europene destinat amenajării unei gropi ecologice la marginea orașului a fost deturnat și a intrat, mai mult de jumătate, în conturile lui Pavel Livezeanu, cel mai bogat om din zonă, poreclit și „Baronu' roșu" nu numai din pricina coloraturii sale politice, ci și din cauza părului său.

Oare asta să-l fi costat viața pe domnu' Velicu?

Dau drumu' la televizor, dornic să mai aflu știri despre Miu. Poliția n-a dat de nici o urmă, așa că ipotezele se bat cap în cap. Caut pe mai multe canale – toate posturile transmit talk-show-uri care dezbat același subiect arzător. E o plictiseală de moarte. Nici măcar pe Discovery nu pot să mă refugiez – se transmite în reluare același documentar despre insu' răposat în mlaștină acu' trei mii de ani. Cel mai bine ar fi să trag pe dreapta pentru o recuperare pe cinste. Ca să am vise plăcute, Nebunu' îmi zice o cântare molcomă din trompeta lui.

Capitolul 11

Autism

Mai întâi, cred că sunt pe front, în tranșee, de unde ascult canonada tunurilor. Îmi trebuie o upgradare ca să-mi dau seama că e vorba de niște ciocănituri insistente în ușă. O deschid cu precauție. În prag e Tică. Stă la distanță ca să nu se mai întindă pe jos ca data trecută.

– Ce-i cu tine la ora asta?, îl iau eu din scurt.

Se benoclează la ceasul pe care îl poartă la mână.

– E aproape 12, se scuză el și se așază în fotoliu. Ce mai faci?

– Orice.

Îl las câteva clipe singur și mă duc la baie ca să lepăd bermudele pe care le port noaptea și să mă îmbrac în țoalele de oraș.

Când revin, îl văd scotocind prin frigider.

– Tot numai aer de Colga, oftează el.

– Da' ce credeai? N-am parale să aduc aer de la Paris. Unii îl cară în cutii de conserve.

Se așază din nou în fotoliu. Îl privesc neînțelegând ce vrea de la mine.

– Ai văzut sondajele?, mă întreabă el într-un târziu.

– Ce sondaje?

– În legătură cu Drovelidu.

– Ce-i cu ele?

– După ce-a fost răpit, electoratul a prins tare drag de el. Mai are puțin și ajunge în frunte.

– Și ce-mi pasă mie? Pe mine politica mă lasă rece.

– Știu eu dacă-i bine? Nu-ți poate fi indiferent dacă te conduce un zărghit ca Drovelidu. Dacă apare teafăr

câștigă fără doar și poate alegerile. Cine-or fi demenții care l-au răpit? I-au crescut extraordinar acțiunile.

– Nu s-a aflat nimic despre răpirea asta?

– Nimicuța! Parcă l-a înghițit pământul. Măcar dacă l-ar înghiți! Răspândacii orașului despre asta vorbesc.

– N-o fi fugit în străinătate?

– De ce să fugă? Era doar pe cai din ce în ce mai mari. Și chiar dacă e tocmai bun de dus la mititica, nu există nici o dovadă împotriva lui. În aparență e curat ca lacrima.

– Eu cred că mai curând e bun de dus la un ospiciu!

– Aș! Nu-i deloc sărit de pe fix. Joacă teatru. E un circar dat dracului. La prostime are succes garantat. Îl cred cu doxă. Îl ascultă ca pe Sfântul Duh, orice le-ar bălmăji.

– Te rog să nu jignești electoratu' în fața mea!

Figura i se alungește a mirare.

– Doar nu crezi prostia aia cu egalitatea oamenilor! M-am plictisit să-mi decidă soarta niște imbecili și analfabeți.

– Ce fel de ziarist democrat ești dacă susții astfel de chestii?

– Cred în egalitatea oamenilor în fața legii. Dar asta n-are de-a face cu înzestrarea lor de la natură sau de educația primită. Mulți habar n-au nici cu cine votează și de ce. E de-ajuns să le dai un mic și o bere și l-ar vota și pe Scaraoschi. Noroc că nu candidează.

Discuția amenință să se transforme într-o ceartă. O abat într-o altă direcție, arborând aeru' nevinovat al unui hacker prins asupra faptului.

– Ce e cu Baronu' roșu?

Se uită la mine ca un paleontolog care a dat printre oasele unui dinozaur de un oscior de pui de găină.

– Ce-i cu el?

– Ce hram poartă?

Se foiește aruncând o privire lungă frigiderului.

– E stăpânul județului. Nimic nu se mișcă fără aprobarea lui. Marele rechin. Dacă ar putea, ar fixa și canti-

fatea de aer care i se cuvine fiecăruia. Dar și fără asta puterea lui e inimaginabilă.

– E în topu' celor mai bogați oameni din țară.

Începe să râdă.

– Cei care l-au întocmit sunt niște guguștiuci. Habar n-au pe ce lume trăiesc. Livezeanu e cu mult mai înstărit. Numai viloiul pe care și l-a trântit valorează câteva milioane de dolari. Se zice că are zece dormitoare. La ce-i trebuie zece când el e singur cuc?

– N-are familie?

– A fost însurat, dar nevasta lui s-a sinucis. Nu-l suporta nici ea. Iar copiii îi sunt la Harvard. Așa e în ziua de azi: ca odraslele să aibă un statut respectabil, părinții trebuie să se murdărească.

O clipă urmăresc o muscă bezmetică, tocmai bună de a fi lovită cu un anumit plici de către un anumit ins.

– Cum de e atât de avut? Să nu-mi înșiri povestea cu suta de dolari împrumutată de la o mătușă.

Începe să râdă.

– Suta i-a dat-o cică un amic.

– Și cum de are acum câteva sute de milioane de parai?

– El zice că din inteligență. De fapt, din contrabandă cu tutun și alcool, din trafic cu carne vie, din contrabandă cu petrol și cherestea... Scutiri de impozite și de TVA... Nimic din ce este necurat nu i-a fost străin. Dar degeaba au urlat ziarele. A scăpat de fiecare dată basma curată.

– Curios! Cum de n-a intrat în politică?

– La ce i-ar folosi? Nu-l are pe Drovelidu? Ăsta-i mănâncă din palmă. Nu face o mișcare fără aprobarea lui.

– N-aș fi crezut că Drovelidu joacă pe sârmă cum îi cântă alții.

– Asta-i bună! Sunt mai mulți care-i cântă și care stau feriți de ochii lumii. Îl lasă pe el la înaintare. Așa își promovează interesele.

Musca s-a hotărât să iasă pe fereastra deschisă. Dacă se aventurează într-un anumit spațiu soarta îi este pecetluită.

Tică își trosnește oasele, se ridică și dă drumu' la televizor. Caută pe mai multe canale și în cele din urmă descoperă printre informațiile afișate în subsolul ecranului ceva ce-i scoate un fluierat.

– Ia te uită! Drovelidu a mai săltat două procente. Până diseară e în frunte. Doamne feri și apără!

Mă ridic și eu de pe marginea patului.

– La urma urmei, pentru ce-ai venit? Care-i deal-u'?

– Am vrut să aflu cum mai stai cu ancheta. Ai dat de vreun fir?

– Beznă totală!, mint eu cu seninătate. Degeaba fac săpături.

De-abia apuc să închid ușa după el și telefonul începe să țârâie strident. O clipă îmi vine să-l las să sune în neștire – o fi vreo nouă amenințare la adresa integrității mele corporale. În cele din urmă răspund.

În receptor se aude o voce muzicală de fată.

– Domnul Robert Gal?

O fi recepționera care i-a dat papucii Tuberozei?

– Da, Savina.

– Nu-i Savina. Sunt Andra Toader. O prietenă a Ilonei. Pot să urc până la dumneavoastră?

Dacă are curaju' să vină în camera unui bărbat de 33 de ani, înseamnă că e urâtă ca o noapte când ești de gardă.

– Dacă nu aveți vertij la etaju' întâi...

O aștept în fața ușii, pe coridor. Aud pași pe scară și în curând de după colț văd cum apare o superbă care ar face să pălească de invidie multe miss-uri de pe mapamond. Are, fără tocuri, cam un metru șaptezeci, e îmbrăcată într-o rochie scurtă până la genunchi, părul îi e aproape blond, deci natural, și în mâini poartă o geantă minusculă. „O fi vreo turistă", îmi zic și-o las să treacă pe lângă mine. De ce m-ar căuta fata de la pagina 5? Da' ea face haltă chiar în dreptu' ușii mele.

– Eu sunt Andra Toader.

Îmi întinde o mână pe care nu știu dacă trebuie să i-o strâng sau să i-o sărut. După ezitări, aleg prima variantă.

– Poftiți, vă rog!

Evident, ca întotdeauna când primesc o vizită simandicoasă, așternutu' nu e strâns, în scrumieră chiștoacele se răsfață în voie, iar pe jos îmi sunt aruncați adidașii și ciorapii. Fac la repezeală ordine în timp ce ea mă privește gânditoare. O invit să ia loc. Pentru prima oară mă blestem fiindcă frigideru' îmi încarcă inutil nota de la hotel.

Trec mai multe clipe în care ne uităm unu' la altu'. Ca să-i fac curaj, rup eu tăcerea stânjenitoare.

– Cu ce vă pot fi de folos?

Face o mișcare imprudentă pentru cordu' meu – își încrucișează picioarele. Da' nu zice nimic. În aparență mă cântărește din ochi, ca și cum ar vrea să vadă dacă să aibă sau nu încredere în mine.

– Ziceați c-ați fost prietenă cu Ilona.

De data asta cu siguranță se uită la mine.

– Așa e. Am fost cele mai bune prietene, chiar dacă ea era cu vreo câțiva ani mai tânără. Ne spuneam tot ce aveam pe suflet.

Uit de picioarele superbe care l-ar scoate din minți și pe antropologu' de pe Discovery, iar junelui criminalist i-ar face să-i sară ochii din orbite.

– Și?

– Ilona era o fată foarte frumoasă. Cea mai frumoasă fată din oraș.

Am văzut-o pe Ilona în fotografie, drăguță fată, nimic de zis, dar cea care e în fața mea e incomparabil mai frumoasă. Ar fi prima dintre lebedele mari.

– Cu o zi înainte de a fi omorâtă i s-a întâmplat ceva ciudat. S-a întâlnit cu Nebunul cu trompeta la marginea pădurii. Rucă mirosea ca de obicei a băutură. Cică s-ar fi dat la ea și n-ar fi scăpat decât luând-o la goană. Dacă n-aș

fi văzut-o cât de înspăimântată era aș fi zis că doar i s-a părut.

Crezusem o clipă că o să aflu ceva senzațional. Au fost de-ajuns câteva vorbe ca să mă dezumflu ca și cauciucurile mele găurite de binevoitorii din oraș.

Totuși, sunt bucuros că Andra m-a căutat chiar și pentru a-mi spune fleacu' ăsta. E trăsnet!

Îmi simte dezamăgirea din privire. E la rândul ei stânjenită.

– Nu-i așa că e o aiureală?

O aprob dând din cap.

–Rucă n-ar face rău nici unei muște. Cum să se dea la ea, chiar dacă era beat?

– I s-o fi părut.

– Așa i-am zis și eu. Dar ea o ținea sus și tare că a scăpat doar fugind mâncând pământul. Dacă ar fi adevărat, ar avea oare vreo legătură cu moartea ei?

– Adică s-o fi omorât Nebunu'? N-aș prea crede.

– Nici eu nu cred, chiar dacă a fost prin preajmă când a murit.

Se ridică fără grabă din fotoliu. Simt cum mă cuprinde o undă de regret. Nu-mi vine s-o invit la o cafea pentru a mai sta la taclale. Profu' meu de mate avea dreptate când afirma că toate lucrurile plăcute din viață se sfârșesc mult prea repede – desigur, el spunea asta după ce termina de rezolvat vreo problemă. Un semn cu mâna și Splendida dispare, lăsându-mă în pragu' ușii mai visător decât frizeru' Nae în așteptarea clienților.

E trecut de ora cinci după-amiaza și eu n-am apucat să bag nimic la jgheab. Țigările pe care le-am fumat mi-au lăsat în gură un gust de cuie ruginite – chiar am avut prileju' să țin un cui ruginit în gură într-o zi când reparam un gard și n-am uitat gustu', deși în ziua aceea mi-am dat peste un deget cu ciocanu' de-am umblat o lună cu o unghie învinețită. N-apuc să cobor cele câteva trepte care mă despart de locanta coanei Matilda. Din nou trebuie să primesc în audiență.

De data asta e gălbejitu' lider al cetei de aurolaci. Ce-o fi vrând de la mine? Sprijin ca să mai iasă o dată la alegeri? Se uită prin cameră cu ochi vădit încântați, pipăie pătura roasă puțin pe la colțuri și se cufundă în fotoliul șleampăt ca într-o căpiță de fân înmiresmat.

– Fain hogeac!

Nu-i răspund – în comparație cu sălașurile pe unde doarme, modestu' meu wigwam i s-o fi părând un palat.

– Ei, care ți-e baiu'?

Trage de timp, e clar că nu-i prea convine să ciripească. O dă cotită.

– Costă o groază de marafeți să dai acilea cu soiul.

– Gratis e numai la mititica.

În sfârșit, trece la atac.

– Am ceva de vânzare.

Îi răspund liniștit.

– N-am nimic de cumpărat.

Rămâne o clipă pe gânduri.

– Am marfă a-ntâia!

– Nu mai trag din pungă după orele cinci. S-a zis cu filotimia.

– Nu-i marfă de aia.

– Da' ce-i?

Scoate de sub zdrențe un pachet înfășurat în ziare – cred că-s pagini din Colga democrată. Dau să-l apuc, însă își trage pachetu' la piept.

– Mai întâi îl vezi. Dacă-l cumperi e-al tău.

Desface hârtiile unsuroase și în mână îi apare un pistol. Nu mă pierd ușor cu firea, da' nu-mi place deloc ce văd. Ar fi culmea să mor împușcat de către un mucos care se droghează trăgând din pungă.

Îi smulg încălzitoru' cu o mișcare de o iuțeală care mă lasă și pe mine perplex.

– De unde-l ai?

E o sculă meseriașă, nou-nouță. N-are gloanțe în el.

Puștiului îi vine să plângă de ciudă și tace cu îndârjire. S-a crezut pe cai mari și a pierdut la potou.

Mai întâi îl fezandez ca o pisică un șoarece cam vârstnic. În zadar, vorbele mele mieroase n-au agățău. Atunci mă stropșesc fără pic de fair-play.

– De unde-l ai? Scuipă tot ce știi, altfel te bat până te-adună cu penseta.

Simte că n-am chef de joacă. Iese spășit la rampă.

– Mi l-a dat Rucă.

– Rucă? Nebunu'?

– Nu. Rucă de-o mierli. Gașperul din ceata noastră.

– Îl chema tot Rucă?

– Îhî. Gușă îi era porecla.

Îmi mai îndulcesc puțin tonu'. Câți Rucă sunt pe lumea asta?

– Și el de unde-l manglise?

– Nu-l ciordise. A dat peste el din întâmplare.

– Ei, aș!

– Zău!

– Unde?

– În camionul ăla de-i parcat trei uliță mai încolo. E-al ăluia de-a dat ortu' popii. Acolo soilim.

Adaugă cu mândrie:

– Are și prelată.

– Nu-mi vine a crede.

– Zău! S-o cunosc pe aia de m-a făcut și m-a lăsat pe străzi dacă nu-i așa. L-am cotonogit nițel, dar mi l-a dat mie. Ei! Îl cumperi?

– Cât ceri pe el?

– Cât dai?

Scot portofelu' și-i îndes în palma murdară câteva bancnote. Rămâne cu mâna întinsă și mai plusez cu un teanc.

– Ajunge! Hai, tunde-o!

O ia din loc ca un mânz scăpat din pripon. S-a scos pe ziua de azi. Cercetând raportu' calitate-preț, și eu mă declar mulțumit. Închid ușa în urma Șogunului și mă sprijin cu spatele de ea, năucit de noianu' de informații pe care le-am primit fără să ies în peisaj. Ar fi culmea să mă

imbolnăvesc de autism. Ultima dintre informații e cea mai tare – un gun nou-nouț s-a găsit în camionu' lui Iftode. Vorba profului meu de anatomie: „Eu cunosc această pușcă de pe când era pistol".

Să fi fost al șoferului? De ce l-ar fi ținut pe platformă și nu aproape de el, sub scaun sau în torpedou, ca să-i fie la îndemână dacă l-ar fi atacat cineva? Să-l fi pierdut altcineva? Și halal poliție – ziceau că purecaseră camionu' și nu dăduseră peste nimic suspect.

S-a lăsat seara și de-abia acum îmi dau seama că sunt lac de nădușeală – în cutia de chibrituri în care mi-am petrecut ziua m-am deshidratat complet, de parcă aș fi fost pregătit pentru îmbălsămare. N-am nici un imbold să mai cobor până la coana Matilda. O sun și o rog să-mi trimită ceva de-ale gurii și ceva de băut. Room-service-u' funcționează. Deschid televizoru' la țanc pentru a afla dintr-o reclamă că ești ceea ce bei. Înseamnă că eu sunt apă minerală. Dintr-o altă reclamă aflu că orice picătură de apă visează să devină bere germană. Apa de la robinetele din Colga cred că visează să devină mai întâi apă. Mai aflu de la o emisiune de știri și că Miu Trocan Drovelidu conduce detașat în sondaje.

Chiar când sunt gata să ațipesc, privirea îmi cade pe valiza colegului meu necunoscut. Sar din așternut de parcă aș fi descoperit lângă mine o broască râioasă care oricât s-ar fi dat peste cap n-ar fi devenit Andra. Pun din nou valiza pe pat și scot tot ce conține. Caut prin buzunare, prin pantofi, desfac cusături – nimic. De-abia de data asta văd cum cracu' unui pantalon este puțin sfâșiat. Este ceva inconfundabil. Numai când te agăți într-un cui rămâne un astfel de semn. Sau într-un gard de sârmă ghimpată. Să fi avut și el parte de o hăituială cum am avut eu? O fi descoperit ceva mai mult decât am descoperit eu?

Din piesele lego pe care le am nu se poate compune nimic.

Mai cercetez cu luare-aminte hainele și încălțările și le pun la loc în valiză. Colegu' meu n-a mai apucat să lase vreun semn care să-l pună pe următoru' pe o pistă bună. Însă trebuie neapărat să mai aflu ceva. Oftez și mă îmbrac din nou. La recepție e Savina. Ochii ei languroși caută parcă Tuberoza care lipsește din cadru. Poate Sfiosu' și-a învoit guvernanta și n-a avut cine să-l țină de mânuță până aici. Deși nu văd pliciu', o muscă zace moartă pe tejghea – o fi cea care făcea acrobații la mine în cameră? Încep să mă plâng de căldură, de țânțari, de lătratu' câinilor. Savina tace și mă privește de parcă mi-ar sugera să las gargara și să trec la subiect. Ceea ce și fac.

– Spune-mi, Savina, tipii din tabăra de lângă oraș nu vin să se mai distreze și ei din când în când? La o băută, la un dans cu fetele?

Încrețiturile care îi apar pe frunte sunt un semn clar că unora gânditu' le provoacă niște suferințe atroce.

– Care tipi?

– Cei din tabăra de lângă oraș, repet eu.

Fata e însă categorică.

– Rareori calcă pe-aici vreun străin. Mă și mir de ce mai există hotelul ăsta.

Devine brusc vioaie – în decor și-a făcut apariția Tuberoza. Îmi iau tălpășița ca să nu provoc vreo dramă de alcov.

Înainte de a adormi, îmi dau seama că azi n-am auzit trompeta lui Rucă.

Capitolul 12

Alt indiciu

Potrivit sondajului pe care l-am urmărit în zori, Miu Trocan Drovelidu conduce confortabil în preferințele electoratului. Dacă mâine s-ar organiza alegeri, ar deveni președintele țării din primu' tur. Cu o singură condiție: să iasă pe covertă. O mai fi în viață? Tot soiu' de inși avansează cele mai aiuritoare ipoteze. Cei de la putere dau din colț în colț și se jură că n-au nici un amestec în dispariția misterioasă. Este clar că sunt înfricoșați de o asemenea ascensiune fulgerătoare. Dacă a fost într-adevăr răpit și nu asasinat, de ce nimeni nu revendică nici o recompensă? Cu siguranță că s-ar găsi vreun suflet milos care să iasă la interval cu vreo câteva milioane de coco pe care să-i dea în schimbu' eliberării zăltatului.

Cu astfel de gânduri mă urc în Espero și o pornesc agale spre marginea orașului. E o direcție în care n-am mai fost. Las în urmă maghernițele și în scurtă vreme descind într-o alt fel de ambianță. Decoru' e populat numai cu vile construite de curând. Cele mai multe de un gust îndoielnic. Cu mai puțini bani proprietarii lor ar fi înălțat ceva cu mult mai acătării dacă n-ar fi dorit să-și etaleze doar opulența.

Tică îmi este un ghid simpatic și locvace.

– Asta e vila șefului poliției... Mai modestă, doar e bugetar... Dincolo stă directorul băncii. Bărbat chivernisit. Casa lui are vreo douăzeci de camere. Dincoace e casa liderului sindical. Nici ăsta n-a construit din sărăcie. Florile pe care le zărești în grădina lui ar costa în piață mai

mult decât cotizațiile pe care le adună de la amărâștenii ale căror interese, chipurile, le apără.

– Nu văd vila lui Livezeanu!

– Nici n-ai s-o vezi. Am trecut prin fața ei și n-ai văzut-o. E ascunsă de copaci. Pe aleea care duce până la ea poți să mănânci o pâine dacă mergi pe jos. Puțini însă au ajuns dincolo de gardurile de trei metri care-i înconjoară proprietatea. Terenul are câteva hectare. E mai păzit ca Palatul Cotroceni.

Întorc mașina și trecem din nou prin fața unui zid în spatele căruia am crezut că e amplasată vreo fabrică. Tică n-a exagerat: are cel puțin trei metri înălțime și o singură poartă de metal îngăduie accesu'. Opresc în dreptu' ei și privesc ca la o altă minune. Nu mai apuc să fluier a mirare. O ușă se deschide brusc și doi gealați își fac apariția. Fac parte dintre cei pe care i-am târnosit nu demult prin spelunca hotelului. Se apropie în fugă de mașină.

– Dobitocule, mi se adresează ceremonios unu' dintre ei, nu vezi semnul de staționare interzisă?

Arunc o privire spre indicatoru' sub care am oprit.

– Îl văd. Dacă ești de la circulație, dă-mi o amendă. Dacă nu, plimbă ursu'. Pădurea e aproape și n-ai de mers mult.

Agită deloc prietenos un baston de cauciuc.

– Vezi să nu te lovești, îl sfătuiesc eu cu delicatețe.

Ridică furios bastonu' și-l abate cu toată puterea spre mașină. Zob mi-ar fi făcut luneta dacă nu i-aș fi intuit mișcarea. Apăs pe accelerație și o iau pronto din loc. Prin oglinda retrovizoare îl văd cum lovește în gol și se dezechilibrează căzând pe asfalt.

Tică își freacă mâinile de bucurie.

– Chestii de astea vă învață?

– Cu asta începem școala, zic eu nonșalant și opresc mașina în dreptu' altei case. De-acolo îl zăresc pe găligan cum se ridică de pe jos, se uită după noi ca și cum și-ar dori să pornească în urmărirea noastră, amenință cu

pumnu' ridicat – ce-o fi la gura lui n-auzim, cu siguranță că ne-am fi îmbogățit vocabularu' –, și se face nevăzut după zidu' de cetate.

Îl privesc gânditor pe Tică.

– Știi ce nu înțeleg?

Se uită la mine întrebător.

– Ce?

– Cei mai mulți din orașul ăsta de-abia au bani de-o supă. Cum de-i suportă pe neisprăviții ăștia?

– Neisprăviți îi numești? Află tu că până și cei mai nenorociți din oraș îi admiră.

– Cum așa?

– Îi socotesc niște oameni care au știut să se descurce. Ce n-ar da să fie în locul lor! Sigur, îi invidiază, dar nu-i condamnă. Dimpotrivă, le pupă mâinile, doar-doar le-o cădea și lor o ciozvârtă. N-are importanță dacă respectiva ciozvârtă face parte dintr-un ciolan mare obținut prin înșelăciune. Dar ce te mai miri? Pretutindeni e la fel.

Are dreptate, așa că îl întreb altceva.

– Oare cum aș putea să stau de vorbă cu Pavel Livezeanu?

Izbucnește în râs.

– N-ai cum. Ești o gânganie în fața lui.

Nu mă dau bătut.

– N-are și el un birou la care să fie găsit?

Tică nu-și contenește râsu'.

– Are mai multe. Dar nu se duce niciodată la vreunul din sedii. Își conduce afacerile de acasă. Acolo primește numai vizitele unor ștabi. Pe cei de rând nici nu-i bagă în seamă.

– Nici măcar la telefon nu se poate vorbi cu el?

– Are o armată de secretare. N-ai cum să dai de el.

– Nu-i știi vreun număr de mobil la care poate fi sunat?

Fața lui Tică se lungește de mirare.

– Sunt flatat! Cum poți să crezi că mi-ar da cineva mie numărul lui de mobil? Nu înțelegi că pe omul ăsta de ani de zile nu-l mai poate aborda nimeni?

– Doar n-o fi invizibil!

– O să râzi, așa e. Rareori iese din hogeacul lui și atunci numai într-o mașină cu geamuri fumurii. Zice lumea c-ar fi blindată. Îi deschide calea o mașină cu girofar și cu niște gealați mascați și pușcoace în mâini, iar plutonul îl încheie o altă mașină și o ambulanță. Dacă i se face rău pe drum să aibă doctorașul lângă el.

– Chestiile astea costă bănet, nu șagă!

Încuviințează dând din cap.

– De unde-l are?

– Contribuabilul român să trăiască! Toate găurile din economie el le duce în cârcă.

Procesez cele aflate și mă dau bătut. O pornesc agale spre centru. Îl las pe Tică la redacția lui și-mi continui drumu' spre hotel. Ajung în camera mea cu oasele lichefiate de căldură. Am început să regret blestemele care îmi ieșeau din gură în zilele când făceam cuie iarna. Nici măcar dușu' nu mă răcorește. M-așez pe pat. Valiza aceea nu-mi dă pace. Scot din nou toate lucrurile pe care le conține. Nici de data asta nu-mi reține nimic atenția. Iau din nou mobilu'. Caut din nou la registru' de apel. Al cui o fi număru' pe care l-a format ultima oară? O fi ceva important?

Am doar câteva clipe de șovăială. După care îmi iau mobilu' și formez număru'. Aud o voce plăcută care mă invită ca pentru limba română să apăs tasta 1. Mai încerc o dată. Același rezultat. Am rămas tot în ceață. Pun lucrurile înapoi în valiză, îmi aprind o țigară și mă întind pe pat. Nimic nu se leagă. Cel mai cinstit ar fi să mă duc în fața comisiei și să recunosc că m-am împotmolit și să trimită pe altcineva cu mai mult fosfor la bibilică. Am mai fost eu înfrânt, însă niciodată la un scor atât de categoric.

Iau din nou mobilu' și formez încă o dată număru' misterios. De data asta abonatu' nu se află în zona de acoperire GSM. Arunc furios aparatu' pe pat. Halal tehnică!

Mi s-a părut sau perdeaua care, de când am venit în Colga, nu s-a mișcat un milimetru, a fâlfâit o clipă? Arunc o privire la fereastră și imediat la ceas pentru ca să mă conving că nu s-a lăsat seara. Un cer vânăt s-a lăbărțat peste oraș. Se aude și o canonadă timidă în depărtare. M-apropii de fereastră și mă sprijin cu coatele de pervaz, așteptând un spectacol pe cinste, de tunet și lumină.

Da' de unde! În câteva minute norii sunt puși pe fugă și soarele frige și mai abitir, de parcă ar vrea să recupereze absența de pe cer. Oftez și iau din nou mobilu' în mână, fără prea mari speranțe. Victorie! De data asta un glas de femeie m-anunță sec să las un mesaj. Cui să i-l las? De ce? A cui e vocea aia? E a cuiva important pentru ancheta pe care o începuse colegu' meu? Or e a vreunei cuceriri pe care o făcuse în urbe? Fie ce-o fi! Nu-mi rămâne decât să-mi încerc norocu'. Sun din nou și las cel mai insipid, inodor și incolor mesaj care-mi trece prin minte: „Sunt agentu' special Robert Gal. Aș vrea să stăm de vorbă. Sunați-mă când aveți timp."

Dau drumu' la televizor – în continuare nici o veste despre Drovelidu. Mai-marele poliției dă mărunt din buze că se fac eforturi de găsire a lui. Un anonim a oferit și o sumă importantă de bani pentru oricine va furniza date în legătură cu senatoru' dispărut. Cetățeni indignați își exprimă solidaritatea cu el și își declară adeziunea la setu' lui de valori. Îi e prezentată și familia în lacrimi. O isterie cum n-a mai fost demult se propagă în toată țara. Gluma se îngroașă. Și cel mai rău văzuți sunt cei de la putere. N-am nici o simpatie pentru ei, da' n-aș vrea să fiu în pielea lor. Dacă, Doamne-ferește, s-au apucat să-l răpească sau să-l asasineze, or să fie dați afară în șuturi la alegeri din locurile călduțe unde s-au aciuit. E o aiureală

mai mare decât crimele din Colga. Și cât de siguri erau că electoratu' o să-i mai lase încă patru ani să-și vadă de ghidușiile lor! Miu le-a jucat o festă de zile mari.

Începe să-mi sune mobilu'. Îl înșfac și-l duc la ureche.

– Alo!

Nu-mi răspunde nimeni. Mă uit la ecranu' telefonului și citesc că am fost apelat de la un număr privat. Mulțumesc de informație.

N-am nici o idee mai de Doamne-ajută în legătură cu modu' în care să-mi continui ancheta. Plutesc mai departe în vag. Deodată, sar ca și cum m-aș fi așezat pe un arici. De ce nu, ar trebui să încerc. Cobor la recepție unde dau de pămpălău' cu pliciu'. A lovit se pare cam violent fiindcă i s-a rupt în două. Se uită cu jale la cele două bucăți și le studiază, neștiind cum să le lipească.

– Îți cumpăr eu un altu', îl consolez eu.

Se uită la mine cu interes.

– Da?

– Cu siguranță. Da' spune-mi, camera turistului care a fost omorât e liberă?

– Cine s-o ocupe? La câți musterii avem...

– Mi-ați putea da cheia? Aș vrea s-arunc o privire.

Când îl văd cum stă pe gânduri, îi șoptesc mieros:

– O s-aveți un plici nou!

Promisiunea pe care i-o fac îl înviorează. Ia de la panou o cheie și mi-o întinde.

– Să nu deranjați nimic.

Mă jignește bănuindu-mă de malpraxis.

– Fii fără grijă. Dacă e nevoie, fac și curat.

Camera e exact la fel ca a mea. Încep să o studiez metodic. Caut până și într-un tub de pastă rămas pe o policioară în baie, printre crăpăturile parchetului, sub pervazu' de la fereastră. Nu descopăr nimic și mă dezumflu ca o minge șutată într-un arici nervos.

Îi înapoiez flăcăiașului cheia.

– N-ați glumit în legătură cu pliciul?, întreabă el cu speranță.

Îl asigur că mâine i-l aduc chiar dacă ar trebui să merg până la București după el.

– Ei, ați găsit ceva?

– Nimic.

– Era un tip cam ciudat. Din pricina lui trebuie să schimbăm reproducerea după Grigorescu.

– De ce?

– A mâzgălit-o. Să faci așa cu opera unui maestru e o monstruozitate. Ce dacă e doar o reproducere?

Îl aprob, deși în sinea mea n-am nici o milă față de reproducerile după Grigorescu. Nici după originale nu mă dau în vânt. Iau din nou cheia și mai mult zbor până în camera pe care tocmai am părăsit-o.

Într-adevăr, de-abia acum observ că bâta voinicului e mâzgălită cu o cariocă. Oare de ce? Degeaba îmi clătesc ochii vreo câteva minute cu imaginea ciobănașului sprijinit într-o bâtă decalibrată prin mâzgălire – nu-mi vine nici o idee. Cobor dezamăgit la recepție.

– Ești sigur că el a făcut-o?

– Mai mult ca sigur. Eu i-am dat carioca. Poate de aceea mi s-a rupt pliciul. Sunt pedepsit fiindcă am fost complice la o fărădelege.

Înapoiez cheia și ajung în cameră la țanc ca să răspund la mobilu' pe care l-am lăsat pe pat. Răspund și rămân siderat auzind cum un glas sever de femeie mă anunță că Pavel Livezeanu mă așteaptă a doua zi la ora zece dimineața, chiar la vila lui, și că aș face bine să nu întârzii.

Încep să mă gândesc la mâzgălitura aia, da' mintea mi-e plecată cu plugușoru': ce-o fi vrând Pavel Livezeanu de la mine? Încerc să mă concentrez: zadarnic. Mâzgălitura nu are nici o noimă. Și nici întâlnirea de mâine.

Un clip muzical de la televizor mă smulge din pasa proastă: e *Oxygene*, de Jean Michel Jarre. Pe o melodie

zglobie sunt prezentate imagini cu pinguini în niște fracuri pe care Nebunu' cu trompeta ar putea fi invidios. Alunecă pe zăpadă, se plimbă solemni în grupuri sau se hârjonesc, își scot odraslele în lume sau fac scufundări. Măcar o colonie de viețuitoare a descoperit o nișă unde cunoaște pacea. Numai în aparență. Ultimu' cadru îmi readuce gândurile negre – planeta albastră e metamorfozată într-un craniu imens înmormântat în univers.

Capitolul 13

O vizită la un baron

– De unde aveți numărul meu de mobil?

Bărbatu' în fața căruia am fost adus are vreo cincizeci de ani, da' al naibii să fiu dacă nu-i dai doar patruzeci. E suplu, îmbrăcat într-un costum cu o tăietură ireproșabilă, gris-fer, are un chip atrăgător, de fost june-prim. Păru' nu-i așa de roșu cum se spune și îl poartă cu o cărare la care probabil a migălit în draci de-a ieșit atât de perfectă. Mâinile îi sunt puternice, manichiura cizelată de către o expertă. Pavel Livezeanu se uită la mine și-mi așteaptă răspunsu' fără să pară nerăbdător.

Îmi aduc aminte cum am ajuns să stau pe terasa din spatele casei Baronului roșu. La poartă m-au întâmpinat cei doi haidamaci care fuseseră până acum prietenoși cu mine ca niște rotweileri scăpați din lesă. M-au percheziționat din cap până-n picioare. M-au îmbarcat într-o mașină și am mers mai multe sute de metri pe o alee cu pietriș. Când am văzut casa m-a tăiat la lingurică. Pe măsură ce ne apropiam de ea mi se înfățișa și mai frumoasă. Iar hardughiile înavuțiților din ultimii ani mi s-au părut și mai obscene. E o bijuterie în materie de arhitectonică, ale cărei planuri au fost cu siguranță inspirate din schițele unor castele celebre. Are turnulețe cu ferestruici, creneluri, geamuri cât o ogradă de mari. Printr-un artificiu datorat unor constructori de geniu, clădirea pare să fie ridicată de secole. Am oprit în dreptu' unui peron larg unde mă aștepta un ins la patru ace și cu un chip imobil ca o mască de fier. Am străbătut un hol în care se puteau desfășura și niște manevre NATO cu un efectiv mai

redus, dacă s-ar fi îndepărtat mobilieru' stil. Tablourile de pe pereți însemnau laolaltă bugetu' unui județ pe multe luni de zile. Am recunoscut un Matisse, un Renoir și un Chagall. Am vrut să mă opresc și să admir un Magritte, un pictor pe care îl am la suflet fiindcă nu dă cu bidineaua pe pânză. Masca de fier s-a uitat la mine și mai mustrător, așa că mi-am continuat mersu', aruncând o ocheadă la cele două scări cu trepte de marmură care duceau la etaj. Am ajuns pe terasă extenuat de marșu' forțat la care fusesem supus. Am fost invitat să stau într-un fotoliu de ratan și Masca s-a volatilizat. Îndată însă și-a făcut apariția o jună cu o tavă pe care erau o ceașcă și un pahar. A depus încărcătura pe o măsuță și s-a făcut și ea nevăzută. Am rămas singur și am privit în jur. Dacă în hol manevrele NATO ar mai fi fost uneori stingherite, pe terasă nimic nu le-ar fi creat vreo problemă.

În ceașcă era cafea, în pahar apă minerală mai plată ca talpa mea din pricina căreia am avut întotdeauna necazuri. Am sorbit din amândouă și m-am pus pe așteptat. Mi-am aprins și o țigară.

Livezeanu a apărut după vreo zece minute.

– Scuzați-mă! Am avut ceva de rezolvat.

Nu mi-a întins mâna.

S-a așezat și el într-un fotoliu. Juna a mai apărut cu o tavă. Un gest sever al stăpânului a pus-o pe fugă. Acum se uită la mine și nu știu dacă îmi prețăluiește costumu' – cel mai fain pe care-l am, da' care a costat cu siguranță mai puțin decât cheltuiește el zilnic pe ziare – ori rumegă altă idee.

– De unde aveți numărul meu de mobil?, repetă el întrebarea.

Tocmai urmăresc doi indivizi îmbrăcați ca pentru o sindrofie cum trec pe gazon ținând în lesă niște dobermani. Pajiștea e tunsă uniform. Cei doi se pierd în zare. Oare unde se termină proprietatea? Gardu' e obturat de copacii aflați la vreo două sute de metri. Tare am impresia că mai e cale lungă până la el.

N-aștept să mi se pună a treia oară aceeași întrebare.

– Îl cunoașteți pe Luca Nedelcu?

Se uită la mine surprins.

– Nu.

– Curios! De la el îl am.

Se așază mai bine picior peste picior – dunga de la pantaloni e mai fină ca lama unui pumnal.

– Cine e Luca Nedelcu?

Îmi pun și eu picioru' drept peste cel stâng – la dreptu' dunga mi-a ieșit brici atunci când mi-am călcat pantalonii.

– A fost agent special. A fost omorât nu demult în Colga.

Nu-i tresare nici un mușchi al feței.

– El e necunoscutul despre care au vorbit ziarele?

Încuviințez dând din cap.

Soarele s-a înălțat binișor pe cer, însă pe terasa aflată într-o parte umbrită e plăcut.

– De asta ați dorit să mă vedeți?

Din nou dau din cap – da, de asta am dorit să-l văd.

– Nu l-am văzut niciodată. N-am vorbit cu el niciodată.

Ar trebui să fie un mare actor ca să mintă cu atâta naturalețe. Se uită ostentativ la ceasu' Rollex pe care îl poartă la încheietura mâinii drepte. Adică valea, că am o groază de treburi pe cap.

Nici că-mi pasă de treburile lui. Îmi las la vedere dunga pantalonului de la piciorul stâng. Tresare ca și cum ar fi zărit o viespe pe reveru' hainei.

– Ce părere aveți de crimele din orașu' ăsta?

– Ce părere să am? E vreun ucigaș în serie. Ce treabă am eu cu asasinatele astea?

– Unii vorbesc că pe-aici s-a aciuat Necuratu'.

Izbucnește în râs.

– Baliverne! Basme pentru prostime! Dovadă a incapacității autorităților de a ține lucrurile în frâu.

– Interesantă opinie! Totuși, exact pe aceste autorități le susțineți. Cel puțin așa am auzit.

– Așa e. Asta nu înseamnă că nu sunt niște proști.

O clipă mi-l închipui cum se poartă atunci când se întâlnește cu șefu' poliției, cu lideru' de sindicat sau cu procuroru'. N-are cum să nu-i întâlnească măcar din când în când. Șterge probabil pe jos cu ei, disprețuindu-i pentru prostia de care dau dovadă, pentru incultura lor și pentru lăcomia cu care și-au agonisit averile. El e fasonat din altă plămadă.

– Inteligența e puțină pe planeta asta. Iar în Colga e de-a dreptul o penurie jenantă. O populație boicotată la naștere. O astfel de psihoză nu s-ar fi declanșat în altă parte. Aici, însă, a întâlnit un mediu propice.

Se uită din nou la ceas. E un moment în care regret că mi-am călcat pantalonii.

– Unii dintre cei de-aici vă sunt parteneri de afaceri.

– Da' de unde! Cum să am parteneri niște milogi și netoți?

– Atunci de ce v-ați stabilit în Colga?

– Fiindcă e departe de Capitală. Unde sunt alți neisprăviți.

– Și pe ăia îi susțineți!

– N-am încotro, dacă vreau să fiu lăsat în pace.

– N-o faceți din convingere?

– Convingerile nu aduc bani, domnule..., domnule...

– Robert Gal, îl ajut eu mărinimos.

– Banii se fac cu mintea, nu cu inima. Mi-e indiferent cine e la putere. Acum sunt cu unii. Dacă vor pierde anul ăsta, schimb și eu placa. Dar cred că v-am spus mai multe decât a auzit vreun muritor de la mine.

– Nu ascultați de ei?

– Eu s-ascult de ei? Ei ascultă de mine. Eu n-ascult de nimeni.

– Oare dispariția senatorului Drovelidu are vreo legătură cu Colga?

– Ce legătură să aibă? E opera vreunui psihopat.

– Unii spun că e amestecată actuala putere.

– Dacă-i așa, și-au dat foc la valiză. I-au pus țara pe tavă. Ajunge sigur la Cotroceni.

– Și pe Miu l-ați susținut?

– De ce nu?

– A promis că va face o baie de sânge.

– Doar nu-i de capul lui.

Degeaba îmi pun creierii pe moațe – nu știu cum să-l mai descos. Revin la întrebarea mea de la început.

– Oare de ce vă suna Luca?

Se ridică din fotoliu.

– Cine poate ști? E posibil să fi dorit să-mi cunoască și el părerea în legătură cu crimele din oraș. Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă. Nu știu însă cum a făcut rost de numărul meu de telefon.

Omu' cu masca de fier apare ca din pământ. Nici de data asta Pavel Livezeanu nu-mi întinde mâna. Străbat exact același drum ca și la venire. O ușă de la una dintre încăperi a rămas deschisă. Prin ea văd o parte dintre rafturile până în tavan ale unei biblioteci imense, semn că loco nu se citesc numai cărți de credit. Cu siguranță că n-au fost adunate pentru a epata. În bibliotecă e un tablou încântător al unei fete – nu e un tablou, e Andra care pune în ordine niște statuete. N-apuc s-o salut – Masca de fier mă îndeamnă să merg mai departe. Îl urmez ca în transă. Ce caută Andra aici? Cei doi haidamaci m-așteaptă la intrare. Nu schimbăm nici o vorbă până ajungem la poarta unde mi-am lăsat mașina. Plec dintr-un loc unde am lăsat un om mai singur decât am cunoscut eu vreodată, în ciuda puterii de care dispune.

Pe drum opresc doar la un magazin de unde cumpăr un plici. Individu' de la recepție e într-o altă tură, așa că i-l las Savinei care îmi promite că o să aibă grijă de el ca de ochii din cap. Nu zăbovesc în cameră decât până îmi trag pe mine țoalele obișnuite – blugii și un tricou, răsuflând ușurat când îmi schimb pantofii cu niște adidași. Fără să vreau, îmi arunc privirea spre ciobănașu' de pe perete – ce-o fi cu semnu' lăsat de Luca? Are vreun înțeles? Și ce

secrete ascunde Andra? Ies val-vârtej din incubatoru' care-mi ține loc de culcuș și m-arunc în mașină. Gonesc până la marginea pădurii de unde o pornesc pe jos. Ajuns la gardu' de sârmă ghimpată care înconjoară tabăra caut un copac mai înalt și mă cațăr în el. Îmi pun un binoclu la ochi și încep să privesc în curtea în care se înalță un catarg fără nici un drapel.

Nu se vede nimeni.

Oare or fi la masă? De-abia acum îmi dau seama c-ar fi trebuit să-i fac o vizită coanei Matilda. Am arsuri la stomac de la fumatu' pe inima goală. De enervare c-am fost așa de tolomac, îmi mai aprind o țigară. Tresar. M-am așezat pe o creangă drept sub cuibu' unei păsări. Drept pedeapsă, mă cadorisește cu un cogeamitea găinat în creștet și-și ia zboru' de frica represaliilor. Îmi șterg părul de jilava povară și-i promit orătaniei s-o prind și să-i sucesc gâtu'.

Timp de vreo oră nu se întâmplă nimic. Doar din cuibu' de deasupra capului meu încep să se audă niște piuituri jalnice. Câțiva pui își întind în jos gâturile golașe și cer de haleală. Băi băieți, stați blând, faceți o confuzie gravă; nici tată nu v-aș putea fi ca să-mi pretindeți potol. Trăiți și voi din alocație!

În sfârșit, pasărea a revenit la cuib, și-a aprovizionat subnutriții și, fericită de performanță, a mai scăpat un găinat în capu' meu. Cine știe, poate fi un leac contra cheliei.

În sfârșit, în curte apar pâlcuri de inși în combinezoane de camuflaj. Unii dintre ei se scobesc în dinți – e clar că au fost la masă. N-au deloc fețe prietenoase – nu le-o fi plăcut ce li s-o fi pus dinainte. N-au arme asupra lor. Apoi intră din nou în clădirile acelea paralelipipedice. Nu mai rămân decât cele patru santinele în cele patru colțuri ale curții. Nici ele nu-s înarmate. Oare numai noaptea au pușcoace?

Iar nu se mai petrece nimic, dacă nu pun la socoteală pasărea aceea tembelă pe care a apucat-o dereticatu' prin

cuib și aruncă în mine cu găinaț de acu' trei zile. Se aude o melodie cântată la trompetă – Nebunu' e prin pădure, e o melodie pe care am auzit-o cântată de el, e semn rău, nu cumva să se mai comită o crimă. Încerc să-l zăresc prin desiș, însă trompeta amuțește brusc.

Sunt gata să ațipesc și să mă prăval din înaltu' cerului, când platou' se umple de vreo treizeci de inși. Îndată se pune de-o instrucție cum nici eu n-am avut parte. Timp de două ore exersează lupte corp la corp, de zici că-i de-adevăratelea. Comenzile le dă un tip care mă mir cum de nu-și dă duhu' zbierând cât îl ține gura. Îi zăresc prin binoclu fața pătrățoasă, cioplită parcă dintr-un granit care n-a prea ascultat de dalta sculptorului. Are charisma măcelarului din Lyon. Nimeni însă nu crâcnește.

Din nou dispar cu toții. După numai câteva clipe o ușă de la clădirea cea mică se deschide. Un ins scund pășește peste prag, îmbrăcat într-o uniformă militară pe care nici o armată n-are cum s-o revendice. E complet ras pe cap. Are o atitudine de stăpân. Ăsta e Carl Langa, dacă i-am reținut bine fizionomia atunci când am accesat internetu'. Se uită jur-împrejur cu luare-aminte. Aruncă o privire și în direcția mea. Dacă m-ar zări nu mi-ar fi deloc moale. Face câțiva pași săltați. Apoi ridică mâna stângă în care ține un baston cu măciulie.

De după colțu' unei clădiri se ivește încet o mașină. Simt brusc nevoia să mă prind mai bine de creanga de care doar mă sprijineam nonșalant.

E o mașină mare, inconfundabilă. Chiar și fără să-i văd număru' știu a cui e reptila asta albă – a lui Drovelidu. Ce caută aici? O fi și senatoru' înăuntru? Prin geamurile fumurii nu se zărește nimic.

Vehiculu' continuă să înainteze încet. Nu oprește când ajunge în dreptu' lui Langa. Se îndreaptă spre poarta metalică și se strecoară ca o râmă grețoasă pe drumu' care duce spre oraș. Nici acolo nu accelerează prea mult. În curând n-o mai văd.

Îmi iau binoclu' de la ochi și încerc să pricep ceva. Oare n-am visat? Oare nu-s niște halucinații provocate de foame?

Pun din nou binoclu' la ochi – nu mai e nimeni pe platou. E timpu' să-mi iau și eu tălpășița. Nu cobor cu destulă precauție și mă zgârii într-un ciot. Până la urmă ajung teafăr pe pământ. Un găinat de adio al pramatiei de sus mă ratează cu doar câțiva milimetri.

Nici nu știu cum ajung la hotel. În drum am oprit la McDonald's și mi-am luat mai multe sandviciuri, niște plăcinte cu mere și vișine și două pahare mari de cola. N-am chef să mai cobor din cameră așa că mi-am făcut provizii ca și cum m-ar fi înconjurat niște trupe dușmane. Așezat în fotoliu, butonez telecomanda în neștire, ca să aflu ceva despre Miu. Nu-i nimic deosebit, doar o execuție de ostatici undeva, într-un deșert. Când să aținesc, filmu' pe care l-am mai văzut de două ori se întrerupe și o crainică anunță cu un glas precipitat:

„O veste de ultimă oră. Senatorul Miu a fost găsit. Suntem acum în legătură cu Anișoara Mujnai, corespondenta noastră în orașul Colga. Bună seara, Anișoara! Ești în direct.

– Bună seara, Lucica, bună seara tuturor! Într-adevăr, senatorul Miu și-a făcut apariția în orașul Colga în urmă cu exact cincisprezece minute.

– Unde a fost până acum?

– Este incredibil, dar senatorul susține că a fost răpit. Până la urmă a fost eliberat. Din câte mi-am dat seama, e furios la culme.

– N-a spus cine l-a răpit?

– Nu. Mâine dimineață va susține o conferință de presă și spune că va face dezvăluiri senzaționale și că or să cadă multe capete. Nu am reușit să-i smulgem nici o declarație mai amplă.

– Mulțumesc, Anișoara. Revenim în studio. După cum știți, senatorul Miu Trocan Drovelidu a dispărut în urmă cu trei zile după ce a participat la un miting elec-

toral în orașul Colga. Până astăzi nu s-a știut nimic de soarta lui. Pentru a limpezi faptele, astăzi am invitat alături de noi pe cunoscutul analist politic..."

O fi simpatică Lucica asta, da' sunt sătul până-n unghii de șuetele analiștilor politici care mai rău îmbrobodesc lumea decât o ajută să se dezmeticească și să afle pe ce lume trăiește. Închid televizoru' și iau la malaxat informațiile pe care le-am aflat în ultimu' timp.

Ceva nu se lipește: ce căuta mașina senatorului în ograda taberei speciale? Ei să-l fi găsit? O fi reușit să fugă de sub pază? Le-o fi cerut sprijinu'? Nu cumva chiar ei l-au răpit? Da' ce mă privesc pe mine chestiile astea? N-au nici o legătură cu ancheta mea.

Îmi este prea somn ca să-mi mai vină vreun gând mai de Doamne-ajută, așa că fără nici o sfială bag cornu'n pernă și până a doua zi adormitu' mă cheamă.

Capitolul 14

Lovitura sub centură

La ora zece dimineața sunt cu ochii lipiți de ecranu' televizorului în așteptarea conferinței de presă a lui Drovelidu. Răbdarea mi-e pusă la grea încercare. Trece o jumătate de oră în care văd în special reclame la detergenți. I-am încercat pe toți – numai ambalajele diferă. O dată am folosit un detergent de vase în locul unuia de rufe și zău că rezultatu' a fost același. Pauza publicitară mă îndeamnă să cred că românii nu fac nimic altceva toată ziua decât spală tot ce le cade în mână, de unde și faima lor în materie de curățenie.

În sfârșit, se dă legătura cu sala unde are loc conferința de presă – o încăpere a primăriei. Pe o masă e postată o pădure de microfoane și de reportofoane. O grămadă de ziariști cu aparate de fotografiat, camere de televiziune sau doar cu pixuri și carnete îl așteaptă pe erou' zilei.

Acesta apare flancat de niște handralăi cu priviri fioroase. Poartă același costum în care l-am văzut și la miting, numai că e murdar, mototolit și chiar sfâșiat pe alocuri. Aruncă o privire și mai fioroasă decât a ciracilor săi asupra sălii. Păru' îi e vâlvoi și prin barba lui par să fi scurmat niște găini hulpave. Se așază pe un soi de jilț și începe de îndată să urle.

– Vedeți ce mi-au făcut nenorociții? Aceste hiene care sunt toată ziua cu democrația în gură? Iată cum se poartă cu un senator. Și știți de ce? De frică. Le e teamă că pierd alegerile. Le e teamă că le fuge ciolanul puterii de sub nas. Au crezut că dacă mă răpesc or să-și vadă în continuare de matrapazlâcurile lor. S-au înșelat. N-am să abdic de la

credința mea! Acești mafioți or să-și primească răsplata! N-au reușit să mă asasineze. Le-am scăpat și îi voi distruge. Aștept întrebări.

– Dar ce vi s-a întâmplat de fapt?, îndrăznește să întrebe o fătucă plictisită de amenințările în gol.

Senatoru' face și mai mult spume la gură. O ațintește ca și cum ea ar fi vinovată de întâmplările prin care a trecut. Mai e puțin și reporterița are toate șansele s-o ia pe coajă.

– Ce mi-au făcut? După cum știți, în urmă cu trei zile am participat la un miting organizat în acest oraș. După aceea, m-am îndreptat spre Capitală unde aveam o altă întâlnire importantă. La câțiva kilometri de aici a fost ridicată o ambuscadă. Drumul a fost blocat cu un trunchi de copac. Șoferul a trebuit să oprească. Imediat niște indivizi mascați ne-au înconjurat și m-au silit să mă dau jos. M-au trântit la pământ, m-au legat de mâini și de picioare, mi-au acoperit și ochii cu o cârpă neagră și m-au purtat într-un loc necunoscut. Imediat au început asupra mea presiunile. La început am crezut că e vorba de un atac terorist. Dar când și-au formulat pretențiile m-am dumirit cine sunt și ce vor. Mi-au cerut să nu mai candidez la alegerile din toamnă. Ore în șir au formulat aceeași cerere. Nu mi-au dat de mâncare și nici apă. Nu m-au lăsat să dorm.

După cum arată senatoru', nu pare să fi suferit prea mult din pricina postului.

– Dacă au văzut că nu mă pot îndupleca, au devenit mai mieroși. M-au rugat să sprijin actuala putere. Se vede că nu mă cunosc. Cum să susțin niște indivizi care au dus țara în prăpastie? Le-am retezat orice speranță că le voi accepta târgul.

– Dar unde erau cei care vă asigurau paza?

– O luaseră înainte pentru a pregăti întâlnirea de la București.

– Unde s-a petrecut incidentul?

– Nu știu. La vreo zece kilometri de oraș. Poate mai puțin.

– V-au torturat?

Întrebarea o pune de data asta un june cu multe coșuri pe obraji.

– N-au îndrăznit! Dar chiar dacă m-ar fi torturat, rezultatul ar fi fost același. Nu sunt un om al compromisului. Pentru această țară mi-aș da bucuros și viața.

Următoarea întrebare o pune un ins cu o voce pițigăiată.

– Unde v-au ținut?

– Cred că într-un cort. M-au ținut pe pământul gol. Undeva în pădure. Nu vedeți în ce hal am ajuns?

– Ce vorbeau între ei?, insistă pițigăiatu'.

– Nu-și vorbeau atunci când erau în preajma mea.

E rându' unei minijupiste să se facă remarcată.

– N-ați reușit să zăriți nimic?

– Nu v-am spus c-am fost legat la ochi?

– Excludeți posibilitatea acțiunii unor teroriști străini?

Fără să vreau mi-l închipui pe Bin Laden complotând într-o pivniță împotriva lui Drovelidu, barbă-n barbă cu alte turbane, dacă nu cumva între timp s-a ras. Cu siguranță că l-a umplut de bani pe frizer.

– Da'de unde! A fost un comando românesc, zice sigur pe el senatorul. Ce să vrea de la mine niște venetici?

– Cum ați scăpat?

E rându' Anișoarei de la postu' local.

– Prin mila lui Dumnezeu. Dacă au văzut că nu pot să mă urnească de pe calea mea, m-au luat din nou legat fedeleș și m-au vârât în mașină împreună cu șoferul meu. N-au avut curajul să mă asasineze. Ar fi stârnit mânia poporului. Au dat peste noi niște oameni cumsecade.

Aha! De-aia am văzut râma aia albă în curtea aceea.

– Țin să-i mulțumesc șefului lor, domnul Carl Langa, pentru omenia de care a dat dovadă și pentru profesionalismul oamenilor pe care îi are în subordine. Astfel de

compatrioți sunt speranța de care trebuie să ne legăm. Ei sunt viitorul.

O altă blondă își agită mâna. Cu un gest mărinimos senatoru' îi dă cuvântu'.

– Încercarea prin care ați trecut o să vă marcheze destinul de politician?

– Evident! Am ieșit și mai întărit dintr-o astfel de încercare. Am dovedit buna mea credință, curajul și motivația de a asigura tuturor o viață mai bună. Țin să mulțumesc celor care, în zilele grele pe care le-am trăit, și-au exprimat solidaritatea față de mine și de cauza mea. E ceva ce n-am să uit niciodată.

– Sondajele vă situează pe primul loc în cursa pentru Cotroceni.

– E și firesc. Avem un electorat matur, care înțelege cine îi vrea binele. Iar acesta nu poate fi decât Partidul Românilor Adevărați în frunte cu președintele lui, Miu Trocan Drovelidu.

Se uită surprins în jur deoarece n-aude aplauze. Ți-ai găsit: niște ziariști, unși cu toate unsorile, să aplaude. Ca să-i sporească și mai mult amaru', unu' întreabă candid:

– Dar ce dovezi aveți că reprezentanții actualei puteri v-au răpit? I-ați acuzat fără să prezentați nici o dovadă.

A turnat gaz pe foc. Ochii senatorului ies din orbite și scapă vaca în lucernă.

– Mă, jagardea împuțită! Ești în slujba ălora. Cine crezi că avea interesul să mă scoată din circulație? Cei care vedeau că le fuge pământul de sub picioare. A cui operă crezi că poate să fie? Cât primești, nenorocitule, ca să minți?

Insu' se face a nu fi auzit insultele și nu se dă bătut.

– Poate fi opera unor glumeți. Sau a unor demenți.

– Ieși afară, dobitocule! Nu se vorbește așa cu viitorul președinte al țării. Afară!

Flăcău' își ia reportofonu' de pe masă și iese fără să mai rostească niciun cuvânt. O clipă se lasă o tăcere ca într-un cavou. După care se întâmplă ceva care mă lasă

interzis. Rând pe rând, și ceilalți ziariști își strâng aparatele și părăsesc încăperea. E ceva care mă tulbură și pe mine, oricât de hârșit sunt de câte am văzut. Probabil că în viața de zi cu zi se bălăcăresc ori de câte ori au ocazia. Nu sunt prieteni între ei și reprezintă ziare, posturi de radio și televiziune concurente, care se bat pe subiecte și pe publicitate. De data asta n-au mai ținut seama de ce ferchezuială or să le dea patronii și s-au solidarizat cu colegu' lor de breaslă.

Senatoru' începe să se bâlbâie. Ia un pahar cu apă de pe masă, uită ce-a vrut să facă și se ridică în picioare. E de-a dreptu' pierit. Își dă seama c-a depășit măsura.

– De ce plecați? Mai am multe să vă povestesc...

Sunt ultimele cuvinte pe care mai apucă să le spună. Transmisiunea se întrerupe brusc și începe o nouă defilare de detergenți. Pe toate canalele românești e aceeași paradă de ambalaje.

În sfârșit, pe unu' dintre posturi dau peste o emisiune de știri. O blondină începe să citească de pe prompter:

„În urmă cu puține clipe am transmis conferința de presă a senatorului Miu Trocan Drovelidu. Cunoscutul om politic a afirmat că actuala putere l-ar fi răpit încercând să-i stopeze cursa pentru Cotroceni. Conferința de presă a luat sfârșit brusc după ce reporterul nostru a fost agresat verbal de către senator. La numărul de telefon afișat pe ecran puteți trimite SMS-uri în care să vă exprimați opinia în legătură cu atitudinea domnului Drovelidu. În continuare, vă prezentăm o corespondență din Cecenia..."

Altă dată aș fi urmărit fascinat un astfel de reportaj. De data asta, citesc cu febrilitate SMS-urile care se succed pe burtiera ecranului: Miu ăsta e un țopârlan, Drovelidu n-are ce căuta nici în Senat, darmite la Cotroceni, Români! Vreți să vă conducă un zărghit? Votați-l pe Miu! O gospodină pune capac la toate: Mi se face greață că am crezut în pramatia asta. Mai bine-l lăsau în pădure.

Scuzați-mi expresia, da' domnu' Miu a dat-o rău în bară! A luat-o la vale, pe tobogan! În țara asta nu poți dezamăgi o gospodină fără să plătești. Și pe alte canale descopăr aceeași indignare a boborului. Nici n-am nevoie să aștept sondaju' care va fi anunțat mâine: sunt sigur că Miu s-a prăbușit în neant. Nu mai e pe felie. Gata! S-a tras apa după el. Da' de ce l-o fi deranjat atât de mult întrebarea cu pricina? La număru' de neuroni pe care îl am e ceva care depășește banda de frecvență a înțelegerii mele.

Capitolul 15

Scobitori, aşchii, buşteni

E o după-amiază plină de farmec numai pentru un pierde-vară dornic de relaxare într-un peisaj bucolic. Da' pentru un zănatec ca mine care face naveta între Colga și kilometru' zece în direcția Capitalei e un haloimăs total. Abia mă târăsc pe șosea, ca și cum îmi dau testu' de circulație, înjurat de toți șoferii care mă depășesc și-mi fac semne cu degetu' mijlociu ridicat sau și-l duc la tâmplă. Mi se fâlfâie de reacțiile lor de mârlani. Eu sunt atent să descopăr pe marginea șoselei un buștean care ar fi putut fi folosit la crearea unei ambuscade. Toți copacii pe care îi zăresc sunt însă în poziție verticală.

După ce fac traseu' ăsta de mai multe ori, scot vehiculu' de pe carosabil și o iau pe jos. Merg agale, ca și cum doctoru' mi-ar fi recomandat plimbări prin natură ca să mă fortific. După două ore îmi vine să merg în mâini, așa de tare mă dor picioarele. Iar după trei ore mă las păgubaș. Niscaiva întreprinzători or fi luat bușteanu' să-și facă scobitori din el.

Tocmai când vreau să mă urc în mașină zăresc în apropiere un drum forestier care pornește din șosea. Încotro o fi ducând? Am doar o clipă de ezitare. O pornesc pe el, hurducându-mă prin șleaurile bune pentru testarea amortizoarelor. Săltatu' ăsta pe scaun îmi aduce aminte tot ce-am mâncat cu o zi înainte.

Nu merg prea mult și zăresc cum drumu' o ia pe lângă un gard de sârmă ghimpată care mi-e familiar ca propriile mele șosete. Las agregatu' să mai răsufle după proba de anduranță și mă apropii pe jos de tabără. Ochesc

un stejar în care să nu se afle nici un cuib și, după ce mă julesc binișor, sunt călare pe o creangă solidă și-mi pun binoclu' la pleoape.

Curtea e pustie. Doar santinelele postate în cele patru colțuri supraveghează ambientu'.

Deodată, poarta se deschide și un Merțan negru înaintează pe aleea pavată cu dale oprind în fața clădirii mai mici unde presupun că este comandamentu'. Șoferachele se dă rapid jos și deschide o portieră din spate. Personaju' din mașină nu se hotărăște să coboare. Privirea îmi e atrasă de apariția unui Rolls Royce care oprește în spatele Merțanului. De pe bancheta din spate coboară vorbind la mobil Pavel Livezeanu. Imediat încă o mașină trage la peronul cu cinci trepte. Nici nu mai am nevoie să mă uit după cel care se dă jos – e Drovelidu.

De-abia atunci catadicsește să se dea jos și cel din prima mașină. E un tip de statură medie, îmbrăcat într-un costum de cioclu. Nu-i văd faciesu' decât atunci când își strâng mâinile. Mirarea care mă cuprinde mă face să uit să mai stau ancorat și aterizez pe o creangă mai jos umplându-mă de sânge și mai abitir. Cioclu' e unu' dintre membrii comisiei. Cel cu mustața pe oală. Ce naiba caută aici?

Sinapsele creierului meu sunt făcute zob. Nu mai pricep nimic. Am nevoie de un alt soft. Îmi rămâne doar să-i privesc cum dispar în clădire strecurându-se pe o ușă masivă. Mai întâi Cioclu', pe urmă Baronu' și ultimu' Miu. Interesant! Asta o fi ordinea numerelor de pe tricou în ierarhia lor? Și de ce nu i-a întâmpinat nimeni? Or fi de-ai casei în acest perimetru și nu mai trebuie să se deranjeze cineva să le dea binețe?

S-a lăsat întunericu' și cei trei nu reapar. Sunt mai multe ferestre luminate, însă mi-e imposibil să știu în care dintre încăperi se află. Oare despre ce discută? E curată pierdere de vreme să mai stau cățărat ca o ființă arboricolă. Mai ales că din mlaștina din apropiere vin niște miasme care iar îmi aduc aminte meniul de ieri. Cobor cu

prudență, astfel încât nu mai am parte de nici o zgârietură. Orbecăi până la mașină rugându-mă în gând să nu deranjez cumva siesta vreunui urs. Spre marea mea surprindere ajung teafăr la hotel. Întins pe pat încerc să procesez informațiile pe care le am. Cooperativa „Munca în zadar" e mai eficientă decât mine. Sunt total zăpăcit. Bușteanu' care i-a barat drumu' lu' Drovelidu s-a evaporat. Dacă n-a fost însă nici un buștean, nici măcar o așchie? Iar întâlnirea de taină a celor trei e mai mult decât curioasă. Oare ce pun la cale? Și ce caută Cioclu' printre ei? Nu e un conflict de interese?

O ciocănitură discretă în ușă mă face să tresar. E din nou vreun mesaj de amenințare? Cam de multă vreme n-am mai primit unu'. Sau acu' e chiar momentu' să treacă la fapte? Nu tremură nădragii pe mine, totuși deschid ușa cu precauție. M-am speriat degeaba. În prag e Andra. Ce mai, are clasă! Continuă să fie în top. Îi fac loc să intre. Inima îmi bate cu mai multă putere.

Ia loc pe fotoliu. Regret din suflet că poartă de data asta niște pantaloni albi. Există totuși o compensare: în partea de sus are un tricou portocaliu mulat pe epidermă. E bestială!

– Îți sunt datoare o explicație, începe ea.

Iau loc și eu pe pat, mai fâstâcit ca un picolo în perioada de probă.

– O explicație?

– Da. Nu ți-am spus că lucrez la Pavel Livezeanu. Nu știam că o să ne întâlnim în casa lui. Nu credeam că e ceva important.

– Iar acu' crezi?

Se foiește stingherită.

– Nu știu ce să zic... De mai multă vreme domnul Pavel pare a nu fi în apele lui. E frământat de ceva.

– Poate a făcut o afacere proastă. O fi pierdut niște acțiuni.

– Nu-i omul care să se sperie din atâta lucru. E altceva.

– Și ce mă privește pe mine asta?

Gându' că e îngrijorată din pricina altui bărbat mă înnebunește.

– Am venit ca la un prieten. N-am cui să-i spun altcuiva.

Ideea de a deveni duhovnic chiar că mă calcă pe nervi. Brusc nu-mi mai pare că merită notă de trecere.

– Și ce vrei să-mi spui?, îi zic eu rece.

E clar că șovăie.

– Am văzut ceva care îmi dă de gândit...

Se oprește ca și cum s-ar teme că deja a spus prea mult. O las să continue fără să-i pun nici o întrebare.

– Pavel e un om bun ca pâinea caldă. Doar în afaceri n-are nici o milă.

I-a spus Pavel! Oare cu ce se ocupă domnișoara Andra în căsoiu' ăla? Tare mi-e teamă că nu șterge doar prafu'.

– Așa o fi.

– După ce ai fost la el am asistat la o scenă ciudată. Am vrut să intru în biroul lui ca să fac curat. N-a auzit când am deschis ușa. L-am văzut așezat într-un fotoliu și ținând în mână un pistol.

Încep s-o ascult electrizat.

– Și?

– La un moment dat și-a dus pistolul la tâmplă. Am încremenit. N-am putut nici să strig. Dar imediat a lăsat pistolul jos și a început să râdă. L-am auzit spunând...

– Ce?

– L-am auzit spunând printre hohote de râs: „N-o să mă aibă el."

– Care „el"?

– Nu știu. Am lăsat ușa întredeschisă și am plecat.

Nu mai am memorie destulă ca să mai primesc și informația asta. Sunt nevoit să șterg altele și îi fac loc.

– Am venit să vă spun... poate îl ajutați... nu vreau să se omoare...

– Haida-de! Cu ce să-l ajut? Dacă i s-o fi urât cu zilele, n-am cum să stau zi și noapte lângă el și ori de câte ori

duce pistolu' la tâmplă să-i șoptesc drăgăstos: „Sinuciderea e un păcat".

Se uită urât la mine. Foarte urât se uită la mine. Nu-mi place deloc când cineva care e super se uită la mine așa.

– Dar nu înțelegeți că-l amenință cineva?

– Dacă-l amenință, n-are decât să pună poliția pe urmele ăluia. E un om de vază. Nimic mai simplu la banii lui. Nu e un coate-goale.

Se ridică dintr-o dată. În ochi are lacrimi. Pe bune că-s lacrimi adevărate. Înseamnă că Baronu' are într-adevăr niște talente ascunse de poate frânge cu atâta ușurință inimi.

– V-am crezut mai omenos! Sunteți la fel de lipsit de inimă ca toți ceilalți. Nu vă pasă decât de interesul personal.

De parcă lui Livezeanu îi pasă de interesele altora!

– Îmi pare rău că am venit. Simt că se va întâmpla ceva groaznic. Sunt prea neajutorată ca să mă împotrivesc.

Iese trântind ușa, așa cum procedează cuplurile serioase când se despart definitiv.

Dau din umeri – altceva ce-aș putea să fac? Nu-i treaba mea dacă Baronu' vrea să-și încheie socotelile cu viața. Deși mai curând îmi vine să cred că Andra a asistat la o scenă fără nici o semnificație suicidală – Doamne, frumos mai știu să mă exprim!

După o astfel de zi în care am participat la o mișcare browniană, cel mai bun e un somn dulce. Sunt aproape adormit când îmi sună mobilu'. Număru' pe care îl văd pe ecran nu-mi spune nimic. Răspund cu un glas somnoros.

– Da?

De la primele cuvinte pe care le aud mă ia mai întâi cu frig, apoi cu arșiță. E Cioclu' cu mustață. Cum îl identific? Îi cer să-mi spună pe ce scaun era așezat când m-am întâlnit cu onor Comisia.

– Ancheta în Colga s-a terminat. Te așteptăm de urgență pentru o altă misiune. Lupta continuă. N-avem voie să fim slabi!

Dau să zic că n-am descâlcit istoria asasinatelor din oraș, însă nu mai am cu cine să vorbesc și o voce catifelată mă îndeamnă să apăs tasta unu pentru limba română. Nu mai freca menta, duduiță dragă! Strămoșii mei au apăsat tasta asta de mult. De ce nu m-o fi întrebat nimeni și pe mine pe ce naiba să apese? Acu' n-aș mai tăia mărunțel frunze la câini prin zona asta de acoperire GSM.

Ce-a fost cu telefonu' ăsta zurliu? Își bat joc de mine? Cum adică, ancheta din Colga s-a încheiat? Sau poate Cioclu' s-a săturat fiindcă bat pasu' pe loc mai ceva ca o santinelă la minus zece grade? Și dacă vrea să-mi dea o altă misiune, nu ne puteam întâlni aici? Suntem doar la o azvârlitură de băț unu' de altu'.

Adorm zâmbind – de ce m-o fi bucurând atât de mult gându' că nu știe ce-am văzut în curtea unei anumite tabere? Curioasă chestie întâlnirea la nivel înalt a celor trei. Se dădeau mai importanți decât ăia care au avut ciocnire la Ialta. Sunt însă atât de stors încât nici trompeta Nebunului care se-aude pe sub ferestrele mele nu mă convinge să nu-mi tai orice punte cu lumea înconjurătoare. Din păcate, visez ceva nasol – niște indivizi pun mâna pe mine și nu vor să-mi dea drumu' până când nu lipesc sute de mii de scobitori pentru ca să fac la loc un buștean.

Capitolul 16

Bata

Alunec din pat cu părere de rău, fiindcă în cele din urmă coșmaru' a fost îndulcit de un vis cu Andra într-o vestimentație economicoasă. Privirea îmi cade mai întâi pe tablou' lui Grigorescu. O rază de lumină cade drept pe bâta ciobănașului și creează iluzia unei arme cu laser.

Pe dracu' armă cu laser în dotarea ciobănașilor! Chiar dacă ar avea, tot la sprijinit ar folosi-o. Însă ce-o fi însemnând mâzgălitura pe care a lăsat-o colegul meu pe reproducere? În dreptul bâtei... O bâtă care nu e cu laser... Di frasin îi? Di stejar? E bună doar la rezemat falca pe ea și la uitat în zare sau ca să se bată...

Raza de laser pare să-mi treacă prin scufiță și o încinge la incandescență. Bâtă... bată... Bata... Ruinele de la Bata! Asta o fi explicația? Țin bine minte ce mi-a zis Tică. El mi-a povestit că sediu' Necuratului acolo ar fi. Cel puțin așa susține legenda. Așa susține și Nebunu' cu trompeta care își face veacu' pe-acolo. Cum de nu îi e frică?

Ce să mai caut acolo? Cioclu' a fost categoric – misiunea s-a încheiat și vira ancora. Doar dacă n-am chef de-o bumbăceală pe cinste din partea comisiei. Nu pot însă nici să nu verific o pistă atât de promițătoare. Fie ce-o fi, n-au decât să mă suspende pe viață, eu tot o să dau o raită la ruine.

Nu-s departe de oraș. Și nu se află în pădure, așa cum m-așteptam. Într-un câmp deschis în care nu s-a însămânțat nimic de multă vreme e un morman de pietre încinse. Poate odinioară or fi avut o ordine oarecare; acum sunt într-o neorânduială cumplită. Mi-e greu să cred că

din bolovanii ăștia s-a ridicat o cetate. N-ar ajunge nici pentru un turnuleț. Iute îmi aduc aminte câte case din piatră am văzut în Colga și nu mai zic nimic.

M-apropii fără fereală de cataroaiele diforme. Parcă-s de la demolări. Înot printre niște ierburi care sunt și înalte și pișcătoare ca niște urzici. Unele dintre ele mai și taie. Un popândău se uită la mine fără interes și continuă să roadă cu o masticație sonoră cine știe ce merinde agonisite fraudulos. O pasăre bagă boala în mine luându-și zboru' chiar de sub picioarele mele. Descopăr și motivu' – n-are clocitoare electrică și stă ea însăși pe ouăle pe care în ultima clipă nu le fac omletă sub tălpile mele. Mii de insecte fac un zgomot asurzitor și disonant, ca al instrumentiștilor înainte de concert – le-ar trebui un dirijor care să le mai tempereze elanu' și să le facă să cânte la unison. Din înaltu' cerului cade în picaj o umbră. Aviație inamică la joasă înălțime! Din fericire nu e un Mig, e un uliu hulpav care a ochit cine știe ce viețuitoare bună de haleală. E un spațiu în care Steve s-ar simți de minune. Nu se poate să nu-l știți pe Steve – e băiatu' care-a fost topit după crocodili și alte lighioane uitate de Dumnezeu pe Pământ ca să bage frica în oase. Din fericire, bușteanu' de care mă împiedic n-are în dotare și fălci, doar niște așchii extrem de bine cizelate ca să mă rănească. Încă o dată îmi spun că natura e de un caraghioslâc fără margini dacă te uiți la ea mai atent și nu căzut în freză de extaz, ca unii care când văd un răsărit sau un apus de soare leșină pentru a demonstra ce firi sensibile sunt. Prea puțini însă se prind de haiu' pe care-l poți face de ea.

Rămân brusc stană de piatră. Dintre ruine a apărut pe neașteptate Nebunu' cu nelipsita lui trompetă în mâini. Se uită în urmă, așa că nu mă vede. M-arunc pe burtă – n-am nici un chef să-mi împuie capu' cu basmele lui. Un fir de iarbă îmi gâdilă o nară și de-abia mă abțin să nu dau drumu' unui strănut cu o rază medie de acțiune. Gornistu' trece pe lângă mine și se face în curând nevăzut.

De-abia atunci mă ridic și îmi permit să-mi folosesc batista.

Ajung în sfârșit la ruine. Nu sunt chiar așa de puțini bolovani, gospodarii din Colga mai au din belșug rezerve de materiale de construcție. O șopârlă care se prăjește pe un pietroi pare să-mi dea dreptate. Oare unde-și are sălașu' Rucă? Amân puțin cercetarea pentru a da prioritate de dreapta unui șarpe care se târăște lenevos în adăpostu' lui subpământean. Mai arunc o privire să văd dacă nu cumva mai stânjenesc libera circulație a persoanelor – n-ar fi *politically correct* – și descopăr locul de unde a apărut Nebunu'. Când Bata era o mândră cetate aici trebuie să fi fost o pivniță unde se țineau de-ale gurii sau o temniță unde erau aruncați prizonierii înainte de a fi dați pe mâna călăului. Claie peste grămadă sunt haine, cutii de tablă și de carton, o saltea numai petice, o pernă slinoasă... Rucă n-are parte de confortu' unui hotel de cinci stele. Iar o cameristă de la Hilton și-ar pune mâinile în cap dacă i s-ar cere să se-apuce de curățenie.

O ceată de șobolani execută niște piruete grațioase la vederea mea și se retrag fără să-mi mai aștepte aplauzele. Rămâne doar mirosul lor, amestecat printre alte miasme care mă fac să uit că n-am mâncat nimic pe ziua de azi. Pe-aici nu-i nimic interesant. Necuratu' n-o fi acasă. Nici măcar o fantomă. Locu' nu-i știut de cei de la CNN, altfel l-ar populariza pentru ca mapamondu' să știe cum se poate trăi în secolul XXI. Însă pe mine altceva mă roade: de ce i-a atras atenția colegului meu locu' ăsta? Sau n-am interpretat eu bine semnu' lăsat pe tablou? Sau n-a fost nici un semn?

Duhoarea din gropniță devine insuportabilă și simt nevoia să ies la aer curat. Mai am parte de o reprezentație a șobolanilor, de un nivel artistic superior – cred că dansează Macarena. Ies la țanc pentru a-l vedea pe Nebun cum se îndreaptă spre ruine cu pas grăbit. O fi uitat ceva? Chefu' de a purta o conversație cu el încă nu mi-a venit. Din nou mă pitesc, grijuliu de astă dată ca firele de iarbă

să nu-mi mai intre în nas. Reușesc să le evit. În schimb, îmi sprijin palma într-un spin care-mi provoacă o durere de mă seacă până la os. De aceea îmi mușc buzele ca să nu urlu. Îl las pe Nebun să intre în vila lui, mă ridic și mă-ndrept spre oraș. Fac iute cale-ntoarsă – ce-ar fi să-l descos puțin? Până acu' nu i-am prea dat atenție. Mă strecor din nou în gropnița urât mirositoare.

– Salut, nea Rucă!, zic eu încetișor, ca să nu-i sară inima din loc văzându-mă apărând pe neașteptate.

Nu-mi răspunde nimeni. Claxonez ceva mai tare. Același rezultat. Nebunu' nu e în văgăună.

Mă frec la ochi – e de necrezut, unde-a dispărut? Doar nu-i Houdini.

Iau din nou încăperea la cercetare. Descopăr că se poate ieși și prin alte unghere. Liniștit în privința asta, sting lanterna și mă-ndrept spre lumina soarelui.

Capitolul 17

O moarte neprevăzută

În oraș e o fierbere greu de descris în cuvintele unui amărât de agent special. În juru' cazanului cu smoală din Iad e mai puțină agitație printre grupurile care-și așteaptă rându' la scăldătoare. O grămadă de inși stau pe trotuarele din centru și comentează ceva cu însuflețire. Ce s-o fi întâmplat? S-a ieftinit carnea de porc? A căzut guvernu'? S-a anunțat terminarea perioadei de tranziție? În orice caz, s-a găsit un nou prilej de clămpăneală și de băutură, fiindcă și crâșmele sunt pline ochi.

Printre guvizii cuprinși de limbariță îl zăresc și pe Tică. Are o figură răvășită. Opresc mașina lângă el.

– Ce-i cu agitația asta?, îl întreb eu prin geamu' lăsat jos. Arde undeva? A început vreo răzmeriță?

Se uită la mine surprins.

– Cum? N-ai aflat?

– Ce să aflu?

– Știrea zilei.

– Nu.

– A murit Livezeanu.

Hopa! Până la urmă Andra avea dreptate. De ce nu i-am dat ascultare? Și dacă-i dădeam, ce-aș fi putut face?

– Cum și-a pus capăt zilelor?

Cască ochii cât cepele.

– Ce-ți veni? Nu și-a pus capăt zilelor. Mașina în care se afla a explodat. Zob s-au făcut și el și șoferul. Îi adună acum cu fărașul.

– Ce zici?

Nu mai zic nimic. Alerg la ziar să scriu articolul.

Mă ia cu amețeală.

– Unde s-a petrecut?

– Chiar la vila lui. A fost o ditamai explozia. Fațada casei e la pământ.

Ce mai e și aiureala asta? Întorc capu' spre o babă care zice cu mâna dusă la gură:

– Necuratul e! Vine sfârșitul lumii! Lepădați-vă de păcate!

Era și momentu' ca Necuratu' să lovească din nou – prea multă lâncezeală strică. Puțin ritm, ce mama naibii, ne îndemna profesoru' meu de economie când ni se instala moleșeala în corpeciuri. Iar noi scandam: „Fac eu! Fac eu!", de ieșea un *Fuck you* de toată frumusețea.

Mă uit din nou la Tică.

– Au pus mâna pe cineva?

– Pe dracu' ghem!

– Măcar vreo bănuială?

– Nu se știe nimic. Ceață totală.

Îl văd cum își ia picioarele la spinare în direcția redacției. Nu-mi rămâne decât s-o iau și eu spre vila Baronului.

Tică n-a exagerat – fațada casei e culcată la pământ. A mai rămas însă destul și pentru alte câteva bombe. O groază de obiecte zac prin moloz, unele încă întregi. Observ priviri pline de jind ațintite asupra lor. Mai mulți polițiști se învârt într-un perimetru delimitat cu o panglică galbenă. Mai-marele lor mă zărește și vine la mine. Îmi mârâie printre dinți:

– Să nu te prind că te-amesteci! Te ia mama dracului!

Rămân pe margine ca să nu mă ia coana respectivă și contemplu dezastru'. Rolls-u' e făcut fărâme și încă mai fumegă. O echipă de la descarcerare se chinuiește să ajungă la cele două trupuri carbonizate. Bucăți din automobil s-au împrăștiat care încotro. Bănuiesc că și părți din trupurile celor doi s-au risipit prin peisaj. Pășesc cu grijă ca să nu calc pe vreo falangă. Mai mulți fotoreporteri trag în neștire poză după poză, cu speranța unui peșcheș gras

dacă le vând unor ziare centrale. E și echipa de televiziune a postului local. Sunt și mulți gură-cască – huidumele de la poartă au dispărut și neamu' are în sfârșit ocazia să-și clătească ochii cu imaginea casei magnatului. Mă rog, cu ce a mai rămas din ea.

Soarele arde de parcă ar fi la o aruncătură de băț. Încerc să privesc la el și îmi pare că văd niște mișei care aruncă de zor cărbuni ca vâlvătaia să fie și mai aprigă. Ăștia nu-s sănătoși la turelă dacă dogoarea care e nu le ajunge.

– Vedeți c-am avut dreptate?

Glasu' e al Andrei. Are ochii înroșiți de plâns. Îi stă bine și cu ochii înroșiți de plâns.

– Cum s-a întâmplat?

Se abține cu greu să nu izbucnească în hohote.

– I-a spus șoferului să tragă mașina la scară. A plecat fără să zică unde se duce. S-a urcat în mașină și au pornit. N-au făcut decât vreo câțiva metri. S-a auzit o bubuitură groaznică și casa s-a zguduit ca la cutremur. Eram la etaj. Când m-am uitat pe geam am văzut mașina în flăcări. M-am repezit pe scări însă nu mai era nimic de făcut.

Înseamnă că n-a fost o bombă cu ceas – nimeni n-ar fi știut când se va urca Baronu' în mașină. Aici e vorba de o petardă acționată cu telecomandă. Iar cel care a detonat-o trebuia să fie prin apropiere ca să știe când se aburcă Livezeanu în vehicul. Cine să fie? Terminatoru' din zonă?

– Cine mai era în casă?

– Numai eu și șoferul.

Deci din casă telecomanda n-ar fi putut fi acționată decât de Andra. Alung un astfel de gând. Înseamnă că autoru' a acționat de afară. Cine? Grădinaru'? Vreunu' dintre ciumeții care îl păzeau pe Baron și care i-a vrut pielea fiindcă nu vroia să-i mărească simbria? Cam riscant să te joci cu o telecomandă când sunt atâția ochi și camere de supraveghere. Mai curând e vorba de cineva de dincolo de gard.

– A primit vreun telefon înainte de a pleca?

– Da. Tocmai se așezase la masă. A vorbit pe mobil cu cineva și imediat s-a ridicat și a cerut mașina.

– Cu cine a vorbit?

Ridică din umeri.

– Nu știu.

– Mobilu' la care a vorbit l-a luat cu el?

– Da.

Înseamnă că și ăsta e făcut țăndări și nu se mai poate afla cine l-a apelat.

– Ce nenorocire! Cine-o să-i anunțe pe copii?

Mda, urâtă misie o să aibă ăla care-o să sune la Harvard.

– Cei din mașină sunt sigur Livezeanu și șoferu' lui?

Andra se uită la mine ca și cum ar vedea una din făpturile de la Roswell.

– Vă arde de glumă?

Șefu' poliției apare din nou lângă mine. Se dă și mai cocoș. Mai are puțin și mă ia la poceală.

– Roiu'! E ancheta noastră. Tu ești venit cu alte treburi.

Nici n-am de gând să m-amestec printre domnii corpolenți în uniforme care le vin ca dracu și își dau aere de oameni importanți. Mă depărtez binișor, zicându-i printre dinți:

– Fă-mi plăcerea și crapă!

M-aude doar Andra. E complet siderată.

– Ce-ați spus?

Dau în bâlbâială.

– Merg să dau o tură prin împrejurimi.

De data asta o iau pe bune din loc. Nu la întâmplare, ci în direcția de unde cineva putea să vadă peronu' casei lui Livezeanu astfel încât să declanșeze bomba la momentu' oportun. Nu-mi trebuie mult timp ca să dau peste o zonă potrivită pentru o astfel de acțiune. Ca s-o cercetez, ar trebui să escaladez un gard de beton de vreo trei metri înălțime care separă proprietatea lui Livezeanu de pădure. N-am încotro și ies de pe locurile unde s-a petrecut tragedia și îmi tai drum prin lăstărișurile care

înconjoară terenu' lui Livezeanu. N-a mai trecut pe-aici nimeni de ani buni. E un ecosistem complet neprietenos. Crengi mă lovesc peste față, ierburi mi se încolăcesc de picioare ca niște moletiere, respir un aer încins, însă până la urmă ajung la pâlcu' de stejari care mi-a atras atenția. Ca să vadă cineva dincolo de gard ar fi trebuit să se cațere într-unul dintre ei. Îi iau la cercetat pe fiecare. În juru' unuia văd iarba culcată la pământ. Și ce dacă?, îmi zic eu descurajat. Făptașu' n-o fi prost să-și fi lăsat aici cartea de vizită. Numai ca să mă aflu în treabă mă cațăr în stejar și privesc spre casa lui Livezeanu. E o priveliște gigea. Se vede totu' ca'n palmă – și foiala polițiștilor, și mulțimea de gură-cască. Uite-o și pe Andra intrând în casă. Dacă m-ar vedea unde sunt și-ar zice că mi-am pierdut mințile. Marja de eroare i-ar fi destul de mică. Casanova se ține mai departe de toată învălmășeala. Mi-a pierdut urma și e mai agitat ca de obicei. Cu prima ocazie o să transez și afacerea cu el, indiferent la ce cartel e afiliat.

Oftez și mă las să alunec pe trunchi încercând să nu mai adaug o julitură la cele pe care deja le am. Ajuns jos sunt gata să-mi scrântesc glezna călcând pe ceva tare. *Sheet*, adică drace, potrivit aceluiași mod de a traduce promovat în filmele de pe micu' ecran. Mă uit crunt la pământu' acoperit de frunze. Nu văd nimic din prima. Din a doua descopăr sub adidasu' meu drept un muștiuc de trompetă. Îl iau cu grijă, ca odinioară când trebuia să culeg vreo plantă pentru ierbar. Deși coclit de vreme arată a fi folosit de curând. E al Nebunului, cu siguranță. L-o fi pierdut prin drumurile lui de zălud. Neapărat trebuie să-l caut și să i-l înapoiez – nu vreau să sufere melomanii din Colga. Nici o clipă nu mă duce gându' c-ar fi detonat el bombeciu'. Ar fi prea de tot.

Escapada mea ar fi meritat o răsplată – nu chiar premiu' lui ăla cu dinamita, da' măcar să nu mai fiu nevoit să străbat încă o dată desișu' până la mașină. Recompensa e însă alta – îmi rup blugii într-un ciot.

Capitolul 18

Plec sau mă-ntorc?

Printr-o ordonanță de urgență mă oblig să ajung în camera mea de la hotel. Habitatu' mi se pare mai prietenos ca la prima vizionare. În vreme ce-mi pun alți blugi și-mi descâlcesc din păr scaieții pe care i-am colectat în ultima escapadă, dau drumu' la televizor. Deja emisiunile principalelor posturi au fost întrerupte pentru a transmite știrea despre asasinarea Baronului roșu. Îi sunt prezentate datele biografice. Îi este evaluată și averea – la vreo 300.000.000 de verzișori. Fac un calcul rapid și-mi dau seama c-ar trebui să trăiesc mai multe milenii pentru a strânge bănetu' ăsta. Prea plictisitor să faci umbră pământului atâta amar de vreme numai pentru a realiza o asemenea performanță. Un secol mi-ar fi de-ajuns cu tainu' pe care îl am.

Îl văd pe șefu' poliției din Colga cum se dă rotund gesticulând și arătându-și degețelele lui de jucător de marocco, văd foiala celor care taie frunze la câini pe lângă el, o văd și pe Andra trecând prin cadru. La fel de obscure sunt și intervențiile unor oameni politici și de afaceri care l-au cunoscut pe Baron. Sunt intervievați și câțiva localnici nu suficient de îngroziți pentru a nu arunca priviri invidioase spre resturile vilei lui Livezeanu. Toți băștinașii afirmă tranșant că Necuratu' a lovit din nou. Unu' se leagă și de mine, cică umblu lelea prin urbe și nu pun mâna pe ucigaș. Noroc că nu-și aduce aminte numele meu, altfel cunoscuții mei s-ar umple de rușine din pricina incompetenței de care dau dovadă.

Dacă lucrurile stau așa, înseamnă că Necuratu' nu mai folosește junghieru' și apelează la metode din Manualu' micului terorist, varianta intensivă. Necuratu' a devenit mai sofisticat și ține pasul cu vremea. Arunc o privire spre ciobănașu' din reproducerea de pe perete – oare ce noimă are mâzgălitura de pe bâta lui? Eu unu' n-am găbjit nimic suspect la Bata. Sau n-am descifrat bine mesaju'? Da' dacă nu e vorba de nici un mesaj?

Merg în orb mai departe. Ancheta mea e amenințată de un fiasco total.

În continuarea știrilor, tocmai la coada subiectelor, e comunicat un nou sondaj care îl plasează pe Drovelidu tot mai în urma principalului contracandidat. Îl văd pe senator dând bezmetic din mâini și promițând că totuși va câștiga cu detașare alegerile. Ciuciu! Asta să i-o spună lui mutu – nu fotbalistului, ăla are glagore mai multă în sufertaș. Oricât ar încerca să tragă foloase necuvenite din moartea lui Livezeanu, promițând că va instaura ordinea în țară luând în mână hățurile cu mână forte, nu mai are lipici nici cât e pe un timbru vechi de cincizeci de ani. Dacă mai prinde un loc eligibil pe listele de la Senat.

Mai înainte de știrea asta, e anunțat un alt atentat sinucigaș în Ierusalim. Trei morți și zece răniți. Urmează pauză publicitară.

Tricou' pe care îl port are nevoie de o găleată din înălbitoru' prezentat pe ecran pentru a-și recăpăta culoarea din fabrică. Îl înlocuiesc și pe el cu un altu' pe spatele căruia scrie: I'm a winner. Pe dracu' câștigător. Bafta mea e mai mică decât fâșia Gaza.

Nu mai stau mult pe gânduri; e timpu' s-o iau din loc, așa cum a sunat porunca de ieri a Cioclului cu mustață. Încep să-mi îndes catrafusele în geantă, atent să nu uit ceva, așa cum îmi e obiceiu'. De fiecare dată sunt sunat de recepționeri amabili care mă întreabă unde pot să-mi trimită periuța de dinți, papucii de baie sau ciorapii pe care i-am lăsat ca amintire a trecerii mele prin diferite

locuri. O singură dată mi-am rătăcit portofelu' într-o cameră, da' atunci – ați ghicit – nu m-a sunat nimeni.

Aceste considerații despre soarta mea sunt întrerupte de zbârnâitu' mobilului. Aflat cu telecomanda televizorului în mână o duc mai întâi pe ea la ureche și zic un „Alo!" răspicat. De-abia pe urmă răspund la aparatu' care trebuie. De data asta cu un „Alo" mai potolit.

E șefu' comisiei, Cioclu' principal. Acu' o să mă ia la scărmănat fiindcă n-am apărut încă în fața lui.

– Văd c-ai ajuns subiect la știri!, îmi zice el cu un glas prevestitor de furtună. Ce fușerești acolo?

– Îmi fac bagajele.

– Ce spui, Franț? Unde vrei să pleci?

– Vin acasă. Misiunea mea s-a încheiat doar. Și numele meu e Robert Gal.

Pauză cu efect devastator asupra psihicului meu. Am întins coarda prea tare?

– Mai sunteți la telefon?

– Unde naiba ai vrea să fiu?

– Nu mai întârzii mult.

– Ai prins criminalul?

– Nu.

– Atunci ce naiba faci? De ce pleci din Colga?

– Da' nu mi-ați spus că misiunea mea s-a încheiat?

– Când ți-am spus eu așa ceva?

– Mă rog, nu mi-ați spus dumneavoastră... Unu' dintre cei doi colegi pe care îi aveți.

– Care?

Sunt gata să zic: Cioclu' cu mustață, însă mă abțin la timp.

– Domnu' cu mustață.

Din nou tăcere. În comisie se-anunță o criză de management.

– Eu îți spun când ți-ai terminat misiunea! Marș la treabă! Și nu mai da rasol.

Noroc că mobilele nu se pot trânti în furcă – închiderea lor e mai delicată ca a telefoanelor lui Graham Bell.

Ce mai e și aiureala asta? N-oi fi înțeles eu bine ce mi-a ciripit Cioclu' cu mustață?

Oftez și încep să-mi scot din nou bulendrele din geantă. Din grabă am pus în ea și mușticu' Nebunului – și doar mi-am zis să i-l înapoiez cu prima ocazie.

O formație hip-hop se zbânțuie pe ecran. Când aud o formație hip-hop, brusc mi se face dor de una care cântă rap, iar când dau de una ca asta, Metallica mi se pare idealul meu muzical. Mai ușor cu șmirghelu' pe timpane, băieți! Ceara din urechi se poate scoate și altfel.

Las televizoru' fără gălăgie. De jos se aude o trompetă. Cum așa? Mai e un trompetist în oraș? La fel de bun?

Înșfac mușticu' și ies val-vârtej din hotel. Pe trotuar e Nebunu'. Pompează aer într-o trompetă cu tacâmu' complet. Când mă vede, oprește cântarea.

– Necuratul! L-am văzut.

– Știu. Miroase a pucioasă și aruncă flăcări pe ochi.

E în al nouălea cer.

– L-ai văzut și tu?

Îi întind în tăcere mușticu'. Se uită la el cu mirare. E nevoie ca produsu' să fie însoțit de prospect.

– E-al tău. L-ai pierdut în pădure.

Clatină din lațele lui murdare. Hainele lui exală miros de mucegai – hruba aia în care stă e într-adevăr cam insalubră. Oare cum rezistă iarna fără încălzire centrală? Îmi aduc imediat aminte de urmele unor focuri. Lemne găsește din belșug. Trai pe vătrai lângă niște flăcări prietenoase, în vreme ce afară se așternt troienele.

– Nu-i a' lui Rucă.

Și dă să plece.

Îl înșfac de zbaturi și-i smulg trompeta. Îi privesc mușticu' – e vechi de întrebuințare și pare să fi fost dintotdeauna plasat acolo unde este. Nu mai pricep nimic.

Pe deasupra, deși fracu' îi miroase a băutură, când deschide gura nu simt damf de alcool.

– Nu-i lua lu' Rucă trompeta. N-are altceva pe lume. E singura lui avere.

I-o întind pradă unei cumplite nedumeriri.

– Nu-i al tău muștiucu' ăsta?

– Nu.

Mie îmi cade fața. El e vădit speriat. Mă cuprinde mila de bietu' ipochimen. La urma urmei, dacă l-o fi pierdut altcineva? O fi fost în timpul războiului în inventaru' gornistului unei armate în retragere.

Îi întind și trompeta și muștiucu'. Refuză cu demnitate ultima ofertă.

– E un știft!

Își duce fericit trompeta la gură și își reîncepe cântarea, depărtându-se cu pași mărunți. Silueta lui se profilează în vitrinele magazinelor. Câțiva trecători din diverse categorii socio-profesionale care au urmărit scena se uită la mine să mă înghită și mai multe nu. Una dintre june are surâsu' galeș al mătușii Caterina de Medici. Specialista în mătrăgună. E timpu' s-o iau din loc, mai înainte ca vreo babă să înceapă să mă stupească și să mă blesteme. Nu de alta', da' risc să fiu din nou pomenit la știri în prime-time și-atunci chiar că e vai și-amar de cofraju' meu!

Capitolul 19

În plină paranoia

Intru fără greșuri în hogeacu' Nebunului, știindu-l plecat să umble brambura prin oraș potrivit tipicului său. Locu' ăsta mă intrigă în continuare. E unica pistă pe care o pot urma și pe care mi-a semnalat-o și colegu' meu. Cel puțin așa cred. Poate am fost cam superficial prima oară și de aceea vreau să mai studiez încă o dată ambientu'.

Lumina soarelui se vede în urmă la capătu' gangului prin care am pătruns. Despic bezna din fața mea cu fasciculu' lanternei. Nimic deosebit, stimați vizitatori. Pereți umezi, plase de păianjeni și un miros care-l concurează pe cel dintr-un vomitoriu. Și mai sunt și multe tuneluri care mă duc la suprafață, așa că sunt nevoit să fac cale-ntoarsă ca o cârtiță cu busola dereglată de un câmp magnetic tembel.

Apuc pe unu' care mă silește să mă aplec din ce în ce mai mult, ceea ce mă duce cu gându' la cum o să arăt când voi bate suta și voi merge în baston. Nu e însă o fundătură. Tocmai când ajung să merg târâș, cu spaima în suflet să nu dau nas în nas cu un guzgan și să fiu nevoit să bag rapid în marșarier, având el prioritate de trecere, tunelu' începe să se lărgească precum o pâlnie. Îmi reiau mersu' biped din ce în ce mai curios. E tot întuneric, însă pășesc pe plăci de gresie și pe lângă pereți de piatră de o curățenie desăvârșită. Se simte și aer proaspăt – o fi vreun sistem de ventilație. Chestia asta nu e opera cuiva de acum câteva sute de ani, ăia foloseau în cel mai bun caz evantaiu', ăia mai pricopsiți. La capătu' tunelului e însă o ușă masivă de fier încuiată.

Umblu la cutiuța mea cu talente și reușesc, cu chiu-cu-vai, s-o descui. Răsucesc încetișor un mâner și ușa se dă în lături. Pășesc pragu', gata să mă scuz oricui m-ar sictiri fiindcă n-am ciocănit înainte de a intra.

Înăuntru nu e nimeni. Cel puțin așa pare la lumina lanternei.

Închid ușa în urma mea și iau cadre jur-împrejur. Zăresc un comutator și-l apăs cu delicatețe. Lumina unor spoturi face inutilă lanterna pe care o țin în mână.

E o încăpere mobilată modern – un birou cu un scaun pe care te poți da huța, telefon cu tastatură, fax, imprimantă laser, un calculator IBM și un IBook, scanner, televizor cu plasmă, radio, aparate de fotografiat Hasselblad, Nikon, Canon, video-recorder, cameră video... Un magazin n-ar avea o ofertă mai țeapănă. Toate sunt scule de scule. Văd și o altă ușă. Asta e din lemn și capitonată. Nu-mi mai încerc măiestria. Am destule de digerat rămânând pe loc. E și un pupitru cu un ecran – am mai văzut așa ceva, de aici se poate supraveghea ce-ți trăsnește prin cap cu ajutoru' unor camere de televiziune. Momentan pe ecran nu se vede nimic. Nu risc să dau drumu' la instalație.

Unde mă aflu? Încăperea n-are nicio fereastră și e complet izolată fonic. A cui o fi? Mi-e greu să mi-l închipui pe tipu' care lucrează la calculatoare atât de șmechere. Nu-mi dau seama nici măcar dacă mă aflu sub pământ sau la suprafață. Un cub alb de piatră cu latura de vreo cinci metri. Nimic din experiența mea nu seamănă cu ce mi-e dat să trăiesc. La nici un curs nu ni s-a predat cum să reacționăm în astfel de ocazii.

Totu' e deosebit de ordonat. Pe etajere sunt puse coli de hârtie de scris, de imprimantă, de fax. Pe birou sunt suporturi de creioane și pixuri, markere de mai multe culori. În sertare zac mai multe dosare cu multe file acoperite de cifre și scheme care nu-mi spun nimic. Zadarnic încerc să descifrez personalitatea posesorului acestui birou – profilu' psihologic pe care i-l fac nu-mi

spune decât că iubește ordinea și curățenia și tehnica de ultimă oră.

Nu-mi mai arde de poante pe bandă rulantă. Nu e chiar frică sentimentu' pe care îl am. Nici vorbă. Am cunoscut încercări și mai dure. Însă nici nu-mi vine să exersez cântece tiroleze. Nu știu cum aș reacționa dacă ușa s-ar deschide brusc și m-aș trezi față în față cu proprietaru'. Singura explicație plauzibilă pe care aș putea s-o dau e c-am greșit tunelu' și să iau mutra unui turist dezorientat care face drumeții cu cortu'.

Pe o etajeră sunt și câteva casete numerotate cu cifre romane. O iau pe prima din serie și o pun în video-recorder. Ce-o să vizionez? Un film artistic, un documentar cu vânătoru' de crocodili sau scene de familie cu bebeluși zâmbitori și părinți la iarbă verde? Dau drumu' la televizor și apăs pe clapeta de play de la video. După ce mai multe dungi fac un zig-zag pe ecran, imaginea se stabilizează. Nu prea seamănă cu un bebeluș ceea ce văd. În fața ochilor mei apare figura știută și de copiii de la grădiniță a lui Ossama bin Laden. Stă pe jos și vorbește unor indivizi cu turbane și înarmați până-n dinți și care îi sorb cuvintele de pe buze. Într-un colț al ecranului văd o siglă – e o înregistrare după Al Jazeera. Urmează cadre cu teroriști care se antrenează – lupte corp la corp, trageri la țintă, pregătirea unor mașini-capcană, tot tacâmu'. Nu lipsesc nici scenele care au făcut înconjuru' lumii – Gemenii prăbușiți după impactu' cu cele două avioane, atentatele de la Madrid și din Indonezia și multe alte drăgălășenii de același gen, bune de vizionat la nunți și botezuri.

Vreau să pun o altă casetă. Deodată, un glas care îți toarnă ace de gheață în vene se aude în încăpere. Tresar și mă uit în jur – nimeni. Vocea e a cuiva care vorbește de pe casetă. Nu e a lui Bin Laden – ar fi culmea să fi învățat românește, ca să apese pe tasta 1. Iar ce-mi aud urechile de-abia acu' mă umple de groază.

Pe ecran defilează în continuare scene care au ca subiect terorismu'. Nu le mai dau prea multă atenție, pe unele le știu din jurnalele de actualități, rămânând captivat de glasu' acela cu inflexiuni metalice, de parcă ar vorbi dintr-un cazan de aramă.

„...Oricât s-ar zbate, orice-ar face, nu au scăpare. Nu vor reuși să iasă din plasa de păianjen pe care o țes în jurul lor. Nu mai e mult și aici se va instaura domnia mea. Doar în aparență sunt călăi și victime. De fapt, și pe unii și pe alții îi mânuiesc după bunul meu plac. Toți joacă așa cum le poruncesc, potrivit unui scenariu elaborat pentru fiecare în parte. Inventez situații, scornesc relații între personaje, provoc evenimente, atribui replici. Când nu-mi convine ceva, schimb totul, fără să dau cuiva socoteală. Ca să m-amuz și ca să sporesc confuzia, uneori procedez așa deliberat, supraveghindu-le docilitatea tâmpă, de marionete. Nimeni nu poate intra în pielea altui erou oricât și-ar dori să joace pe altcineva, sau ar năzui să se descotorosească de o ipostază socotită nepotrivită. Sunt la mâna mea, pe o scenă luminată de reflectoare și, indiferent de ce impulsuri lăuntrice îi animă, nu se pot sustrage fascinației pe care o exercit asupra lor. Îi acaparez rând pe rând, îi momesc cu meșteșug, îi atrag în capcane presărate cu dibăcie, fără să bănuiască măcar o clipă cine le croiește destinul, fără să realizeze cum voința le este paralizată și cum altul le dictează modul de răspuns la stimuli."

Ăstuia care vorbește i s-au aprins demult luminile de avarie și habar n-are. Să vedem ce mai scoate din el. E tare acest zombie!

Apoi mă încurajez spunându-mi că poate caseta e înregistrarea pe care a făcut-o un actor pentru ca să-și verifice dicția.

„Până acum nimeni nu-mi știe chipul real. Chiar dacă uneori mă văd, îmi și vorbesc, nici prin gând nu le trece că eu pot să arunc flăcări și să răspândesc miros de pucioasă. Când va veni vremea să mă cunoască sub

adevărata mea înfățișare, surpriza le va fi uriașă – nu-și vor crede ochilor – va fi însă prea târziu pentru a mai modifica vreun detaliu din mișcarea lumii pe care am statornicit-o eu, o ființă a beznei. Atunci întunericul va fi din nou biruitor. Nu va mai trebui să m-ascund la ivirea soarelui sub o altă întrupare. Proștii adoră soarele, i se închină ca unui zeu, fiindcă îi smulge din somnul lor bântuit de vise plăcute sau de coșmaruri, îi trimite ca pe niște turme la muncă, să asude pentru o bucată de pâine. Și toți se bucură – neghiobii! – fiindcă sunt sclavi. Cel mai mare gânditor e în fond tot un biet rob, un nevolnic pus la trudă de alții.

Fiecare îl utilizează pe celălalt, se folosește de celălalt. Eu însă am să întronez o altă lege – aceea de a-i sili pe toți să mă slujească fără crâcnire numai pe mine. Voi deveni, mai întâi, stăpânul absolut al acestor locuri. Apoi, al unor ținuturi din ce în ce mai vaste, voi face ca lumina să nu mai triumfe și să nu mai fie proslăvită. Oamenii nu vor mai ieși ziua din case – vor dormi în paturile lor, la porunca mea. Iar eu, care nu pot să dorm nici ziua, nici noaptea, le voi fi stăpân. Îi voi atrage atenția până și lui Bin Laden – stăpânul de necontestat al planetei în clipa de față, un geniu. De la el mi-a venit ideea și o voi duce la perfecțiune. Nu peste mult timp, numele meu va flutura pe buzele tuturor, lăsându-l pe-al lui în uitare, așa cum el a procedat cu amărâtul acela de Carlos, un biet cârpaci pe care astăzi doar rareori îl mai pomenește cineva. Și, într-o vreme, era socotit teroristul numărul unu al lumii!

Ce minunat proiect să-i ții pe ceilalți sub ascultare prin frică! Dar acțiunea lui Ossama i-a deturnat sensul sau nu l-a priceput, transformând totul într-o luptă între civilizații, între săraci și bogați, între inși de religii diferite. Eu însă vreau să bag groaza și în creștini, și în musulmani, și în budiști, și în evrei, și în cei care se mai închină la totemuri – în toți cei care trăiesc pe această planetă, indiferent de starea lor socială. Trebuie să am doar răbdare și voi

avea la dispoziție o rețea mai înspăimântătoare decât Al-Quaeda."

Ce actor, ăsta-i diliu de-a binelea! Ai răbdare, o să-ți trimit o ambulanță să te ducă într-un loc unde se vindecă bubele la cap. Ceva curent electric pentru niște șocuri să-ți crească freza invers s-o mai găsi. Deși, pentru o asemenea bolunzeală s-ar consuma tot ce produce o termocentrală de mărime medie.

„Am început deja să le vâr frica în oase celor din Colga... Totul a pornit după ce l-am văzut pe nenorocitul acela de Anton Stanciu târându-și prin pădure soața ciopârțită. Un troglodit care a omorât fiindcă avea o nevastă fâșneață. A dus-o în pădurea unde rătăcea fără somn Nebunul cu trompeta. Când a zărit arătarea care purta în spate un trup și-și lumina calea cu o lanternă, a început să urle ca un apucat: „Necuratul! Necuratul!" și a zbughit-o ca un iepure hăituit. Stanciu s-a speriat și el, a lăsat să-i cadă de pe umeri trupul fără viață pe care probabil vroia să-l arunce în mlaștină cu un pietroi legat de picioare – nu l-ar mai fi găsit nimeni în veci.

Am așteptat să fugă la mașină, pe urmă m-am apropiat de trupul însângerat și am pornit să-l cercetez ca un specialist în autopsii. Nu mai avea nimic din atracția pe care o exercita asupra bărbaților. Acel trup pe care atâția îl doriseră cu înfocare și care își oferise multora nurii, cu generozitate, se dovedea a fi doar un înveliș de carne fără nici o noimă. Era ca o cutie de conserve din care se scosese conținutul – nu mai prezenta nici o valoare. Oricât l-ai fi împodobit cu veșminte luxoase, oricât l-ai fi pomădat sau l-ai fi parfumat – o, și ce-i mai plăcea Mirelei să folosească spray-uri și ape de toaletă! În curând, din pricina căldurii, avea să înceapă să miroasă urât, respingător – nu mai suscita pentru nimeni nici un interes. Zăcea sub lumina lunii, ca o epavă, departe de orice ochi iscoditor, sortită putreziciunii, topirii în lutul acoperit de frunze.

În noaptea aceea cu fulgerări stranii prin ceruri, în pădurea de la marginea unui oraș marcat numai pe unele hărți, asaltat de zgomote ciudate – trosnet de vreascuri, fâlfâit de aripi grele, scâncete de viețuitoare neliniștite în somn – s-a născut Necuratul din Colga. M-am ridicat în picioare și n-am mai aruncat nici o privire spre cadavrul din iarbă pe care curând aveau să se urce gângănii hămesite. M-am uitat la umbra mea – era parcă mai lungă decât odinioară. Mi-am îndreptat umerii cocârjați de umilințe, de o viață fără strălucire, iar ochii mei au început să străpungă mai bine bezna, ba, mai mult, să vadă, parcă, prin trunchiuri de arbori circulația sevei, să deslușească sâmburii în fructele pomilor sălbăticiți, să observe cu uimire alcătuirea îndelung elaborată a vietăților. O uriașă radiografie a tot ceea ce mă înconjura mi s-a oferit dintr-o dată contemplării, pentru a înțelege mecanismul firii și a pricepe ce vană e zbaterea tuturor; doar cine rezistă mai mult e invitat la masa victoriei. Un fir de iarbă se ivește din pământ, fraged și curat, pentru a crește până când e păscut de o viețuitoare, sau se chircește sub zăpezi și putrezește, topindu-se ca și cum nici n-ar fi existat. Un fluture își consumă zborul de-o clipă până o pasăre îl prinde în plisc, sau se stinge fiindcă nu-i e dat să trăiască decât o zi. Iar omul li se aseamănă – biată ființă uzurpatoare a drepturilor celorlalți, a cărui trufie e pedepsită până la urmă tot prin moarte. Și la cea mai mare parte a turmei – și prin uitare. Doar cei care n-acceptă ca peste numele lor să se pună o lespede grea sunt sortiți să dăinuie veșnic. Și cu cât faptele tale sunt mai crunte, cu atâta ești mai puternic și îi domini pe toți, silindu-i ca și după dispariție să te pomenească."

M-a apucat literalmente bâțu'. Da' nu pot să mă sustrag fascinației pe care mi-o provoacă derularea casetei. Rămân branșat la ea.

„Câtă vreme am pierdut! De ce n-am înțeles mai demult ce forță e Răul! Am crezut în Bine – și Binele pe care l-am făcut s-a întors împotriva mea, ca niște palme date

unui destin croit greșit. În pădurea aceea deasă de lângă Colga, veghind cadavrul mutilat al unei femei oarecare, mi-am zis că bine am făcut că am ales cealaltă cale. Fiindcă mai aveam timp să fiu altul, să ies din mocirla în care mă cufunda credința în Binele predicat în orfelinatul unde am cunoscut umilința provocată de foame, de mizerie, de bătaie, împreună cu alți năpăstuiți ai sorții dintre care pe unii i-am recrutat și acum mă ascultă fără crâcnire. Suntem doar treizeci – dar vom fi în curând sute și mii. În aparență, conduc o tabără unde se experimentează condițiile de viață într-o izolare perfectă. De fapt, e o tabără de pregătire a unor oameni educați să nu aibă milă de cei care se cred la adăpost în căminele lor, mai bogate sau mai sărace, și care cred că viață înseamnă să ai o slujbă, să faci copii, să participi din când în când la un chef și habar n-au cum să înfrunte cel mai banal pericol. Ne antrenăm zi și noapte, însă nu suntem niște troglodiți – învățăm limbi străine, căpătăm cunoștințe din medicină, din tehnică, noțiuni de cultură generală. Învățăm tehnici de machiaj – deseori circulăm prin oraș fără ca nimeni să ne bănuiască adevărata înfățișare. Cine ce are cu niște turiști? Unii dintre noi își cultivă și aptitudinile muzicale. Nu suntem niște barbari ignoranți care știm doar să facem și să plasăm bombe – Răul suprem cere instrucție multilaterală și mult rafinament, nu e pentru țopârlani de duzină.

Am ales un loc admirabil – la un capăt de țară, într-o zonă cu multe păduri, unde ne putem pierde ușor urma. Ni s-a dat în folosință un teren pe care am construit trei clădiri utilate după ultimele standarde ale modernității. La nevoie, putem folosi și catacombele uitate ale unei foste cetăți. Am minat și clădirile și toate tunelurile – în caz de pericol totul sare în aer la o simplă comandă a mea. Am luat în calcul și posibilitatea de a ne lua zilele dacă ne paște vreo primejdie. Nici unul dintre noi n-are chef să putrezească într-o închisoare.

Îi simt cum freamătă dornici de acțiune. Au cel mult douăzeci de ani și-mi sunt supuși ca niște sclavi. Supunerea lor am obținut-o și cu ajutorul drogurilor. Așa au devenit total dependenți de mine. O singură mișcare de împotrivire și vinovatul e tăiat de la porție. Doar pe unul a trebuit să-l execut fiindcă dorise să fugă. L-am pedepsit în fața tuturor ca să știe ce li se poate întâmpla dacă nu-mi fac pe plac."

Aha! Ăsta trebuie să fie insu' legat de catarg.

„Pentru a-i supune total, în fiecare noapte îi chem pe rând în patul meu. Desfătările pe care le cunosc nu le-ar oferi nici cea mai expertă prostituată. Mai e puțin și-și vor folosi toate cunoștințele pe care le-au acumulat supunându-se unui regim pe care spartanii ar fi geloși. Mai au puțin și îi vor subjuga pe cei slabi. Ei vor fi comandanții care vor recruta învățăcei pentru a-i pregăti, așa cum eu îi pregătesc pe ei, pentru ca forța noastră să se impună pretutindeni."

Pe ecran defilează figurile unora dintre cei mai mari teroriști ai lumii, unii morți, alții în închisori sau în libertate. Vocea aceea delirează în continuare. Totuși, nu cumva e o farsă, o glumă a cuiva? Dacă e ceva real, e groasă!

„Puterea aparține numai celor care-și doresc cu patimă Puterea. Ea nu se oferă decât temporar sau niciodată unor oameni incapabili de intrigi, de subjugarea adversarilor și, de ce nu – dovadă Istoria – de crimă. Lupta pentru Putere justifică orice. Din clipa în care toți îți știu de frică, nimeni nu te mai poate acuza de nimic. Nimeni nu va mai îndrăzni să te arate cu degetul, că ai făcut, că ai dres. Din noaptea aceea am hotărât să instaurez în acest colț uitat de lume Teroarea! E doar un experiment pe care nu-l fac doar pentru a mă amuza și a-mi dovedi ce puternic sunt – ținta mea are bătaie mai lungă. Ceea ce deja începe să capete contur la scară mică se va întinde, precum cercurile dintr-o apă smulsă din încremenire de aruncarea unei pietre. Acolo am înțeles că a venit mo-

mentul să-i folosesc pe cei pe care i-am adunat sub comanda mea și cum să mă servesc de toate informațiile pe care le-am strâns în ani de zile.

Adio, deci, insului incoerent în exprimare – sfios până în adolescență, – speriat de reacțiile celorlalți – grijuliu să nu se piardă cu firea în situații imprevizibile – cu mâini transpirate de emoție dacă vorbea cu cineva – socotindu-se neimportant, până într-o zi când supraveghetorul care mă umplea de sânge ori de câte ori mă întâlnea a fost descoperit în closet cu un cuțit de bucătărie înfipt în inimă. De atunci sunt un altul. Sigur pe mine și dominator."

Pe ecran îl văd pe dementu' care vorbește. E Carl Langa! Deci cu asta se ocupă *Life in forest!* E doar un paravan pentru pregătirea unor operațiuni teroriste. Virusatu' la creier e îmbrăcat într-un soi de tunică militară. Oasele feței i se văd proeminente, ca și cum ar mânca doar o dată pe zi și atunci de post. Ochii mici îi strălucesc bestial. Pe privirea lui metalică ai putea evolua la bară. E ras pe cap. Sprâncenele de-abia i se văd, ca niște râme respingătoare. Se uită la un pumnal pe care îl ține cu stânga. Asta să fie arma crimei? Celui care l-a filmat i-a cam tremurat mâna. Pe oricine l-ar lovi Parkinsonu' stând față în față cu el.

Sunt filmați și tinerii pe care îi are sub comandă – într-adevăr, n-au mai mult de douăzeci de ani și privirile sunt ale unor fanatici. Din fișele lor reiese că au absolvit orfelinatu'. Îl mai văd pe dement cum îi inspectează trecând prin fața lor cu un pas săltat.

Sunt în plină paranoia. Iar vocea aceea scuipă în continuare numai grozăvenii, sărind de la una la alta.

„Voi profita de legenda Necuratului din Colga. Voi face ca despre ea să se vorbească tot mai mult. Trebuie să am răbdare. În primul rând mă voi folosi de un imbecil dornic de putere și el – senatorul Drovelidu – și de partidul lui de trei parale. Îl voi ajuta să câștige alegerile, pentru ca o vreme să conduc în umbra lui, apoi îl voi înlătura ca pe o scamă de pe haină. Și ca să câștige, îi voi înscena

răpirea. Uneori, plebea adoră victimele, așa că simpatia electoratului e asigurată atunci când o să se arate din nou teafăr și pălăvrăgind despre un complot îndreptat împotriva lui.

Pentru ca planurile mele să fie duse la bun sfârșit, mai am nevoie și de alții din acest oraș amărât. Pe toți mai-marii lui îi am la mână. Din banii lor am finanțat proiectul meu și ne-am dotat cu arme și cu o tehnică de vis. Evident, habar n-au despre ceea ce pun la cale de fapt."

Într-adevăr, imaginile de pe casetă sunt cu mult agățament. Mai-marele poliției gol pușcă și petrecând într-o celulă cu prostituate având cătușe la mâini. Directoru' băncii e surprins cum aprobă un credit cuiva și pune botu' la câteva sute de mii de dolari. Redactoru'-șef al *Colgăi independente* nu e nici el mai breaz. Îl văd cum își burdușește portofelu' cu parai ca să-l facă albie de porci pe primar. Livezeanu e prezent și el pe casetă, acuzat că a tocmit pe cineva ca să-l omoare pe parteneru' său de afaceri și să pună mâna pe toți banii lui.

Haida-de! Așa ceva nu mi-ar fi trecut prin cap.

Vocea se aude din nou, la fel de terifiantă.

„Numai în aparență cei pe care i-am omorât n-au nici o legătură unul cu altul. De fapt, toți au pierit pentru că prin ce-au aflat îmi periclitau proiectul. Au aflat ceva ce nu trebuie încă să știe nimeni. Cine i-a pus să se amestece în treburile mele? Ce l-a apucat pe amărâtul ăla de contabil să încerce să descifreze hățișul afacerilor lui Livezeanu? Sau pe tâmpitul ăla de șofer să cerceteze conținutul lăzilor pe care le transporta și pe care scria *Unelte de grădinărit* și când colo erau arme? Sau pe zdrențărosul ăla de aurolac să se strecoare prin tunelurile de la Bata? Curiozitatea se plătește."

Pe ecran apare figura colegului meu care s-a dus într-un loc cu verdeață și fără întristare înainte de termen. Fotografia e însoțită de o fișă meticulos întocmită. Din ea aflu că nenorocitu' a lăsat doi copii fără tată. Iar apoi, surprize, surprize! Apare și chipul meu. Trebuie să recunosc,

dau bine pe sticlă. Și fișa mea e cu informațiile la zi: Robert Gal. 33 de ani. Orfan de ambii părinți morți într-un accident. De la cinci ani crescut de către o mătușă. A absolvit școala specială anti-tero. Specializare de un an în SUA. Necăsătorit. Fumează. Bea modic. Legături amoroase pasagere. A primit numai calificative bune și foarte bune. A participat la mai multe misiuni în țară și străinătate. S-a încercat, fără succes, racolarea lui de către alte servicii.

Individu' m-a pus pe jar: a spart codu' de acces la informațiile noastre cele mai secrete. E nasulie mare! Biografiile unor agenți speciali sunt într-un sipet la care nu are voie nimeni să umble. Oare până unde a scormonit în tainele noastre? Ce altceva mai știe? Cum dracu' a intrat în baza noastră de date? Marii noștri specialiști o socoteau impenetrabilă!

„Au trimis agenți speciali ca să mă prindă; n-au decât. Unul a și dat ortul popii. Pe celălalt îl mai las în pace doar fiindcă îl știu și pe el fără scăpare și mă distrează cum conduce ancheta lui stupidă. Numai aparențele îi captează atenția – se lasă cucerit de ele cu voluptate și-și închipuie, sărmanul, că va afla vreodată adevărul. Nenorocitul! N-are nici o șansă. În Colga, în momentul de față, se întrepătrund atâtea mistere încă de-abia descifrezi unul și te pomenești pe cap cu o altă enigmă. Îți trebuie ani ca să pricepi ce se întâmplă pe acest petec de pământ putred. Și nici atunci nu va ajunge să dea de urma mea. Sau, dacă, din mărinimie, îi voi lăsa o cale de a mă cunoaște, va fi uluit când va afla adevărul – va fi însă prea târziu pentru el și pentru oricare altul, ca să mai modifice ceva.

Iar frumusețea jocului la care l-am provocat e alta; nu încerc prin nici un mijloc să mă feresc de el. Nu încerc nici să-i bag frica în oase – deja se ocupă alții de asta, în treacăt fie zis, fără prea mari sorți de izbândă. Tipul – parcă Robert Gal îl cheamă? da, Robert Gal – se ține încă tare și-și râde de ceea ce i se întâmplă. Asta mă pune puțin pe gânduri – nu-mi place umorul lui, e semn de forță, e un

blazon al unei stirpe rare. Eu sunt totdeauna grav și mă scoate din sărite cum ia în zeflemea oameni și fapte care pe alții i-ar îngrozi, i-ar duce la disperare. Nu i-au nimerit încă punctul slab – cu siguranță că are și el o parte vulnerabilă, pe care o ascunde cu grijă, o ferește de ochii iscoditori. Eu însă am să i-l aflu și, când va fi nevoie, mă voi folosi de ceea ce știu. Dar mai e până atunci – pentru mine nu e o primejdie și nici nu va fi, acest ins prăpădit îmbătat cu lozinci despre ceea ce înseamnă să-ți faci datoria. Justițiarul lui pește! De fapt, îi acord prea mare importanță – dacă-mi va sta în cale îl voi zdrobi, ca și pe nenorocitul lui de coleg care și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala."

Aferim, unchesule! Pe mine nu mă-ntrebi în legătură cu zdrobeala asta? Dacă pun laba pe tine o să ceri să apari la *Iartă-mă!* Te sparg în pumni! Ai auzit de toleranță zero față de terorism? Ce șocuri electrice? Sunt unii care șterg zilnic prafu' de pe scaunele electrice, ca să se simtă bine mușteriii. La ăia te duc! Prea ești setat greșit.

„Oare ce simt criminalii adevărați? Ce-o fi simțit Anton Stanciu, ciopârțindu-și femeia necredincioasă? Ce-or fi simțind toți ucigașii despre care scriu zilnic jurnalele? La urma urmei, sunt și ei niște indivizi lipsiți de apărare în fața vieții. Unii se răzbună fiindcă i-a înșelat iubita, alții lovesc la beție fără să aibă habar, alții ucid ca să pună mâna pe o grămadă de bani. Asta nu e însă Istorie, e subterana ei. Când ucizi pentru a obține Puterea sau pentru a o păstra, de-abia atunci ajungi să fii cu adevărat cineva. Nu mai ești un criminal de rând, bun de dus la spânzurătoare sau pe scaunul electric; acela luptă pentru un privilegiu – de a nu mai fi confundat cu gloata.

În lume-s multe mari minuni. Minuni mai mari ca omul nu-s. Ce nerozie repetată cu încântare din antichitate și până astăzi, menită să ne flateze orgoliul de stăpâni ai planetei! Ca și prostia altuia – de data asta din alt secol – Omul – ce mândru sună acest cuvânt! Sună mândru pe dracu! După ce-i vezi cum se hăcuiesc prin veacuri și

ridică grămezi de cadavre îngrășând ogoare cu sânge, îți piere orice chef să-i mai socotești pe oameni cea mai înaltă întruchipare a firii. Au spus-o mulți – istoria umanității e o lungă înșiruire de crime, de fărădelegi ascunse după cuvinte pompoase. Iar cei care sunt glorificați în manuale și li se înregistrează faptele cu evlavie sunt, de fapt, niște mari ucigași, niște ticăloși fără scrupule. Numai proștilor li se insuflă credința că trebuie să fie buni, loiali, cinstiți, ascultători, drepți, blânzi ca niște oițe. Dacă nu s-ar respecta aceste precepte – cine ar mai fi carnea de tun, masa de manevră, dusă de nas de câțiva nemernici isteți, care se strică de râs auzindu-le și le calcă în picioare fără nici o strângere de inimă?

Din toate aceste casete voi face una singură, pe care i-o voi trimite lui Ossama bin Laden, pentru a afla de faptele mele și a mă primi alături de el. Evident, voi fi cât se poate de politicos și chiar lingușitor – numai într-o mare organizație cum e a lui proiectul meu are șanse de izbândă. Și voi face în așa fel încât să nu-și dea seama că vreau să-l înlătur și să devin eu liderul. La momentul potrivit îl voi elimina ca pe o măsea stricată. Trebuie numai viclenie și abilitate și multă, multă răbdare.

Dar vin zorii. E timpul să mă pregătesc – voi lovi din nou! Fiindcă nenorocitul ăsta de Livezeanu începe să bată în retragere. I-am spus prea multe și i s-a făcut frică de anvergura proiectului – e singurul care a început să-i înțeleagă dimensiunile. De aceea, trebuie să dispară."

...Gură bogată nu se mai aude de mult, iar pe ecran au reapărut liniile acelea frânte, după ce fotografiile celor asasinați în Colga mi-au defilat și ele prin fața ochilor, ca într-un memento. Sunt complet dărâmat de cele aflate. Cam tremură nădragii pe mine. Ce demență! Pur și simplu nu-mi vine să cred. Sub nasu' autorităților să existe o tabără de antrenament a unor teroriști care să se pregătească să pună mâna pe putere în țară! Serviciile secrete ce mama naibii păzesc? Ce să mă mai mir – dacă individu' are susținători și în sferele înalte, cum e Cioclu'

cu mustață, totu' e posibil. Și nu-i arde de glumă, e limpede.

Nu înțeleg însă ce-a vrut să spună sonatu' – precis și-o trage în vână! – afirmând că ne cunoaștem. N-am stat niciodată la vreo parolă. Dacă umblă deghizat, nu-mi aduce aminte de nimeni. Și de unde știe că dacă nu râd într-o zi înseamnă c-am dormit douăzeci și patru de ore, ceea ce mi se mai întâmplă după vreo misiune nasoală?

E vremea să încerc să deschid și cealaltă ușă. Cedează cu mai multă ușurință – nu pentru că mi-am făcut deja mâna, ci fiindcă nu e încuiată. Dau într-un coridor lung și cu multe ferestre. Prin ele văd curtea pustie a taberei pe care am avut-o până acu' în colimator numai de prin copaci. Sunt de prisos prin aceste locuri. Mă-ntorc pe călcâie ca atunci când vrei să prinzi viteză într-o altă direcție. Pirueta îmi iese perfect, însă noua priveliște nu-i grozavă. Un pistol e îndreptat spre mine. E un Magnum 44. Arată urât ca naiba, cu toată țeava lui lisă. Cel care ține degețelu' pe trăgaci e un multilateral dezvoltat. M-ar putea lua sub braț ca pe un pachet bun de expediție prin curierat rapid. Comitetu' de primire nu e deloc încântat. Am îmbârligat-o! O partidă de kick-boxing mi-ar fi fatală. Și n-am timp să invoc Amendamentu' 5. Dacă scap și de data asta, promit să fac o penitență cum n-a mai încercat nici un ascet.

– Mâinile sus!

Nu-i răspund – mi-ar patina glasu'. De altfel, n-am de gând să-l invit la dans și păstrez respectuos ecartu'. Cesulețu' de sub coaste îmi bate mai spornic. Sunt pierdut dacă nu reacționez prompt și la obiect. Se impune de urgență să fiu creativ. N-am nici un chef să figurez printre personajele de pe casetă care-au pus mâinile pe piept. Profit de poziția bună pe grila de start și mă propulsez printr-o fereastră deschisă, nimerind pe platforma unui camion care se îndreaptă spre poarta deja dată în lături. Individu' urlă în urma mea, da' nu-l bagă nimeni în seamă – tocmai atunci încep să se audă zgomotos niște

ordine la megafon. Din păcate, în timpu' saltului scap caseta pe care o țineam în mână. Numai o clipă îmi vine să mă întorc zglobiu și s-o palmez din nou. Nebunia mea are totuși niște limite.

De-abia trec de poartă și mă rostogolesc în ierburile de la marginea drumului. E mai sigur așa, până nu se prinde șoferu' că face un transport netrecut în foaia de parcurs. Aștept ca zgomotu' să se îndepărteze. Doar atunci mă ridic. Șchiopătez ușor și privesc atent în toate părțile. Nu știu cu exactitate unde mă aflu. O iau la plesneală, grijuliu să las cât mai puține urme.

Capitolul 20

Sunt gata să dau în primire

Îmi fac loc cu mâinile prin desișu' sârmos, regretând că n-am o maceta la mine. Plante mi se înfășoară în juru' picioarelor ca niște obiele cleioase și îmi fac mersu' de plumb, spini îmi fac acupunctură, fără să știu dacă sunt dezinfectați, crengi iau probe de șpan din mine sau mă plesnesc peste brațe, peste obraji, peste tot organismu', ca și cum aș fi într-o baie rusească, unde în loc să te speli creștinește, cu apă și săpun de rufe, ești bătut fără milă cu niște mături din nuiele de mesteacăn. Acu' îi înțeleg pe ăia de ce se adapă ca disperații cu votcă până și la scăldătoare, încât de-abia după mai multe zile își nimeresc hogeacurile, și deseori își încurcă țoalele între ei, de trebuie muierile lor să umble năuce una pe la alta și să facă ordine în izmene.

În sfârșit, sonaru' îmi semnalizează că desișu' începe să se rărească și ajung într-un luminiș. Însă lucrurile se complică dintr-o dată. Simt cum pământul pe care calc devine tot mai moale. E limpede, am luat-o spre mlaștină. Orice om normal s-ar întoarce. Orice om normal care n-ar auzi în urma lui lătratu' deloc amical al unor javre cu niște colți mai înspăimântători ca spinii dintre care unii mi-au rămas și în carne. N-am încotro și-mi continui drumu'. Miroase a hazna dezafectată și aburi se ridică în fuioare. Îmi vine să leșin. Dacă aș fi într-un sac de plastic ermetic închis aș respira mai în voie. Fără să vreau, iau o gură de apă cu lintițe în ea. Mestec și respir mai ușor. Dar pe măsură ce înaintez m-afund tot mai mult. Poate că totuși în față nu mă paște un pericol prea mare. Primejdia din

spate e însă sigură. Când nămolu' îmi ajunge până aproape de umeri mă opresc. Nu-i de șagă. Am zbârcit-o. „De la îngrijorare până la anxietate nu-i decât un pas" – apud profu' meu de geologie.

Întotdeauna m-am întrebat, numai așa, de distracție, cum voi da în primire și o să scap de fiscalitatea împovărătoare și de creanțe. Vine o vreme când citești ultima carte, vezi ultimu' film, bei un ultim pahar, strângi în brațe o ultimă femeie. Îmi vine să râd ca prostu' – ultima carte în care m-am uitat a fost un mers al trenurilor, ultimu' film înseamnă pentru mine trei minute dintr-o telenovelă – am pus pariu cu mine însumi că rezist cinci, ce să-i faci, am pierdut –, ultimu' pahar a fost cu un ice-tea dat de coana Matilda – o licoare în care parcă dizolvase minele unor creioane chimice, iar ultima oară am strâns la piept răpciugoasa pernă umplută cu fibre poliacrilice de la hotel. Nu e un final de carieră umană prea glorios. De enervare, fac o mișcare greșită și simt cum mă cufund și mai al naibii. Chiar c-am încotopenit-o! Îmi propun să nu mă mai zbat. Ar fi culmea să-mi aflu sfârșitu' într-o magmă puturoasă de noroi. Iar peste trei mii de ani vreo arătare cu un craniu cât o clopotniță să-mi descopere trupeciu' și să peroreze doct în fața unor învățăcei extaziați: „Ce-avem aici? Tip caucazian, peste un metru optzeci, perfect conservat de mediul unde și-a pierdut viața. A avut în societate o poziție lipsită de importanță, dovadă fiind necesitatea lui de a-și procura hrană într-o zonă precară, într-un loc unde odinioară era o mlaștină. Situl în care l-am găsit ne îndeamnă să presupunem că s-a aventurat aici după ce a doborât vreo pasăre și a dorit să pună mâna pe vânat. Vânătoarea era o ocupație barbară de care omenirea s-a despărțit doar de vreo câteva sute de ani. Arma pe care a folosit-o e ciudată, nu se folosea de obicei așa ceva – e un pistol, s-a păstrat și el destul de bine, nu-l atingeți, e încărcat, poate mai funcționează. Bărbatul avea o inteligență mediocră din moment ce a intrat în panică, s-a zbătut și smârcurile l-au înghițit. Dacă și-ar fi

continuat drumul în liniște avea toate șansele să scape cu viață." Ultimele lui vorbe mă fac să scot fum. Nu-s ranchiunos, însă ofticosu' ăsta care parcă se hrănește numai cu sos de moluște mă scoate din pepeni. „Tâmpitule, n-o să-ți fac pe plac și n-o să dau colțu' numai ca tu să ții lecții pe corpeciu' meu. Pe mine m-așteaptă un baston pe care să-l folosesc în plimbările mele de la o sută de ani. Copacu' din care-o să fie confecționat nici n-a fost încă pus în pământ. Și n-oi fi având eu un IQ ca al tău, da' să știi, cretinule, că te-ai pripit, nu-mi las eu carcasa pe mâinile unui idiot și paralitic pe de-asupra care, în loc să vândă smerit Biblii unor necăjiți însetați de credință, se dă cel mai tare din parcare numai pentru că a venit pe lume într-o altă civilizație. N-ai citit ce scrie pe tricou' meu? Sau ăsta a putrezit? Sau în vremea ta engleza a devenit limbă moartă? *I'm a winner*, dobitocule și mamelucule, asta scrie, alb pe negru, înghiți-te-ar spațiu' cibernetic cu căpățâna ta cât calota polară cu tot!"

Îmbărbătat de acest dialog purtat în gând, scanez împrejurimile. Muște supraponderale bâzâie și zboară după un algoritm doar de ele știut; să nu uit să-i semnalez locația tolomacului cu pliciu'. O mică pasăre viu colorată își părăsește culoaru' de zbor și înhață o omidă care devora hulpavă niște frunze. Pilozitatea excesivă a acesteia îi cade greu la stomac, așa că face să crească binișor cantitatea de guano de aici. Un șarpe puhav profită de neatenția ei și o înghite cu opinteli. N-apucă să-și facă siesta după un asemenea efort plăcut – o răpitoare îl zărește din înălțimi și-l înșfacă victorioasă. Biruința însă îi este vremelnică – se aude o împușcătură și zburătoarea cade ca fulgerată. Circuitu' hranei în natură se curmă pentru un binemeritat respiro. E de groază ce de-a chestii observi, deși viața îți atârnă de un fir de păr!

Împușcătura a venit din față. E vreun vânător care s-a hazardat în mlaștină? Exclus! Cine s-ar încumeta să penetreze într-o zonă atât de nesigură? Nu e nimeni prost s-ajungă material didactic peste trei mii de ani. Mai

curând focu' de armă a venit de pe lac. Îmi aduc aminte de harta pe care am cercetat-o la hotel – mlaștina e în prelungirea lacului, sau, mă rog, lacu' e în prelungirea ei. Să strig după ajutor? Încă nu, nici nu știu dacă m-ar auzi individu' cu flinta. Ochesc un bușteau și negociez cu tandrețe apropierea de el. Îl iau prietenește la brat după ce alung un broscoi urât care se odihnea ca nesimțitu' pe scoarța lui și pornim ușurel împreună pe calea salvatoare. Încep să simt teren ferm sub adidași – nu spun cine i-a confecționat ca să nu fac brandului reclamă mascată. În curând mâlu' îmi vine numai până la mijloc. Avea dreptate hidrocefalu', important e să nu intri în panică. Las bușteanu' să-și continue în pace procesu' de putrefacție și-mi continui înaintarea de unu' singur. Nu trece mult și mă pomenesc în apele lacului. Iau o gură de apă. Instantaneu îmi aduc aminte reclama de la tv: „Ești ceea ce bei". Adică aqua chiorensis. Mai pe șleau spus – un perdant. Detalii în magazine. Îmi fac loc printre cutii de conservă, sticle de plastic, etichete și alte spurcăciuni – embleme ale mult clamatei iubiri a românului față de natură. Încep să înot sincron ca un peștișor famelic, fără nici o grabă, de parcă aș fi în vilegiatură într-o insulă exotică. Zăresc în depărtare o barcă din care un individ execută foc de voie spre cer. N-am nici un chef să dau ochii cu el și ies la mal fără să mă vadă. Mai întâi însă dau jos de pe mine noroiu' care mi-a intrat până și în urechi. Întins doar în boxeri pe niște pietre cam colțuroase după gustu' meu, las astru' zilei să-mi usuce hainele și-mi pun ordine în noianu' de gânduri. Mobilu' e bun de aruncat, a-nnebunit, îmi cere să introduc codu' pin indiferent ce tastă apăs, însă fieru' pe care l-am ținut tot timpu' deasupra capului e în perfectă stare de funcționare. Îl privesc drăgăstos – o să am cu siguranță nevoie de el, deși nu-mi place să-l folosesc.

De-abia acu' dau banda înapoi. Ce-am aflat intrând prin efracție în acel club exclusivist? Recapitularea îmi dă fiori. Un tip e deranjat rău la veioză și circulă în libertate.

Fără mobil sunt ca și mort. N-am cum să iau legătura direct cu Cioclu' șef. Cel mai înțelept lucru ar fi să mă duc în oraș și să chem ajutoare. Pe cine? Poliția? După ceea ce-am văzut pe casetele alea îmi închipui ce fel de ajutor mi-ar da șefu' poliției. Armata? Cine mi-ar da ascultare? Domnule colonel! Am nevoie de un batalion pentru a captura un grup de teroriști. Oare cum s-ar uita la civilu' murdar și cu hainele boțite care i-ar înainta o astfel de cerere? Nu l-ar lega fedeleș și l-ar trimite la balamuc, nominalizat pentru un tratament cu sedativele cele mai puternice?

N-am voie să încremenesc în proiect. Oftez, îmi trag pe mine hainele încă jilave și o pornesc spre mașină, step *by step*. Tricou' și blugii, în loc să intre la apă, fâlfâie pe mine. Iată ce înseamnă o ședință de fitness! Ești un altu'!

Capitolul 21

La atac!

De la un telefon public îl sun pe Cioclu' șef. Durează ceva vreme până mi se dă legătura cu el. Sunt trecut prin mai multe filtre, rostesc niște coduri, mai și înjur pentru a fi mai convingător. În sfârșit, mi-l dau la aparat și îi spun că povestea e nasoală de tot. Îmi răspunde sec că nu se aștepta să fie altfel. Enervat, încep să-i înșir peste ce am dat. Mă întrerupe.

– Unde ți-e mobilul?

– E pe năsălie.

– Cum?

– E mort.

– De unde vorbești?

– Dintr-o cofetărie, zic eu aruncând priviri lacome spre niște cataifuri și foetaje. E locu' acela unde faci zaiafet cu fursecuri și pișcoturi și e un dezmăț de tiramisu, ștrudele și baclavale și sunt munți de bomboane. N-am mai fost din copilărie într-o asemenea locantă unde nu se servește whisky decât în cești, ca să se creadă că bei cafea.

Cioclului șef nu-i arde de bancuri.

– Te-aude cineva?

– Doar niște plozi ocupați să-și înghită mascotele. Doar o duduie care îi servește. A, și doi pensionari. Deși, ăștia nu cred că aud prea bine. Vreți să mă duc mai aproape de ei? Firu' receptorului e destul de lung.

– Mai sună-mă o dată. Și termină cu mișcatul.

Îi fac pe plac. Îmi răspunde imediat chiar el.

– Acum linia e sigură. Totuși, nu vorbi în clar.

Parcă mai e nevoie să vorbesc păsărește! E o nebunie întreaga istorie. O relatez fără prea multe amănunte. Oricine m-ar asculta ar intra în fibrilație de uimire.

Nu și mai-marele meu. Îl aud cum spune pe un ton gânditor.

– Deci, se confirmă.

Tresar de parcă m-aș fi atins de un țipar electric. Plutesc din nou în vag.

– Ce se confirmă?

– Bănuielile noastre legate de existența unei tabere de teroriști. Am fost avertizați de către un serviciu secret străin.

I-o spun cât se poate de „în clar". Sunt furios la culme și-i bat obrazu', cu speranța că tegumentu' nu-i e prea gros.

– Dacă știați, mie de ce nu mi-ați spus? Ai? Umblați cu șmenuri? Cu jocuri de culise? Ce manoperă e asta? M-ați luxat! Sau am fost o momeală?

În gând mai adaug: „Mama voastră de jigodii! Aveți grijă numai de viața voastră – de a celorlalți, canci!"

– Ai avut tot timpu' pe cineva care a vegheat asupra ta.

– Mulțumesc! Era să-l iau la poceală pe geluitu' ăla de Casanova.

– Pe cine?

Numai de-al dracului nu-i răspund.

– Du-te imediat la tabăra teroriștilor și ține-o sub supraveghere fără să fii observat. Trimit niște elicoptere cu trupe speciale care o să-i ia ca din oală. Ai grijă de tine.

Mulțumesc de sfat – mi-o spune la spartu' târgului. E drept, a mai bălmăjit ceva în sensu' ăsta și la început.

Țâncii și-au terminat prăjiturile și se uită cu mirare la arătarea caraghioasă atașată de receptoru' telefonului. Scot limba la ei, pun receptoru' în furcă, mai arunc o privire pofticioasă spre mormanele de torturi și amandine și mă pierd în peisaj fără să mai aștept să aflu ce reacții am produs tinerei generații.

În mai puțin de treizeci de minute sunt în pădure, cățărat într-un stejar de unde văd curtea taberei ca în palmă, chiar și fără binoclu', așa o bună rezoluție am la imagini. E o forfotă cum n-am mai văzut până acu' în bătătura asta. Nu mi-e greu să pricep ce se întâmplă – indivizii își strâng catrafusele fiindcă au intenția să se care. Arată stresați. Încarcă de zor în trei camioane puse în șir. Este și un microbuz cu ușile închise. Oare chiar își închipuie că au vreo scăpare? Încotro vor s-apuce? La urma urmei nu le știe nimeni fețele, pot să se ascundă sub înfățișarea unor inși pașnici și să stea la fereală până i-o chema la ordine din nou derapatu' care îi conduce. Ăstuia îi va fi însă mai greu să se dea la fund – moaca i-o cunosc până și eu. Degeaba crede într-o condamnare în contumacie. N-o să-i țină blatu'.

Deodată, se aude un zgomot tot mai puternic. Elicopterele promise s-au încadrat în dead-line. Aterizează pe câmp și imediat din ele răsar inși în combinezoane negre, cu fețele acoperite de cagule și în mână cu pistoale-mitralieră, grenade lacrimogene și alte dichisuri de rezbel. Înaintează până la gardu' de sârmă ghimpată și încep să-l taie cu niște clești, năvălind în curtea părăsită de teroriștii care s-au refugiat în cele trei clădiri. Nu se așteptau la o reacție atât de rapidă.

Faptele se derulează prea simplu, e pe undeva un schepsis. Arunc o privire spre microbuz și groaza pune stăpânire pe mine. De-abia acum deslușesc ce scrie pe el – Transport copii. Da, ăsta-i șpilu'! Ticăloșii au luat ostatici, de-aia nu le pasă de invazia mascaților. Îmi dau drumu' din copac și o iau la sănătoasa spre trupele de intervenție. Ajung la ele tocmai când șefu' lor începe să vorbească la o portavoce.

– Sunteți înconjurați! Predați-vă!

Megafonu' instalat pe catarg începe imediat să bubuie.

– Atențiune, atențiune! În microbuz sunt zece copii și doi profesori. Microbuzul are o bombă amorsată. Dacă

mai înaintați, sare în aer. Dacă ne atacați, sare în aer. Nu avem nimic de negociat. Suntem gata să murim.

Șefu' mascaților încearcă să-și ascundă neliniștea. Mă zărește.

– Robert Gal?

Încuviințez dând din cap.

– Tiberiu. Ce propui? I-am putea lua ca din oală.

– Ne repliem. Nu te pui cu nebunii.

Face un semn și trupeții lui se retrag câteva zeci de metri. Domnește un moment de derută. Misiunea lor se desfășoară după alt tipic decât au plănuit.

Îi spun să trimită o echipă la intrarea în ruinele de la Bata, pentru ca teroriștii să nu spele putina pe acolo, dacă unii dintre ei n-or fi făcut-o deja. Câțiva mascați o iau la picior în direcția arătată.

Tiberiu cercetează împrejurimile cu binoclu'.

– Nu înțeleg, șoptește el.

– Ce?

– La ferestrele microbuzului nu se vede nici un copil.

Îi smulg binoclu' din mâini.

– Așa e! Le-or fi cerut să stea culcați.

– Posibil. Nu putem risca nimic. Cum dracu' aflăm ce-i cu microbuzul ăsta?

Niște cai pasc absenți la frământarea din jur. Îi privesc cu insistență. Sunt uimit și eu de ideea care mi-a venit. I-o împărtășesc lui Tiberiu. E cam sceptic.

– Merită încercat.

Aleg o cabalină mai vioaie, o încalec și mă lipesc de coama ei. Câțiva mascați culcați la pământ se târăsc pe burtă și îi mână cu glas liniștit pe ceilalți, îndreptându-i spre tabără. Mica herghelie intră în curte ca și cum s-ar fi rătăcit. Oricine ar privi prin ferestre n-ar vedea nimic suspect. Îmi îndemn bidiviu' să se apropie de microbuz. Intrând într-un unghi mort, de unde nu mai pot fi zărit de teroriști, mă las la pământ și înaintez în coate și în mâini spre vehicul. Când sunt lângă el, mă ridic în picioare și privesc înăuntru.

În microbuz nu e nimeni.

Asta da cacealma!

Îi comunic prin semne lui Tiberiu cum stă situația. E nevoit să schimbe din nou partitura.

Rămas la adăpostu' microbuzului, îi văd cum își încep din nou înaintarea în salturi, acoperindu-se unu' pe altu'. Îi privesc și la un moment dat îmi dau o palmă peste frunte.

Dobitoc ce sunt! Dacă i-au dus înăuntru? Pe banchete doar am văzut lucruri pe care și le iau copiii în excursii. Teroriștii n-au încercat să ne tragă pe sfoară. Plecat de spate, o iau la fugă înapoi.

Tiberiu îi somează din nou pe cei din clădire.

– Predați-vă! N-aveți nici o șansă! Vă mai dau cinci minute. După aia intrăm!

De data asta nu mai vine nici un răspuns. Să fi fugit prin catacombe?

Tiberiu vorbește cu cineva printr-o stație.

– Acționăm!, zice Tiberiu, după ce termină convorbirea.

– Da' acolo sunt copii! I-au dus înăuntru!

– Nu se știe. Poate microbuzul ăsta era doar pentru transportat marfă. Cine știe de unde l-or fi luat doar ca să ne înșele? Trag numai de timp.

– Nu cred. Zăludu' care îi conduce nu e un păcălici de duzină.

Șefu' mascaților nu se dă bătut.

– Ordinul e clar: nu se negociază cu teroriștii, indiferent despre ce-ar fi vorba. Am da apă la moară tuturor nebunilor care pun mâna pe o armă, se baricadează cu niște ostatici în vreo clădire și apoi încep să emită pretenții. N-avem voie să fim slabi.

Face un semn cu mâna. Trupa lui se apropie în salturi și mai mult de clădiri.

Nu mai apuc să-i răspund. De emoție, cineva a apăsat pe trăgaciu' armei. Imediat alte pistoale-mitralieră încep să răpăie. Trag și mascații, trag și cei din clădire. S-a-ncins

tărâța în toți. Iar gloanțele care zboară nu-s de manevră. E un haos total.

Deodată, se aude o explozie puternică și suflu' ei m-aruncă la pământ. Văd clădirile cum se năruie și aud vaietele celor care s-au aflat mai aproape de ele. Miroase a pulbere încinsă.

Îl înșfac pe Tiberiu de umeri și încep să-l zgâlțâi.

– Ce-ai făcut, nenorocitule?

Nu se ține prea bine pe picioare – combinezonu' îi e sfâșiat la unu' dintre genunchi. Nu cred însă că numai de asta e atât de nesigur. Se uită pierit la dărăpănături.

– S-au aruncat în aer ca să nu cadă în mâinile noastre. Au zis-o doar. Avem de-a face cu niște dementi. Al cui a fost ordinu' ăsta tembel? De ce l-ai executat? Acu' suntem și noi la fel de idioți ca și ei!

Câțiva mascați se chircesc pe jos de durere. Din fericire, n-a pierit nimeni dintre ei. Ba nu, unii nu mai fac nici o mișcare. Cei care n-au pățit nimic pornesc să cerceteze cu precauție ruinele din care iese un fum negru.

– Atenție! Mai pot fi bombe, le strigă Tiberiu.

Unu' dintre mascați iese dintre dărâmături, își scoate cagula și începe să vomite.

– Măiculiță! Au fost și copii. Zob s-au făcut cu toții.

Tiberiu se uită la mine. Și-a scos cagula și chipul palid îi e împietrit.

– Oare au murit toți?

– Habar n-am. Cine știe câți erau de fapt? Iar dacă unii au apucat să iasă pe la Bata nu mai avem cum pune mâna pe ei.

– Dementul care îi conducea o fi murit și el?

Întrebările lui mă scot din sărite.

– De unde să știu? După cum zicea omu' tău, zob s-au făcut cu toții. E o ciulama acolo de toată frumusețea. Degeaba te uiți la mine, mulțumesc, nu identific cadavre.

– Voi raporta că din pricina ta e posibil să fi scăpat dintre teroriști și că ai refuzat să cooperezi.

– Ești invitatu' meu. Să nu uiți să spui ștabilor și ce pumni am încasat în Colga, și cât de aproape de moarte am fost în câteva rânduri. Mai bine ai fi fericit că băieții tăi s-au ales, cei mai mulți, numai cu niște răni ușoare. Când ai de-a face cu teroriștii nici un moment să nu te mai crezi la nuntă. Iar cu părinții ai căror copii s-au aflat în clădirile astea nu te sfătuiesc să dai ochi vreodată. Te-ar jupui de viu și tot n-ar crede că te-ai chinuit destul. În locu' tău m-aș ascunde în cea mai apropiată gaură de șarpe și n-aș mai ieși de-acolo niciodată.

Înghite în sec, vrea să-mi răspundă, se răzgândește și-mi întoarce spatele. Într-un fel, mi-e milă de el, ar trebui să fie din piatră ca să nu pună la inimă ce s-a întâmplat. Cât va trăi n-o să uite și va tresări speriat ori de câte ori vreun necunoscut îl va opri pe stradă, de frică să nu fie tatăl vreunuia dintre pruncii pieriți în explozie.

O iau și eu agale spre poartă – mi-am terminat misiunea, bezmeticii ăia de ciocli printre care unu' e trădător pot să fie mulțumiți. Ordinu' ăsta cretin îi aparține, ca să nu mai existe nimeni care să-l dea în gât. „N-avem voie să fim slabi" e expresia lui. Trădător am spus? Și cum demonstrez asta? Explozia a distrus toate dovezile. În cel mai rău caz e azvârlit într-o altă funcție, dacă nu cumva o să fie avansat drept răsplată pentru modu' în care a gestionat criza din Colga. Orice e posibil într-o lume ca a noastră. Parcă mai-marele poliției din Colga o să pățească ceva? Sau președintele PRA? Nu m-ar mira să crească din nou în sondaje. Poate ar fi mai bine să câștige alegerile, abia atunci am vedea cât suntem de proști și poate că ne-o veni mintea la cap.

Mi-e o asemenea lehamite de mine, de lume, încât îmi vine s-o iau spre mlaștina aia și să-mi pierd acolo urmele. Numai viziunea insului cu un cap cât un bostan de Halloween și la fel de urât mă oprește să n-o pornesc într-acolo. N-am nici un chef să-i fac pe plac devenind obiect de studiu peste trei mii de ani. Mai ales într-o mlaștină care nu-i în Anglia.

Capitolul 22

Sfârșit de poveste

E tura hobbitului cu pliciu'. Din pricina caniculei, muștele au interdicție de zbor, să nu-și pârjolească aripile, așa că recolta de pe tejghea e precară. Se chiombește la o reproducere după Grigorescu.

– Ce s-a întâmplat?

– Am primit-o prin poștă. De la o doamnă care s-a cazat la noi împreună cu băiatul ei.

– Și?

– Băiatul a mâzgălit reproducerea de pe perete. Femeia și-a cerut scuze și s-a simțit datoare să ne trimită o alta. Mai e și lume civilizată!

Nici nu știu dacă e cazu' să râd sau să m-apuce plânsu'.

Îmi iau rămas bun de la el după ce achit o notă de cazare mai puțin piperată decât mă așteptam, mai potrivită pentru un așezământ de binefacere. Din recunoștință îi presar în palmă și câteva bancnote în plus, ca să-și cumpere niște muște artificiale la iarnă, pe care să exerseze și să se mențină în formă până începe sezonu'. Contabilu' care o să-mi facă decontu' poate da din coadă mulțumit – n-am depășit baremu', am respectat politica firmei de a cheltui chibzuit paraua. Ies fără să mai salut pe nimeni altcineva.

Ca într-un carusel care se mișcă lent în fața mea, îmi trec prin memorie fețele celor pe care i-am cunoscut în Colga: polițiști, ziariști, Andra, Rucă... Își vor continua viața lor monotonă și stearpă de dinainte de apariția Necuratului. Vor îmbătrâni, vor părăsi lumea asta, fără să

simtă nevoia să schimbe o iotă din ce le e scris la cărticică. N-am chef să-l mai întâlnesc pe nici unu' dintre ei. Degeaba ne îndoctrina profu' de latină cu zisa lui deșteaptă: *Les amis de mes amis sont my friends*, nu simt nici un imbold să strâng cuiva mâna la despărțire. Nici măcar ălora de la *Colga democrată*, au dat-o la întors în ultimele zile, au primit publicitate la greu, nu mai mârâie împotriva nimănui, ca de altfel și primaru', care s-a domesticit și el intrând în partidu' aflat la putere și a prins niște fonduri Phare de nu-și revine nici acu' din uimire. Am o mică ezitare – poate ar fi bine să trec pe la doamna Velicu, însă nu-mi vine să-i mai tulbur pacea la care încearcă s-ajungă.

E totuși oarecum zarvă în oraș, animație de târg unde fiecare știe ce hram poartă celălalt, motiv de puțină bucurie de cele mai multe ori. O clipă îmi închipui ce vaiete s-ar auzi la fiecare colț de stradă dacă în microbuzu' ăla nenorocit ar fi fost copii din Colga. Din fericire pentru băștinași, condoleanțele se prezintă la altă adresă. O delegație înlăcrimată s-a și dus să depună coroane de flori pe mormintele țâncilor aruncați în aer. La crucile oamenilor lui Tiberiu nu au cum să se ducă – morții la datorie sunt îngropați în secret.

Pe trotuar dau de Rucă, țopăind pe lângă mașina mea. E radios și ridică două degete ca semn al victoriei. A înlăturat cocleala de pe trompetă, și-a mai scuturat mizeria de pe haine, e în sărbătoare.

– L-au alungat pe Necuratu'! Nu mai poate s-arunce flăcări și nu mai miroase a pucioasă! Nu mai are putere. S-a dus în fundul pământului. O mie de ani o să stea acolo. Acuma bolește. Nimeni nu-l mai scoate la lumină până când nu s-o face bine. Atunci o să lovească iar, mai grozav, din răzbunare, din veninul pe care l-a strâns. Măcar de-am apuca ziua aia, să-i dăm din nou la cap.

Oare unde s-a aciuat Rucă? Cumplita explozie i-a distrus și lui bârlogu'. O găsi el un suflet milos să-l lase să doarmă undeva, într-o magherniță. După ce-au scăpat

dintr-o primejdie, oamenii sunt mai milostivi o vreme. Le trece însă repede.

– Așa e, Rucă. S-a zis cu Necuratu'. Colga a scăpat de el. Nimănui nu trebuie să-i mai fie frică.

Ia trompeta și începe să cânte, îndepărtându-se cu pasu' lui săltat. Îl privesc gânditor. Am mai văzut pasu' ăsta. Bag zadarnic un motor de căutare a informației de trebuință. Apoi atenția îmi e atrasă de profesoru'Stratulat.

– Plecați?

În glasu' lui simt o părere de rău. Oare de ce? De hohă. N-am schimbat decât vreo două vorbe.

– Aveți o meserie palpitantă. Mereu dați peste ceva nou. Trăiți ca un bărbat adevărat. Ce mai, ca un erou!

Îmi vine să fac ceva pe eroismu' ăsta. Cimitirele sunt pline de eroi. Niște tembeli cărora li s-a urât cu zilele și au mierlit-o mânați de la spate de mocofani ascunși în buncăre de maximă securitate și care nu știu ce înseamnă să dai la șaibă. De multe ori am simțit nevoia ca meseria mea să fie mai puțin o joacă de-a v-ați ascunselea cu moartea. Nu-i spun însă ce gândesc. Un bărbat adevărat nu spune niciodată ce gândește, altfel i s-ar duce misteru' pe apa sâmbetei. Cel puțin așa ne bătea la cap un prof la cercu' de numismatică.

– Cu dumneavoastră aici ne simțeam mai în siguranță.

Pleacă și el – ce naiba, am halucinații, mi s-au dereglat circuitele, până acu' nu i-am observat mersu', saltă când merge, unde am mai văzut eu pasu' ăsta? A, da, la Rucă. Nu, înainte de Rucă...

Pe stradă trece o șatră de țigani într-o formație binecunoscută pe Euronews. În urma căruțelor sunt legate javre cu oasele ieșindu-le prin piele. Înaintează mai mult prin târâre, gata-gata să fie sugrumate de curelele de la gât. Carbonizații țipă pe mai multe voci după materia primă cu mare căutare în oțelării. Îmi atrage atenția vehiculu' din frunte – e mai cu dichis, e al șefului, de, om cu pretenții –, are două nivele, la parter stau mai mulți puradei în zdrențe murdare și niște femei înzorzonate cu

salbe și cercei de tinichea, iar sus sunt trântite claie peste grămadă table ruginite, aripi de la mașini abandonate, bucăți de șină de tren, capace de la gurile de canal, colaci de sârme... Îmi închipui ce bucuroși vor fi occidentalii să-i vadă și pe drumurile lor după ce o să le fim companioni de afaceri. Când Necuratu' s-o mai ivi din nou peste o mie de ani, tot în căruțele lor cu coviltir o să-i găsească aici pe colorații ăștia. Teamă mi-e că numai pe ei.

În juru' meu s-au strâns câțiva dintre aurolacii care m-au taxat fără milă în câteva rânduri. Iar au organizat o chetă. N-am încotro, trebuie să formez cifru' de la tezaur. Încep să mă scotocesc prin buzunare. La despărțire e musai să fiu generos.

Tresar auzind un clinchetit – mi-au căzut cheile de la mașină. De pe trotuar au ajuns chiar sub Espero.

Un aurolac se repede vioi să mi le culeagă de pe jos. Îl opresc, cheile sunt chiar pe marginea unei rigole, ar fi culmea să le pierd în canal și să ajung acasă cu autostopu'.

M-aplec după ele – afurisitele s-au pitit chiar în locu' de unde începe țeava de eșapament. Trebuie să mă vâr sub mașină. Le iau cu grijă, însă un pachet lipit de tobă îmi deranjează retina. Într-o clipă ies de dedesubt și urlu mai ceva ca bronzații ăia după rugininuri:

– Fugiți! E o bombă!

Aurolacii își zic numai o clipă că am luat-o razna, ca să scap de penalizarea lor, apoi o zbughesc care încotro. O reacție promptă, cum numai în Irlanda de Nord mai găsești atunci când cineva dă peste o mașină capcană și alertează populația, reușind doar astfel s-o scoată din pub-uri. Câțiva trecători s-au retras și ei la o distanță apreciabilă, nedorind ca din anatomia lor să mai rămână doar ceva ce poate fi strâns într-o frapieră.

Deodată, îmi aduc aminte la cine am mai văzut pasu' ăsta săltat – la șefu' teroriștilor, la Carl Langa. Să se fi deghizat cu o asemenea măiestrie încât să fi fost tot timpu' sub ochii mei și eu să nu-i fi dibuit adevărata identitate? Să fi scăpat din explozie?

Îl scot de la tejghea pe tipu' cu pliciu' care tocmai își făcea monetaru' și-i zic mai mult urlând:

– Vezi să nu se apropie nimeni de mașina mea! E o bombă dedesubt.

E mai puțin mototol decât pare. Devine dintr-odată extrem de eficient. Își alege câteva ajutoare dintre cei de față și înconjoară perimetru' periculos. Pune pe cineva să dea sârme și la poliție și la salvare. În ultima clipă își aduce aminte și de pompieri.

Eu o iau la fugă de emergență după profesor. Sunt în pole-position așa că îl ajung de îndată. Aplic procedura standard.

– Stai!, îi strig. Nici o mișcare. Mâinile sus!

Se uită la mine ca și cum tocmai a dat un cap într-un stâlp. Ridică supus aripioarele.

M-apropii de el cu precauție. Blestematu' meu de pistol e în geanta din mașină. De unde să știu că o să mai am nevoie de el?

Îl țin sub observație și încep să-l percheziționez. Nu găsesc nimic suspect asupra lui. Se uită la mine în continuare șocat. Las explicațiile pentru mai târziu. O iau la goană mai departe. Unde-i Rucă? El ar mai fi singura șansă. Nu-l văd nicăieri. Nu-l credeam în stare să fie așa iute de picior. Îl ajung de-abia la marginea orașului, de unde în depărtare se văd ruinele cetății care arată și mai zdruncinate după explozie.

Când m-apropii de el gâfâi ca o locomotivă înainte de a fi scoasă din uz.

– Stai!

Se oprește locului. Se uită la mine cu ochi nevinovați.

La fel de grijuliu, încep să-l caut și pe el prin buzunare. Numai fleacuri. O jumătate de lamelă de gumă de mestecat, un cui îndoit, o banană aproape storcită... Nu dau peste telecomanda pe care o caut și care ar putea declanșa explozia bombei de sub Espero. Nu dau peste nimic ilicit.

Îl apuc de păr și trag cu nădejde. Îl trag și de barbă. Rucă se albește la față, da' nu zice nimic. Fața însă i se

schimonosește de durere. Ce are pe cap nu-i o perucă peste un craniu complet ras. Doar dacă între timp nu și-a făcut transplant de păr.

Nebunu' se uită la mine în continuare cu ochi copilărești. Nu pare afectat de tratamentu' pe care i-l aplic. E și normal, s-o fi obișnuit cu el, de câte ori o fi fost bănuit degeaba de grozăviile petrecute pe unde a trecut și o fi fost bumbăcit! Mi se face rușine.

– Iartă-mă, Rucă! M-am înșelat.

E vesel, nu-mi poartă pică.

– Necuratul nu mai este! L-a înghițit pământul. O mie de ani am scăpat de el.

Se îndreaptă spre ruine. Nu și-a schimbat încă domiciliu'? Sau se întoarce la vechiu' loc din obișnuință?

Îl urmăresc cu privirea cum se pierde pe câmp. Cum am putut să-l bănuiesc? Ce dacă are pasu' săltat? Numai o potaie e scurtă de coadă? Întotdeauna cade beleaua pe cei fără nici o vină. Iar adevărații vinovați scapă. Așa e de când lumea și pământu'. De data asta însă criminalu' nu și-a salvat pielea: n-avea cum să rămână teafăr din carnagiu' pus tot de el la cale. Cine să-i mai identifice cadavru' în ghiveciu' ăla de brațe și picioare?

E vremea să mă-ntorc la mașină. Totuși, cine mi-a pus bomba? Cazu' încă nu s-a încheiat? E răzbunarea din mormânt a lui Langa? Încep să devin un adept al lui Vruna. Oare ce-o mai fi făcând lideru' lui spiritual? Parcă și ăla pășea săltat.

O pornesc spre oraș. Nu fac prea mulți pași. O explozie zguduie pământu' în urma mea. Mă întorc rapid: un nor de praf se ridică deasupra ruinelor. Fără să mai stau pe gânduri o iau la fugă spre ele. Nenorocitu'! A dat peste o mină neexplodată. Arșice s-a făcut. Necuratu' a lovit și după moarte. Măcar pe amărâtu' ăsta nu-l va plânge nimeni. S-a mai stins o viață fără nici un chichirez... Cum spunea Langa? Cei mai mulți fac degeaba umbră pământului. Pleavă și gunoi.

Ajung într-un suflet la intrarea în catacombele de sub cetate. Miroase a praf de pușcă. Fumu' înecăcios s-a risipit. Bolovanii din care s-a construit cetatea s-au mărunțit și mai mult. Cine-a pus ochii pe ei pentru vreo casă a rămas mofluz.

– Rucă!

Strig de pomană. N-avea cum să fi scăpat din prăpădu' ăsta. N-are rost să mai caut. Mai ales că poate mai e vreo mină care să mă trimită și pe mine numai tur pe lumea cealaltă. Specialiștii lui chiflă au controlat terenu' de mântuială. Arunc o privire pe jos. De-abia atunci o zăresc. Trompeta a scăpat ca prin minune. O ridic și o șterg inutil de praf. N-o să mai cânte nimeni la ea. Ceva mai încolo dau și peste câteva zdrențe pe care le-a purtat Nebunu'. Și asta e totu'. Povestea s-a încheiat definitiv.

Capitolul 23

Ieşirea din decor

Au trecut mai multe luni de când m-am întors din Colga. Ziarele şi televiziunile au început deja să uite de cele petrecute acolo şi le pomenesc tot mai rar. Explicaţiile oficiale au sunat, ca întotdeauna, emfatic, boboru' fiind liniştit că o grupare periculoasă pentru siguranţa cetăţenilor a fost pusă prompt cu botu' pe labe de către profesioniştii trupelor noastre speciale. Trec sub tăcere tributu' plătit de familiile îndoliate şi tac mâlc dacă îi ia cineva de gulerele lor scrobite şi îi întreabă dacă nu se putea rezolva şi în alt fel situaţia de criză. Da' tot mai puţini sunt aceia care mai sunt interesaţi de altceva decât de emisiunile cretine de divertisment de la tembelizor, de meciurile de fotbal dintr-un campionat trucat, sau de formarea numerelor de la liniile fierbinţi afişate până şi pe pereţii grădiniţelor.

Între timp, alte subiecte tari sunt la ordinea zilei şi se succed cu o viteză ameţitoare: teroriştii de prin alte părţi au mai deturnat avioane, au mai luat ostatici, au mai omorât oameni fără nici o vină. Războiu' începutului de mileniu trei e în toi şi continuă să facă victime, iar cei care nu sunt încă loviţi îi contemplă desfăşurarea ca pe un spectacol de sunet şi lumină. Mai e însă puţin şi o să le vină şi lor rându' să fie luaţi în tărbacă; de-abia atunci o să le piară chefu' să mai stea pe tuşă şi să cârtească dând mărunt din buze împotriva oricui încearcă să stăvilească flagelu'.

Au trecut şi alegerile, Drovelidu n-a câştigat, însă e încă tânăr şi însetat de putere, nu i-a mers cu tertipu' pe

care l-a încercat, data viitoare o să încerce un alt scenariu, cu mai mult cârlig. Nimeni n-a stabilit vreo legătură între el și ce s-a întâmplat în Colga, îi are cu ceva la mână pe mai-marii zilei, nu i s-a clintit nici un fir de păr din barbă.

După ce am scris hectare de pagini de-am consumat masa lemnoasă dintr-o pădure, întreagă, raportând sub semnătură olografă prin ce-am trecut în ultima mea misiune, m-au lăsat cu mărinimie să-mi ling rănile din suflet. Nu m-au avansat, însă nici nu au dat cu mine de-a dura. Nici nu știu dacă nu cumva m-au trecut pe linie moartă și n-au curaju' să mi-o spună în față. Fiindcă nimeni n-a mai apelat la mine, nici măcar ca să schimb cuiva o garnitură la baie. Poate în curând va trebui să colind din ușă în ușă vânzând aspiratoare sau leacuri contra bătăturilor ca să-mi câștig existența, sau să îngrijesc animale de apartament în absența stăpânilor.

Un altu' în locu' meu s-ar apuca să dea sfoară-n țară în căutarea unui terapeut cu sutien, sau să facă bivuac după bivuac prin cârciumi până la ora închiderii și să fie dat afară de patronii dezgustați de propria lor clientelă, sau să umble amețit de prafuri, cu ajutoru' cărora să se închipuie în cea mai grozavă dintre lumile posibile. Însă dacă m-aș supune de bunăvoie unui proces de degradare, ce va spune aschimodia cu un cap care n-ar trece prin strâmtoarea Gibraltar, atunci când mi-ar cerceta osemintele? Ar strâmba din nas și ar compătimi specia umană din secolul XXI, ofilită în floarea vârstei, demonstrând superioritatea celei din secolul său, imună la tentații.

De aceea, ziua îmi trece după alt fason. Trag de fiare la o sală de gimnastică, până mușchii îmi sunt în pioneze de oboseală, înot până când paznicii mă dau afară sub pretextu' schimbării apei din bazin, merg cu bicicleta kilometri în șir sau alerg ca disperatu' prin parcuri îmbrăcat într-un trening și cu gluga pe cap.

Pentru că de când m-am întors plouă în dușmănie, ziua și noaptea. A ajuns să-mi fie dor de soarele pitit după nori groși și negri, ca și cum ar prevesti vremuri din ce în

ce mai sumbre.

Sunt într-o formă fizică excelentă, de parcă m-aș pregăti pentru niște performanțe ieșite din comun, fără să iau anabolizanți. Numai în suflet am un gol imens. Niciodată n-am dat un asemenea chix.

Seara mai ies la câte un spectacol la care particip cu mintea în altă parte sau la concertele unor orchestre de cameră. Cel mai adesea zac însă într-un fotoliu acasă, cu o carte polițistă în mâini, sau urmăresc pe micu' ecran vreun film cu multe împușcături și, chipurile, cu suspans. Nimic însă nu e la fel de palpitant ca istoria pe care am trăit-o într-un anumit oraș de provincie. Asta e, de la o vreme realitatea iese mereu biruitoare în confruntarea cu imaginația și te lasă cu gura ca la dentist. Din când în când îl mai ascult pe Leonard Cohen – poate viața trebuie luată cu lehamitea din cântecele lui. Adorm cu greu – iau pastile cu pumnu' – și somnu' mi-e chinuit de coșmaruri. De cele mai multe ori mă văd urcând într-un tren de mină hodorogit care mă poartă tot mai în adâncuri, până în miezu' pământului, unde într-o mare de flăcări Necuratu' șade într-un jilț și râde zănatec în hohote, pritocind planuri de răzbunare, iar slujitorii lui dansează în jur cuprinși de extaz și îl slăvesc ca pe stăpânu' lumii.

Trebuie să-mi obosesc trupu' și să-mi ocup mintea cu îndeletniciri din cele mai fistichii, pentru a uita ceva cumplit, care o să mă macine până la sfârșitu' vieții, sau până când m-o lovi boala flăcăului ăla... cum îl cheamă? A, da, Alzheimer. Ceva legat de Colga. Ceva ce numai eu și încă vreo câțiva dilimani înfricoșați știm, înfrățiți prin legea tăcerii. Ceva ce nu trebuie să afle nimeni niciodată. Un secret îngropat definitiv, cu popă și alai, într-un dosar ascuns sub șapte lăcate, păzit de niște ciocli cărora și lor le țâțâie pipota să nu răsufle ceva. Altfel, opinia publică nu și-ar mai găsi liniștea, iar oficialitățile ar da din colț în colț, neștiind ce rahaturi să mai inventeze ca să aburească Bizonu'.

Stau deseori în fața geamului și privesc cum se scurg picăturile de ploaie și numai la taina aceea înspăimântătoare mă gândesc.

Fiindcă în ruinele în care se strecurase Nebunu' după ultima mea întâlnire cu el nu s-a găsit nici un cadavru, oricâte zile s-a scotocit printre bolovanii fărâmați de explozie. Numai niște zdrențe fără nici o pată de sânge pe ele.

Pe o etajeră e fotografia părinților mei care s-au aflat, în urmă cu ani, într-un moment nepotrivit, într-un loc nepotrivit. Avionu' care îi purta spre New York fusese deturnat de către un comando sinucigaș. Alături de ea, o trompetă coclită de vreme îmi aduce dureros aminte că, de fapt, povestea din Colga nu s-a sfârșit și urmarea poate veni oricând și mai cumplită.

În rest, totu' e sub control. Sub controlu' altora...

În colecția Crime Scene au apărut:

CS 1 - **Zâmbet ucigaș** - Lisa Scottoline
CS 2 - **Dansul morții** - Linda Fairstein
CS 3 - **Filiera grecească** - Bogdan Hrib
CS 4 - **Crima Zen** - Oliver Bottini
CS 5 - **În gura presei** - Robert B. Parker
CS 6 - **Sunetele morții** - Alex Mihalcea
CS 7 - **Atac în bibliotecă** - George Arion
CS 8 - **Masca Morții Roșii și alte povestiri** - Edgar A. Poe
CS 9 - **Câinele din Baskerville** - Sir Arthur Conan Doyle
CS 10 - **Spada** - Bogdan Teodorescu
CS 11 - **Atingerea Sultanului** - Hakan Yel
CS 12 - **3 cu ghinion** - Emil Simionescu
CS 13 - **Dreptate fără lege** - Edgar Wallace
CS 14 - **Crima Lordului Savile și alte povestiri** - Oscar Wilde
CS 15 - **Indicii anatomice** - Oana Stoica-Mujea
CS 16 - **Ziua lupului** - Carlo Lucarelli
CS 17 - **Casa secretă** - Edgar Wallace
CS 18 - **Plăceri nevinovate** - VT Morogan
CS 19 - **Fabrica de păcate** - Richard Aleas
CS 20 - **Consiliul Justiției** - Edgar Wallace
CS 21 - **Cameleonul** - George Arion
CS 22 - **Pactul Roșu** - Olivier Descosse
CS 23 - **Final Exit** - Richard Aleas
CS 24 - **Parfumul văduvei negre** - Oana Stoica-Mujea
CS 25 - **Strada șobolanilor** - François Foreslier
CS 26 - **Hoții de timp** - Ivona Boilan
CS 27 - **Almost Blue** - Carlo Lucarelli
CS 28 - **Justițiarii din Cordoba** - Edgar Wallace
CS 29 - **Asasin la feminin** - Monica Ramirez
CS 30 - **Greuceanu. Roman (cu un) polițist** - Stelian Țurlea
CS 31 - **Crima de la jubileu** - Lucia Verona
CS 32 - **Legea celor patru justițiari** - Edgar Wallace

www.tritonic.ro
Librăria virtuală a Grupului Editorial Tritonic
Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandată
Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la
tel./fax: 021.242.73.77
sau la adresa de email: editura@tritonic.ro
CRIME SCENE PUBLISHING
imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC
www.crime-scene.ro
Str. Coacăzelor nr. 5, sector 2, cod 022651,
București, Căsuța poștală 3 - 12

crime scene 33

George Arion
NECURATUL din COLGA

„Sunt de prisos prin aceste locuri. Mă-ntorc pe călcâie ca atunci când vrei să prinzi viteză într-o altă direcție. Pirueta îmi iese perfect, însă noua privelişte nu-i grozavă. Un pistol e îndreptat spre mine. E un Magnum 44. Arată urât ca naiba, cu toată țeava lui lisă. Cel care ține degețelu' pe trăgaci e un multilateral dezvoltat. M-ar putea lua sub braț ca pe un pachet bun de expediție prin curierat rapid."

De același autor:

„Această carte a celui mai de seamă reprezentant al romanului polițist românesc este o confirmare a faptului că nu se poate face sub nici un chip o deosebire valorică între proza de factură polițistă și ceea ce mulți numesc literatură *main-stream*. Atunci când calitatea artistică zvâcnește într-o operă literară, nu mai contează sub-genul. Avem de-a face cu literatură de calitate și atât.

În *Necuratul din Colga* avem un roman exemplar din punct de vedere stlistic, cu miez și miză, avem o întreagă societate românească, așa cum arată ea de douăzeci de ani încoace, fantastic (sau nu?), influențată de cele întâmplate la 11 septembrie 2001 în America. Avem o proză actuală, crunt de adevărată în observațiile pe care le aduce. Și de data aceasta George Arion se întrece pe sine. Păcat că multe dintre jocurile sale lingvistice sunt intraductibile, văduvind astfel o lume întreagă de-o lectură incitantă și câtuși de puțin previzibilă."

Mircea Pricăjan

ISBN 978-606-8139-67-8

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing

FLACĂRA

TRITONIC

Foto copertă © Dariusz Sas | DreamsLime.com